

Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்மொழித் திட்டம்

தீபம் நா. பார்த்தசாரதியின் படைப்புகள்

:

குறிஞ்சி மலர் - பாகம் 3 (அத்தியாங்கள்
26- 37)

**kuRinjeci malar -part 3 (novel)
of nA. pArtacArati
In tamil script, unicode/utf-8
format**

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Mr. G.

Chandrasekaran of
Chennailibrary.com and
Gowtham Pathippagam for
providing us with a e-copy of this
work and permission
for its inclusion as par of the
Project Madurai etext collections.
Preparation of HTML and PDF
versions: Dr. K.
Kalyanasundaram, Lausanne,
Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2011.
Project Madurai is an open,
voluntary, worldwide initiative
devoted to preparation
of electronic texts of tamil
literary works and to distribute

them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

தீபம் நா. பார்த்தசாரதியின் படைப்புகள்

:

குறிஞ்சி மலர்

Source

குறிஞ்சி மலர்

நா. பார்த்தசாரதி (மணிவண்ணன்)

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,

சென்னை/17, 16ம் பதிப்பு, 1998

KURINJI MALAR
Tamil social novel
by NAA. Parthasarathy
& Sundaravalli
Parthasarathy
16th Ed, 1998, Tamil
Puthakalayam, Pondy Bazar,
T.Nagar, Chennai-60017

தீபம் நா. பார்த்தசாரதியின்
படைப்புகள் :
குறிஞ்சி மலர் - பாகம் 3
(அத்தியாங்கங்கள் 26- 37)

குறிஞ்சி மலர்
26

குயிற்குஞ்சு முட்டையைக் காக்கை
தன் கூட்டிலிட்டால்
அயிர்ப்பின்றிக் காக்கை
வளர்க்கின்றது போல்
இயக்கில்லை போக்கில்லை
ஏனென்பதில்லை
மயக்கத்தால் யாக்கை வளர்க்கின்ற
வாறே.

-- திருமந்திரம்

அரவிந்தனும் பூரணியும் புகைப்பட
நிலையத்துக்குச் சென்றிருந்தபோது
வீட்டில் மீனாட்சிசுந்தரமும்
மங்களேசுவரி அம்மாளுமும் அவர்கள்
இருவரையும் பற்றித்தான் பேசிக்
கொண்டிருந்தார்கள்.

"எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. என் பெண் வசந்தாவின் திருமணத்தை மட்டும் தனித் திருமணமாக நடத்துவதற்குப் பதிலாக அதே மண மனையில் இவர்களுக்கும் முடிபோட்டு இணைத்துவிட்டால் என்ன? இவர்களும் தான் எத்தனை நாளைக்கு இப்படியே இருந்துவிட முடியும்? ஆக வேண்டிய நல்ல காரியம் காலா காலத்தில் ஆனால் தானே நன்றாக இருக்கும்? பூரணிக்கு வயதும் கொஞ்சமா ஆகிறது?" என்று மங்களேசுவரி அம்மாஸ்தான் முதலில் அந்த பேச்சைத் தொடங்கினாள். சரியான நேரத்தில் பொருத்தமாக அந்த அம்மாள் அதை நினைவுபடுத்துவதாகத் தோன்றியது மீனாட்சிசுந்தரத்துக்கு. அவர் ஒப்புக்

கொண்டார்.

"செய்ய வேண்டியதுதான்! எனக்குக் கூட முன்பே இப்படி ஒரு நினைப்பு உண்டு. அந்தப் பெண் பூரணிக்கு இதையெல்லாம் காலம் நேரம் பார்த்துச் செய்வதற்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? அரவிந்தன் நான் சொன்னால் கேட்பான். அவனுக்கும் தான் யார் இருக்கிறார்கள்? அவனுக்கும் அந்தப் பெண்ணுக்கும் நாமாகப் பார்த்துச் சொல்லித் தூண்டிச் செய்து வைத்தால் தான் நல்லது. இரண்டுமே அப்பாவிகள். இலட்சியம், கொள்கை, அது, இது என்று ஒரேவிதமான மனமுடையவர்கள். வரட்டும், இருவரையும் முறைக்காக ஒரு

வார்த்தை கேட்டுக் கொண்டு
சேர்த்தே ஏற்பாடு
செய்துவிடுவோம்..."

"நான் அவளைக் கேட்டுக்
குறிப்பறிந்து கொள்கிறேன். நீங்கள்
அரவிந்தனைக் கேட்டு விடுவது
நல்லது. நாம் தான் இவர்களுக்கு
எல்லா உறவும். நீங்கள்
அரவிந்தனின் தந்தையாகவும், நான்
பூரணியின் தாயாகவும் பாவனை
செய்து கொண்டு இருந்து நாமாகப்
பார்த்து நடத்த வேண்டிய நல்ல
காரியம் இது" என்று மங்களேசுவரி
அம்மாள் கூறி வற்புறுத்தினாள்.

இந்தத் தீர்மானத்தின்
தொடர்ச்சியாகத்தான் புகைப்பட

நிலையத்திலிருந்து திரும்பிய
அரவிந்தனையும் பூரணியையும்
இதைக் கேட்டு முடிவு செய்வதற்காக
அவர்கள் தனித்தனியே அழைத்துக்
கொண்டு போனார்கள்.

மங்களேசுவரி அம்மாள் தன்னிடம்
அதுபற்றிக் கூறிக் கேட்டபோது
பூரணி மணப் பெண்ணாகவே
மாறிவிட்டது போல் நாணித்
தலைகுனிந்து நின்றாள்.

பரிபூரணமான இன்ப அனுபவத்தை
மனம் அடைகிறபோது நெஞ்சுக்கும்
நினைப்புக்கும் தான் வேலை.
வாய்க்கும் நாவுக்கும் வேலை
இல்லை. வாயும் நாவுமே பேசும்
ஆற்றல் இழந்து போகின்றன. பதில்
சொல்லும் உணர்வு தடைப்பட்டுப்

போகிறது. எதிரே நின்று கொண்டு
கேட்கும் மங்களேசுவரி அம்மாளின்
முகத்தை நேரே பார்க்கக் கூசிற்று
பூரணிக்கு. தன்னாலும், வெல்ல
முடியாத அளவற்ற நாணத்தை
அப்போது உணர்ந்து ஒல்கி ஒசிந்து
நின்றாள் அவள். அந்த ஒரே
கணத்துக்குள் பூரணியின் முகத்தில்
புதுப்புது அழகுகள் பூத்தன.
ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்கு
நடுவில் மேடையேறி நின்று
ஆற்றொழுக்குப் போல்
இடையறாமல் பெரிய
கருத்துக்களைப் பேசும் இலட்சிய
நங்கை பூரணியா அப்படி நாணி
நிற்கிறாள் என்று மங்களேசுவரி
அம்மாளுக்குச் சந்தேகம்
உண்டாகிவிட்டது. பெண் எந்த

உணர்ச்சிகளைத் தனக்கே
உரிமையாகப் பெற்றிருப்பதால்
பெண்ணாக இருக்க முடிகிறதோ,
அந்த மெல்லிய உணர்ச்சிகளை
அவளால் ஒரு போதும்
விடமுடியாதென்று அந்த
அம்மாளுக்குத் தோன்றியது.

"என்னடி பெண்ணே! நான் கேட்டுக்
கொண்டே இருக்கிறேன். நீயானால்
பதில் சொல்லாமல் நாணிக்
கொண்டே நிற்கிறாய்? என்னிடம்
சொல்வதற்கு என்ன வெட்கம்
வேண்டிக் கிடக்கிறது. நீயும் பச்சைக்
குழந்தை இல்லை, அரவிந்தனும்
பச்சைக் குழந்தை இல்லை. எங்களை
அதிகம் சோதனை செய்யாமல் 'சரி'
என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி

விட்டீர்களானால் திருமணங்களைச்
சேர்த்தே நடத்திவிட வசதியாக
இருக்கும்."

மேலும் மௌனம் சாதித்தாள் பூரணி.
அவளுடைய கண்களும் முகமும்
நாணம் சுரந்து, நகை சுரந்தது.
உணர்வுகள் சுரந்து தோன்றின.

"என்னை உன் தாய் போல்
நினைத்துக் கொண்டு சொல் பூரணி!
நான் உனக்கு அந்நியமானவள்
இல்லை."

நீண்ட நேர மௌனத்துக்குப் பின்
உள்ளத்து உணர்வுகளின்
இனிமையெல்லாம் கலந்த
கோமளமான மெல்லிய குரலில்

தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னாள்
பூரணி. "அவருக்கு எப்படி
விருப்பமோ அப்படியே
செய்யுங்கள். அவருக்குச்
சம்மதமானால் எனக்கும்
சம்மதம்தான்."

"அவருக்கு என்றால் எவருக்கு?"

"அவருக்குத்தான்." ஈடில்லா
அழகும், இணையில்லாப்
புன்னகையுமாகச் சிவந்து சிரித்தது
பூரணியின் முகம். சொல்லிவிட்டு
அவள் அம்மாளின் முன்னாலிருந்து
நழுவி ஓடிவிட்டாள். அவளுடைய
உள்ளம் துள்ளியது, பொங்கியது,
பூரித்தது. மென்மையும் நுணுக்கமும்
பொருந்திய கனவுகளும்

நினைவுகளும் அவளுடைய மனப்
பரப்பெல்லாம் எழுந்தன.

பூரணியை ஒருவாறு சம்மதிக்கச்
செய்துவிட்ட மன நிறைவோடு நின்ற
மங்களேசுவரி அம்மாள்,
மீனாட்சிசுந்தரம் தொங்கிய
முகத்தோடு திரும்பி வருவது கண்டு
திகைத்தாள்.

"என்ன காயா, பழமா?"

"காய்தான், அவன்
சம்மதிக்கவில்லை."

"காரணம் என்னவாம்?"

"காரணமெல்லாம் சொல்லிக்

கொண்டு நின்று நிதானமாய்ப்
பேசவே இல்லை. 'இப்போது இதற்கு
அவசரமில்லை' என்று ஒரே
வாக்கியத்தில் அவன் பேச்சை
முடித்துக் கொண்டு போய்விட்டான்."

"நீங்கள் விவரமாக அவனுக்கு
எடுத்துச் சொல்லக் கூடாதோ?"

"கேட்டால்தானே சொல்லலாம்."

"அந்தப் பெண்ணே சம்மதித்த
மாதிரிச் சொல்லிவிட்டது.
அரவிந்தனுக்கு மட்டும் என்ன
தடை? இப்போது அரவிந்தன்
எங்கே? நான் சொல்லிப்
பார்க்கிறேன்."

"தோட்டத்துப் பக்கமாகப் போனான்.
நீங்கள் வேண்டுமானால் போய்ச்
சொல்லிப் பாருங்கள்" என்று
நம்பிக்கையில்லாத குரலில் பதில்
சொன்னார் மீனாட்சிசுந்தரம்.
மங்களேசுவரி அம்மாள்
அரவிந்தனைத் தேடிக் கொண்டு
தோட்டத்துப் பக்கமாகப் போனாள்.

அப்போது காரில் குழந்தைகளை
அழைத்துக் கொண்டு மலையைச்
சுற்றிக் காட்டுவதற்காகப் போயிருந்த
முருகானந்தமும் வசந்தாவும் திரும்பி
வந்தார்கள். வசந்தா காரிலிருந்து
குழந்தைகளை இறக்கி உள்ளே
கூட்டிக் கொண்டு போனாள்.
முருகானந்தம் மீனாட்சிசுந்தரத்துக்கு
அருகில் வந்து மரியாதையோடு

அடக்க ஒடுக்கமாக நின்று
கொண்டான்.

"உட்கார் தம்பி. உன்னிடம் கொஞ்சம்
பேச வேண்டும்" என்றார்
மீனாட்சிசுந்தரம்."

"பரவாயில்லை. சொல்லுங்கள்"
என்று நின்று கொண்டே
முருகானந்தம் அவர் கூறுவதைக்
கேட்கத் தயாரானான்.

"அரும்பாடுபட்டு ஒருவழியாக
இந்தப் பெண்ணிடம் தேர்தலில்
நிற்பதற்குச் சம்மதம்
வாங்கிவிட்டோம். நேற்று
அரவிந்தன் வந்து சொல்லிய
விவரங்களிலிருந்து பார்த்தால்

போட்டியும் எதிர்ப்பும் கடுமையாக இருக்கும் போலிருக்கிறது. பூரணி வெற்றி பெறுவதற்காக இராப்பகல் பாராமல் உழைக்க வேண்டியிருக்கும் நாம். நான் தனியாக என்ன செய்ய முடியும்? உங்களையெல்லாம் நம்பித்தான் இதில் இறங்கியிருக்கிறேன். 'பர்மாக்காரரும் புது மண்டபத்து ஆளும்' ஒன்று சேர்ந்தால் வேறு வினையே வேண்டாம். மதுரையை எரித்துவிடுகிற அளவு கெட்ட பயல்கள் இரண்டுபேரும்."

"மதுரையை எரித்துவிடுகிற பெருமை இன்று இவர்களுக்குக் கிடைக்காது, ஐயா. தனக்கு நியாயம் கிடைக்கவில்லையே என்பதற்காக

மதுரையை எரிக்கும் துணிவு சில ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கண்ணகி என்ற சோழநாட்டுப் பெண்ணுக்கு ஏற்பட்டது. இவர்களோ நியாயத்தையே எரித்து விடப் பார்க்கிற ஆட்கள்" என்று சொல்லிச் சிரித்தான் முருகானந்தம்.

"நீ சொல்கிறாய் தம்பி! ஆனால் இன்றைய தேர்தல் முறைகளிலும் போட்டியிலும் நியாயத்தை யார் பார்க்கிறார்கள்? என்னென்னவோ சூழ்ச்சிகளையெல்லாம் கூசாமல் செய்கிறார்களே. நேற்று அரவிந்தன் சொன்னதைக் கேட்டாயோ, கூட்டிக் கொண்டு போய்ப் பயமுறுத்தி ஆள்விட்டு அடிக்கச் சொல்கிற அளவு நியாயம் வாழ்கிறது

நம்முடைய ஊரில்!"

"இருக்கட்டும்! அரவிந்தனை அப்படிச் செய்ததற்கு அந்த ஆளை நான் சும்மா விடமாட்டேன் ஐயா. என்னிடமும் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள்" என்று கொதிப்பேறின குரலில் சொன்னான் முருகானந்தம்.

"சே! சே! நாய் கடிக்க வந்ததென்பதற்காகப் பதிலுக்கு நாமும் கடிக்கப் போவதா? நம் முயற்சிகளை நாம் நேரான வழிகளிலேயே செய்ய வேண்டும்." இவ்வாறு அவர்கள் உரையாடல் தோர்தல் ஏற்பாடுகளைப் பற்றி வளர்ந்தது. அரவிந்தன் தோட்டத்துப்

புல்தரையில் உட்கார்ந்து
சிந்தனையில் ஆழ்ந்து
போயிருந்தான். மங்களேசுவரி
அம்மாள் வந்து அவனுக்கு
எதிர்ப்புறம் சிறிது தள்ளி அமர்ந்து
கொண்டு "நீங்கள் அப்படிச்
சொல்வீர்கள் என்று நான்
எதிர்பார்க்கவில்லை. மறுபடியும்
விவரமாகப் பேசி எப்படியும்
உங்களைச் சம்மதிக்கச் செய்து
விடலாமென்ற நம்பிக்கையோடு
வந்திருக்கிறேன்" எனப் பேச்சைத்
தொடங்கினாள்.

உடனடியாகப் பதில் ஒன்றும்
சொல்லாமல் அந்த அம்மாள்
முகத்தைப் பார்த்தான் அரவிந்தன்.
மேலும் தொடர்ந்தாள் அந்த

அம்மாள்.

"நாங்கள் இரண்டுபேரும் உங்களைக்
காட்டிலும் வயதிலும்
அனுபவங்களிலும் மூத்தவர்கள்,
நல்லதற்குத்தான் சொல்கிறோமென்று
எங்களை நம்புங்கள். வசந்தாவின்
திருமணத்தோடு பூரணியின்
திருமணத்தையும், என் செலவில்
நன்றாக நடத்திப் பார்த்துவிட
வேண்டுமென்பது எனக்கு ஆசை.
நீங்கள் புகைப்படம் எடுத்து வரச்
சென்றிருந்தபோது நானும்
அச்சகத்தின் முதலாளியும்
இதுபற்றிப் பேசினோம். நான் கூறிய
ஏற்பாடு அவருக்கும் பிடித்திருந்தது.
ஒப்புக் கொண்டார். நீங்கள் வந்ததும்
உங்களை ஒரு வார்த்தை கேட்கிறேன்

என்றார். கேட்டபோது
அவசரமில்லை என்று சொல்லி
மறுத்து விட்டீர்களாம்."

"மன்னிக்க வேண்டும் அம்மா.
இப்போது உங்களிடமும் அதே
முடிவைத்தான் நான் சொல்ல
வேண்டியதாக இருக்கிறது. எங்கள்
திருமணத்துக்கு இவ்வளவு அவசரம்
தேவை இல்லை. நாங்கள் சிறு
குழந்தைகள் இல்லை. இரண்டு
பேரும் விபரம் தெரிந்தவர்கள்.
நீங்கள் நினைவுபடுத்துகிற மாதிரி
மண வாழ்வுக்கு அவசரமோ,
அவசியமோ இருவருக்குமே
இப்போது இல்லை."

"ஏன் இல்லை? உங்களுக்கும்

அவளுக்கும் வயது என்ன
குறைவாகவா ஆகிறது, அரவிந்தன்?
ஊர் உலகத்துக்கு ஒத்தாற் போல்
நாமும் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.
நாலு பேர் நாலுவிதமாகப்
பேசுவதற்கு இடம் வைத்துக்
கொள்ளக்கூடாது. இந்தத் திருமணம்
நடப்பதினால் பூரணிக்கோ
உங்களுக்கோ ஒரு குறைவும்
வந்துவிடாது. வழக்கம் போல் அவள்
தன்னுடைய பணிகளைச் செய்து
கொண்டிருக்கலாம். நீங்கள்
எதற்காகத் தயங்குகிறீர்கள் என்பது
எனக்குப் புரியவில்லை."

இதைக் கேட்டு அரவிந்தன் மெல்லச்
சிரித்தான். "தயக்கத்துக்கு
எத்தனையோ காரணங்கள்

இருக்கின்றன. சிலவற்றைச் சொல்வோம். சிலவற்றைச் சொல்ல முடியாது. இன்னும் சிலவற்றைச் சொன்னாலும் உங்களுக்கு விளக்கிக் கொள்ள முடியாது."

"அதெல்லாமில்லை அரவிந்தன். நீங்கள் என்னென்னவோ சம்பந்தமில்லாமல் சொல்லி என்னை ஏமாற்றித் தட்டிக் கழித்துவிடப் பார்க்கிறீர்கள்."

சிரிப்பு மறைந்து உருக்கமாக எதையோ பேசத் தொடங்கப் போகிற பாவனையில் அரவிந்தனின் முகம் மாறியது. அவன் பெருமூச்சு விட்டான். கிழித்துச் சிதறின கருநீலப் பட்டுத் துணிகள் போல் சிதறல்

சிதறலாக மேகத் துணுக்குகள் நீந்தும்
வானத்தை ஒருமுறை நிமிர்ந்து
பார்த்தான். இலட்சியத் துடிப்பும்
உயர்ந்த தன்மையும்
பொருந்தியவற்றை நினைக்கும்
போதும், பேசும்போதும், வழக்கமாக
அவனுடைய கண்களிலும்,
முகத்திலும் வருகிற ஒளி
அப்போதும் வந்து சாயலிட்டு
நின்றது. அவன் மங்களேசுவரி
அம்மாளை நோக்கிச்
சொல்லலானான்.

"அம்மா! இன்னும் சிறிது காலத்திற்கு
மனத்தினால் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க
மட்டும் எங்களை அனுமதியுங்கள்.
உடலால் வாழும் வாழ்க்கையைப்
பற்றி நான் இன்னும் எண்ணிப்

பார்க்கவே இல்லை. உடம்பைப்
பற்றித் தொடர்கிற வாழ்க்கை ஒரு
பெரிய பொய் மயக்கமாகவே இந்த
விநாடி வரை எனக்குத்
தோன்றுகிறது. காக்கை கூட்டில்
இடப்பட்ட குயில் முட்டையைத்
தன்னுடையது, தனக்கேயுரியது
என்று தவறாக மயங்கிப் பேணி
வளர்க்கும் பேதைக் காக்கையைப்
போல் உடம்பைச் சொந்தம்
கொண்டாடிக் கொண்டு வாழத்
தயங்குகிறேன் நான். குயில் முட்டை
சிதைந்து குஞ்சு பெரிதாக வளர்ந்து
இனிய குரலில் அழுதொழுகக்
கூவியவாறே காக்கைக் கூட்டிலிருந்து
அது பறக்கும் போதுதான் காக்கை
தான் வளர்த்தது தன் குஞ்சன்று,
குயிற் குஞ்சு என்று உணர்ந்து ஏமாற

முடிகிறது. எனக்கும் பூரணிக்கும்
எங்களைப் புரிந்து கொள்ளாமல்
இப்போதே அந்த
ஏற்பாட்டையெல்லாம் நீங்கள்
அவசரப்பட்டுக் கொண்டு செய்தால்
நாங்கள் வாழ்வதும் காக்கை, குயில்
மூட்டையை அடைகாத்த கதையாக
ஏமாற்றத்தில் தான் முடியுமென்று
எனக்குத் தோன்றுகிறது."

"என்னவோ புத்தகங்களில் படிக்கிற
மாதிரி சொல்கிறீர்கள். உங்கள்
தத்துவம் எனக்கு விளங்கவில்லை.
பொருத்தமாகவும் படவில்லை.
இருவரும் ஆசையுடனும்
அன்புடனும் பழகுகிறீர்கள். புதிதாக,
அதிசயமாக உங்களை ஒன்றும்
செய்து கொள்ளச் சொல்லவில்லை.

உலகத்தில் சாதாரணமாக
எல்லோரும் செய்து
கொள்வதைத்தான் நீங்களும் செய்து
கொள்ள வேணுமென்று
வற்புறுத்துகிறேன். உலகத்துக்கு
ஒப்ப, நாலு பேரறிய மணம் செய்து
கொண்டுவிட்டால் அப்புறம் ஆயிரம்
இலட்சியங்களைப் பேசலாம்,
கடைப்பிடிக்கலாம், உங்களை
ஏனென்று கேட்க மாட்டார்கள்."

"நீங்கள் எந்த வாழ்க்கையைப் பற்றி
நினைவூட்டுகிறீர்களோ, அந்த
வாழ்க்கையை எங்கள்
மனங்களிலேயே நாங்கள் வாழ்ந்து
கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.
ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரே
சமயத்தில் இரண்டுவிதமான

வாழ்க்கையை நடத்த முடியும். எந்த
வாழ்க்கையை வாழ வேண்டுமென்று
தவிக்கிறோமோ அந்த
வாழ்க்கையைப் பற்றிய எண்ணங்கள்
மனத்தில் ஏற்படும்போதே ஒருமுறை
வாழ்ந்துவிடலாம் அம்மா!
எண்ணங்களில் வாழும் வாழ்வு
உயர்ந்தது. அதற்கு அழிவில்லை.
மிக உயர்ந்த வாழ்க்கையை
மண்ணில் வாழ முடியாதோ என்று
எனக்கும் பயமாக இருக்கிறது. மண்
குறைபாடுகளும் அழுக்குகளும்
நிறைந்ததாயிருக்கிறது. அதனால்
தான் இன்னும் சிறிது காலம்
எங்களை மனங்களில் மட்டும் வாழ
அனுமதியுங்கள் என்று உங்களைக்
கொஞ்சுகிறேன்."

"எனக்கும் உங்களைப் போலவே
மேற்கோள், எடுத்துக் காட்டு எல்லாம்
சொல்லிப் பேசுவதற்குத் தெரியும்
அரவிந்தன். 'மண்ணில்
நல்லவண்ணம் வாழலாம்' என்றுதான்
நம்முடைய பெரியவர்கள்
சொல்லியிருக்கிறார்கள்."

"பெரியவர்கள் அதைச் சொல்லிய
காலத்து வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை வேறு.
இன்றைய வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை
வேறு. ஏற்கெனவே நன்றாக வாழ்ந்து
கொண்டிருப்பவர்கள், மற்றவர்கள்
புதிதாக நல்லவண்ணம் வாழ
வந்துவிடலாகாதே என்று மனத்தில்
அழுக்காறு கொள்கிற காலம் அம்மா
இது. பாட்டில் மூடியைப் போல்,
தான் வசதியாயிருக்கிற ஒரு

தொழிலில் அதே வசதியடையும் திறமையுள்ள பிறர் நுழைந்து விடாமல் மூடிக் காக்கும் சூழ்ச்சியான மனிதர்கள் இன்றைய வாழ்க்கையில் நிறைய இருக்கிறார்கள். அதனால் தான் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து வாழும் ஒப்புரவு வாழ்வில் குன்றியுள்ளது."

"பேச்சை எங்கேயோ மாற்றிக் கொண்டு பேசுகிறீர்கள். உங்கள் திருமண ஏற்பாடு பற்றி பூரணியிடம் கேட்டேன். அவள் தேவலாம், 'அவருக்கு விருப்பமானால் எனக்கும் விருப்பம்' என்று சுருக்கமாக இணங்கி வழிக்கு வந்த மாதிரி பதில் சொல்லி விட்டாள். நீங்கள் தான் சுற்றி வளைத்து இழுத்தடிக்கிறீர்கள்.

முடிவாக ஒன்றும்
சொல்லமாட்டேனென்கிறீர்கள்."

"வேறென்னமா செய்வது? கழுத்தில்
மூன்று முடிச்சிட்டு உரிமை
கொண்டாடி ஆளமுடிந்த சாதாரணப்
பெண்ணாக இன்னும் அவளை
என்னால் நினைக்க முடியவில்லை.
பூரணிக்குள்ளேயே இன்னொரு
பூரணியும் இருக்கிறாள். அவள்
துயரம் நிறைந்த மனித வெள்ளத்தின்
நடுவே ஒளி விளக்கேற்றி நடந்து
போவதாகக் கனவு காண்கிற பூரணி.
காக்கை குயிற் குஞ்சை அடைகாத்து
ஏமாறுவது போல் அவள் விடுபட்டுப்
பறந்து போகத் துடிக்கும் நாள்
வந்தால் நான் அன்று ஏமாந்து
நிற்பேன். அவள் உயரப் போய்

விடுவாள். நான் கீழேயே நிற்பேன்.
நாங்கள் இரண்டு பேருமே
உயரத்தில் ஏறிச் செல்கிறோம்.
அதற்கு இந்த வாழ்க்கைப் பிணைப்பு
அவசியமில்லை. மனங்களின்
பிணைப்பு மட்டுமே போதும்.
என்னை வற்புறுத்தாதீர்கள். சிறிது
காலத்துக்கு இப்படியே இருக்க
விடுங்கள்" என்று சொல்லி விட்டுப்
புல் தரையிலிருந்து எழுந்தான்
அவன். இந்தப் பேச்சை இதற்கு மேல்
அவன் தொடர விரும்பவில்லை
என்பது மங்களேசுவரி அம்மாளுக்கு
விளங்கிவிட்டது. அவன் கூறிய
காரணங்களும் தத்துவங்களும் அந்த
அம்மாளுக்கு அசட்டுத்தனமாகத்
தோன்றின. ஆனால் அவன்
பிடிவாதமாக இருந்தான். புரிந்து

கொள்ளவும் புரியச் செய்யவும்
சாத்தியமில்லாததான ஒரு
விஷயத்தை அரவிந்தன் மனத்தில்
வைத்துக் கொண்டு தவிப்பதாக அந்த
அம்மாளுக்குத் தோன்றியது.

எது எப்படியானால் என்ன?
மீனாட்சிசுந்தரமும் மங்களேசுவரி
அம்மாளும் திட்டமிட்டபடி
பூரணியின் திருமணத்தையும் சேர்த்து
நடத்தும் தீர்மானம் முறிந்துவிட்டது.
அன்று இரவும், அதன்பின் மறுநாள்
காலையிலும் பூரணி, அரவிந்தனின்
கண்பார்வையில் படவே இல்லை.
மறுநாள் காலை கோடைக்கானல்
மலைத் தொடர் முழுவதும் ஓர்
அற்புதம் நிகழ்ந்தது. நீலம் போர்த்த
மாதிரி மலை முழுவதும் குறிஞ்சிப்

பூக்கள் தெரிந்தன. பத்து பன்னிரண்டு
நாட்களாகவே அங்கும் இங்குமாகச்
சில சில குறிஞ்சிப் பூக்கள்
தென்பட்டன. முதல் நாள் உண்டான
சாரல் காற்று பருவ மாறுதல்களின்
காரணமாக அன்று எங்கு நோக்கினும்
அள்ளிக் கொட்டினாற் போல்
குறிஞ்சி பூத்துக் குலவிக்
கொண்டிருந்தது. பன்னிரண்டு
ஆண்டுகளுக்குப் பின் அந்த ஆண்டு
மறுபடியும் குறிஞ்சி பூத்திருந்ததனால்
ஊரில் ஒரு கோலாகலப் பரபரப்பு
ஏற்பட்டிருந்தது. எங்கும் அந்த
அழகைப் பற்றியே பேச்சு. ஊருக்குத்
திருவிழா களை உண்டாக்கி
விட்டிருந்தது குறிஞ்சிப் பூ.

அன்று மதுரைக்குத் திரும்புவதாக

இருந்த அரவிந்தன், மீனாட்சிசுந்தரம்,
முருகானந்தம் மூவரும் குறிஞ்சிப்
பூக்காட்சிகளைச் சுற்றிப் பார்த்து
மகிழ வேண்டுமென்பதற்காகப்
பயணத்தை ஒருநாள் தள்ளிப்
போட்டிருந்தார்கள். அன்றைக்கு
அரவிந்தனும் முருகானந்தமும்
காலை பத்து மணிக்குப் புகைப்பட
நிலையத்தில் போய்ப் படங்களை
வாங்கிக் கொண்டு வந்தார்கள்.
அரவிந்தனையும் பூரணியையும்
சேர்த்து நிறுத்தி ஸ்டூடியோக்காரர்
எடுத்த படம் மிக நன்றாக இருந்தது.
முருகானந்தம் அந்தப் படத்தை
மிகவும் பாராட்டினான். அவர்கள்
இருவரும் புகைப்பட
நிலையத்திலிருந்து வீடு திரும்பும்
போது பூரணியும் வசந்தாவும்

கூடத்தில் உட்கார்ந்து பேசிக்
கொண்டிருந்தார்கள். படங்களைக்
கேட்டு வாங்கிப் பார்க்கும்
ஆவலோடு பூரணி சிரித்துக்
கொண்டே தன்னை எதிர்கொண்டு
வரவேற்பாள் என்று அரவிந்தன்
நினைத்திருந்தான். முதல் நாள்
மாலையில் திருமண ஏற்பாட்டைத்
தான் மறுத்து விட்டதனால், தன்
பார்வையில் தென்பட விரும்பாமல்
அவள் மெல்லிய ஊடல் கொண்டு
பிணங்கியிருப்பதை அவன் புரிந்து
கொண்டான். இந்தப் படங்களைப்
பார்த்த பின் அவள் பிணக்கு தீர்ந்து
விடுமென்று அவன்
நினைத்திருந்தான். ஆனால் அவன்
நினைத்து இருந்தபடி நிகழவில்லை.
படங்களோடு அவன் உள்ளே

நுழைவதைப் பார்த்ததும்
விருட்டென்றெழுந்து முகத்தைத்
திருப்பிக் கொண்டு பக்கத்து
அறைக்குள் புகுந்து விட்டாள் பூரணி.
வசந்தா எழுந்திருந்து படங்களை
வாங்குவதற்காக அரவிந்தனுக்கு
அருகில் வந்தாள். "அண்ணா!
அக்காவுக்கு உங்கள் மேல் ஒரே
கோபம். நேற்று மாலை தோட்டத்தில்
புல் தரையில் நீங்களும் அம்மாவும்
அமர்ந்து கல்யாண விஷயமாகப்
பேசினபோது நானும்
பூரணியக்காவும் சவுக்கு வேலிக்கு
அப்பால் மறுபக்கத்தில் தான்
உட்கார்ந்திருந்தோம். அக்கா நீங்கள்
சொன்னதையெல்லாம்
கேட்டுவிட்டார்கள்.
தோட்டத்திலேயே கண்ணில் நீர்

தளும்பிவிட்டது அக்காவுக்கு" என்று
அவன் காதருகில் மெல்லச்
சொன்னாள் வசந்தா.

"அடப் பாவமே! அதுதானா இந்தக்
கோபம்?" என்று சொல்லிச் சிரித்துக்
கொண்டே படங்களை வசந்தாவின்
கையில் கொடுத்தான் அரவிந்தன்.
பூரணியின் கோபத்தைப் போக்கிவிட
வேண்டுமென்று அவள் புகுந்து
கொண்ட அறையில் நுழையச்
சென்றான். அவன் முகத்தில்
இடிக்காத குறையாக அறைக்கதவு
படரென்று அடைக்கப் பெற்றது.
உட்புறம் தாழிடும் ஒலியும் கேட்டது.

"புகழேந்திப் புலவர் கதவு திறக்கப்
பாடின மாதிரி நான் ஏதாவது பாடிப்

பார்க்கட்டுமா, அரவிந்தன்?" என்று குறும்பு பேசினான் முருகானந்தம்.

"நீங்கள் அண்ணனுக்கு வேண்டியவர்கள். நீங்கள் பாடினால் அக்கா உள்ளே இரட்டைத் தாழாகப் போடுவார்கள்" என்று வசந்தா முருகானந்தத்தைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துப் புன்னகையோடு கூறினாள். அவளே மேலும் கூறலானாள்.

"அண்ணனும் அக்காவும் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற படம் 'கலியாணப் படம்' மாதிரி இல்லையா? மாலை போட்டுக் கொள்ளாததுதான் ஒரு குறை?"

"அதில் சந்தேகமென்ன? இந்தப்

படம் எடுத்துக் கொண்டுவரப்
போனபோது நம்மிடம் சொல்லிக்
கொள்ளாமலே போய்விட்டார்கள்
பார்த்தாயா!" முருகானந்தமும்,
வசந்தாவும் அவனைப் பற்றிப்
பேசினார்கள். ஆனால் அவன்
அப்போது அவற்றை இரசிக்கிற
நிலையில் இல்லை. 'பூரணி கூடத்
தன்னைப் பற்றித் தப்பாகப் புரிந்து
கொள்கிறாளே' என்ற வருத்தம்
அவன் மனத்தை வாட்டியது.

மாலையில் குறிஞ்சிப் பூ பூத்திருக்கிற
மலைப் பகுதிகளையெல்லாம் சுற்றிப்
பார்த்துவிட்டு வருவதற்காக
எல்லோரும் கிளம்பினார்கள்.

"எனக்கு ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை.

நான் வரமாட்டேன்" என்று முரண்டு
பிடிப்பது போல் மறுத்தாள் பூரணி.

"அப்படியானால் நானும்
வரவில்லை. எனக்கும் ஒன்றும்
பிடிக்கவில்லை" என்று அரவிந்தனும்
காரிலிருந்து கீழே இறங்கி விட்டான்.

"உங்கள் இரண்டு பேருக்கும் என்ன
வந்துவிட்டது இன்றைக்கு. முகத்தில்
சிரிப்பையே பார்க்க
முடியவில்லையே?" என்று
மங்களேசுவரி அம்மாள் கடிந்து
கொண்டாள்.

அவர்கள் எவ்வளவோ மன்றாடிக்
கெஞ்சிப் பார்த்தும் பூரணியும்
அரவிந்தனும் வர

மறுத்துவிட்டார்கள். கடைசியில் அவர்கள் இருவரையும் வீட்டில் தனிமையில் விட்டுப் புறப்பட்டது கார்.

வீட்டின் முன்புறத்தில் அருகருகே நாற்காலியில் பேசிக் கொள்ளாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் அரவிந்தனும், பூரணியும். சமையற்கார அம்மாள் பின்புறம் பாத்திரங்களைக் கழுவிக்கொண்டிருந்தாள். தோட்டத்து மல்லிகைச் செடியின் பூக்களைப் பறிக்காமல் விட்டிருந்ததனால் காற்று சுகந்தக் கொள்ளையைச் சுமந்து வீசிற்று. பச்சை நிறத்துக் காகிதத் துணுக்குகளை வானில் சிதறின மாதிரிப் பச்சை நிறத்துக்

காகிதக்கிளிகள் சேர்ந்தாற் போல்
பறந்தன. அழகான சூழ்நிலை
நிலவியது. எதிரெதிரே விரோதிகள்
போல் பேசாமல் எவ்வளவு நேரம்
வீற்றிருப்பது? கோபித்துக் கொள்வது
போல் போலியாக உண்டாக்கிக்
கொண்ட கடுமைக் குரலில்
பூரணிதான் முதலில் கேட்டாள்.

"நான் வரவில்லையானால்
உங்களுக்கு என்னவாம்? நீங்கள்
பாட்டிற்குப் போக
வேண்டியதுதானே?"

"போகலாம்! ஆனால் நான்
ஆவலோடு பார்க்க விரும்பும்
குறிஞ்சிப் பூ எதுவோ அது அந்த
மலைகளில் பூத்திருக்கவில்லை.

இதோ இங்கே எனக்கு அருகில் தான்
பூத்திருக்கிறது. நேற்று வரை
பூத்திருந்தது. இன்று கோபத்தால்
கூம்பியிருக்கிறது. அதை மலரச்
செய்வதற்காக நான் இங்கே இருக்க
வேண்டியது அவசியமாகிறது" என்று
அரவிந்தன் அழகாக பேசிய போது
அதை இரசிக்கவோ அதற்காக
முகமலர்ச்சி காட்டவோ
கூடாதென்றுதான் பூரணி
எண்ணினாள். ஆனால் அவள் முகம்
மலரத்தான் செய்தது. அதில் அவள்
அவனுடைய வாக்கியங்கள்
இரசிக்கும் குறிப்பும் தோன்றத்தான்
தோன்றியது.

"ஆ! இதோ என்னுடைய குறிஞ்சி
பூத்துவிட்டது" என்று கைகொட்டி

நகைத்தான் அரவிந்தன்.

குறிஞ்சி மலர்

27

மாந்தர்பால் பொருள் போக்கிப்
பயின்றதாம்

மடமைக் கல்வியில் மண்ணும்
பயனிலை

எந்தமார்க்கமுந் தோற்றில
தென்செய்கேன்?

ஏன் பிறந்தனன் இத்துயர்
நாட்டிலே?

-- பாரதி

அடுத்த நாள் விடியற்காலையில்
மீனாட்சிசுந்தரத்தோடு அரவிந்தனும்,
முருகானந்தமும் மதுரைக்குத்

திரும்பி விட்டார்கள். சிற்றப்பாவின்
பதினாறாவது நாள் இறுதிச்
சடங்குகளுக்காகக் கிராமத்துக்குத்
திரும்பவும் போவதற்கு முன்னால்
அரவிந்தன் மதுரையில் செய்ய
வேண்டிய செயல்கள் சில இருந்தன.
மாவட்ட அதிகாரி அலுவலகத்துக்குச்
சென்று பூரணியின் வெளிநாட்டுப்
பயண அனுமதிக்கான
விண்ணப்பங்களைக் கொடுத்து
ஏற்பாடு செய்தான். பார்க்க
வேண்டியவர்களைப் பார்த்து
விரைவுபடுத்தினான். அரசினர்
அலுவலகங்களில்தான்
தொடர்புடையவர்களைப் பார்த்துத்
தூண்டிக் கொண்டிருக்காவிட்டால்
தானாகவே எந்தக் காரியமும் நடந்து
விடுவதில்லையே. வெளிநாட்டுப்

பயண அனுமதிக்குத் தானே ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருப்பதாக மங்கையர் கழகத்துக் காரியதரிசிக்கும் தகவல் தெரிவித்து விட்டான் அவன்.

முன்பு பூரணியின் சொற்பொழிவு மூலம் ஏழைகளின் குடிசை உதவி நிதிக்கு வசூலான தொகையை மிகவும் நம்பிக்கையான கொத்தனார் ஒருவரிடம் காண்ட்ராக்ட் முறையில் அளித்து ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள் அரவிந்தனும் முருகானந்தமும். அன்று கொத்தனாரைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டு வேலை எவ்வளவில் நிறைவேறியிருக்கிறதென்பதைக் கவனித்து வருவதற்காக அவர்கள் இருவரும் போய் இருந்தார்கள்.

மதுரை பஸ் நிலையத்துக்குத்
தென்புறமுள்ள பள்ளத்துக்கு அருகே
பழைய காலத்தில் புண்ணிய
நதியாயிருந்து இப்போது
புண்ணியமும் இல்லாமல்
கண்ணியமூமில்லாமல் வெறும்
சாக்கடையாக மாறிவிட்ட சிற்றாறு
ஒன்று இருக்கிறது. அதற்குக்
'கிருதமாலா' நதி என்று பெயர். இந்த
ஆறு மழைக் காலங்களில் நீரோட்டம்
பெருகிக் கரை மீறி விடுவதால்தான்
அரிசனங்களின் குடிசைகளுக்கு
அடிக்கடி சேதம் ஏற்பட்டுக்
கொண்டிருந்தது. இந்த ஆற்றின்
போக்கைச் சிறிது வழி விலக்கி
உயரமாகக் கரை
எடுத்துவிட்டிருந்தும் மழை அளவு
மீறிப் பெய்கிற காலங்களில் சிதைவு

நேர்ந்து கொண்டதான் இருந்தது.
அதனால், இந்த முறை
கொத்தனாரிடம் பொறுப்பை
ஒப்படைக்கும்போதே, "நிறைய மண்
அடித்துத் தரையைக் கெட்டிப்படுத்தி
மேடக்கிக் கொண்டு அப்புறம்
குடிசைகளைப் போடுங்கள்" என்று
எச்சரிக்கை செய்திருந்தான்
அரவிந்தன். இப்போது போய்ப்
பார்த்ததில் தான்
சொல்லியிருந்தபடியே அந்தக்
கொத்தனார் எல்லாம் செய்திருந்தது
கண்டு அரவிந்தன்
திருப்தியடைந்தான். வேலை
ஏறக்குறைய நிறைவேறியிருந்தது.
கொத்தனார் அரவிந்தனுக்கு
அருகிலே வந்து மெல்லக் கேட்டார்.
"ஐயா! திறப்பு விழாவுக்கு யாரை

அழைக்கப் போறீங்க? மந்திரிங்க
யாராச்சும் வராங்களா?"

இதைக் கேட்டு அரவிந்தன் மெல்லச்
சிரித்தான். "நம் கொத்தனார் கேட்ட
கேள்வியைக் கவனித்தாயா
முருகானந்தம்? மதத்திலும்,
சமயங்களிலும், அனாவசியமான
சடங்குகளையும், மூடப்
பழக்கங்களையும் ஒழித்து விட
வேண்டும் என்கிற விழிப்புணர்ச்சி
இந்த நாட்களில் நம்மைப் போன்ற
இளைஞர்களுக்கு எல்லாம் ஏற்பட்டு
இருக்கிறது. ஆனால் ஒரு முடிச்சை
அவிழ்க்கிற முயற்சியில் இன்னும்
பல முடிச்சுக்களைப்
போட்டுவிடுவது போல் பழைய
அனாவசியச் சடங்குகளை நீக்கும்

முயற்சிகளினால் புதிய அநாவசியச்
சடங்குகளை உண்டாக்கிக்
கொண்டிருக்கிறோம் நாம்.
பழமையிலும் சரி புதுமையிலும் சரி
ஏனென்றும் எதற்கென்றும் காரணம்
புரியாத சடங்குகளைத் துணிந்து
கைவிடும் பழக்கம் நமக்கு
வரவேண்டும். அடிப்படைக்
கல்நாட்ட ஒருவர், திறந்து
வைப்பதற்கு ஒருவர், கல் நாட்டுபவர்
காரையை அள்ளிப் பூச ஒரு
வெள்ளிக்கரண்டி, மாலை, எலுமிச்சம்
பழம், ஒலிபெருக்கி என்று எத்தனை
சடங்குகள்? இன்று இந்த நாட்டின்
பொருளாதார வளத்துக்குச்
சடங்குகள் தாம் பெரிய
விரோதிகளாக இருக்கின்றன."

"மிகவும் சரியாகக் கூறினாய்,
அரவிந்தன்? பள்ளிக்கூடத்துப்
பையனின் பவுண்டன் பேனா இறுக்கி
மூடிக் கொண்டால் அவன் கூடத்
திறந்து வைக்க 'மந்திரியைக்
கொண்டு வா' என்பான்
போலிருக்கிறதே! ஐயா
கொத்தனாரே! இந்தக் குடிசைகளை
இத்தனை செம்மையாக உழைத்து
நன்றாகப் போட்டுக் கொடுத்தவர்
நீர்தான். நாணயமாகவும்,
நம்பிக்கையாகவும் உழைக்கிற
உழைப்பாளியைத் தான்
கௌரவப்படுத்த வேண்டும்.
பெருமை செய்ய வேண்டும். இந்தக்
குடிசைகளைத் திறந்து வைக்க
நமக்குப் பிரமுகர்கள் தேவை
இல்லை. மந்திரிகள் தேவையில்லை.

காரில் அழுக்குப்படாமல் வந்து
இறங்கி பட்டும் படாததுமாகப் பட்டு
ரிப்பனைக் கத்தரித்து விடும் சத்துச்
செத்த மனிதர்கள் இந்தக்
குடிசைகளைத் திறந்து வைக்க
வேண்டாம் ஐயா! நீர் தான் இதைத்
திறந்து வைக்கச் சரியான ஆள்"
முருகானந்தம் இப்படிக் கூறியதும்
"என்னைக் கேலி செய்கிறீர்களா
தம்பி?" என்று நம்பிக்கையின்றித்
தலையைச் சொறிந்து கொண்டே
கேட்டார் கொத்தனார்.

"கேலியில்லை கொத்தனாரே,
நாளைக் காலையில் நீங்கள் தான்
இந்தக் குடிசைகளைத் திறந்து
வைக்கப் போகிறீர்கள்" என்றான்
அரவிந்தன். அதிசயமானதாகவும்,

புதுமையானதாகவும் ஆடம்பரமின்றி
மறுநாள் அந்தத் திறப்பு விழா
நடந்தது. குடிசைக்குள் நுழைகிற
பொதுவான வழியில் ஒரு சிறு
குத்துவிளக்கை ஏற்றி வைத்தார்
கொத்தனார். ஒலிபெருக்கி இல்லை,
மாலை இல்லை, சோடா இல்லை,
பத்திரிகை நிருபர்கள் வரவில்லை,
பிரபலமானவர்கள் வரவில்லை.
விழாவுக்கு வந்திருந்த கூட்டம்
அந்தக் குடிசைகளில்
குடியேறுவதற்குக் காத்துக்
கொண்டிருந்த ஏழைக் கூட்டம் தான்.

"ஐயா! நீங்க எனக்கு பணம்
கொடுத்தது பெரிசில்லீங்க. என்னை
ரொம்ப கௌரவப்படுத்திட்டீங்க"
என்று கொத்தனார் நாத் தழுதழுக்க

நன்றியோடு அரவிந்தனிடம்
கூறினார். 'இன்று இந்த நாட்டில்
உழைக்கும் இனம் எங்கும் ஏங்கித்
தவிப்பது இந்தக்
கௌரவத்திற்காகத்தான்.
பணத்தினால் மட்டும்
உழைக்கிறவர்கள்
நிறைவடைவதில்லை. உழைப்பு
கௌரவிக்கப்பட வேண்டும் என்று
விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அதைச்
சொல்லப் பல காரணங்களால்
அஞ்சித் தயங்குகிறார்கள்' என்று
அப்போது அரவிந்தன் மனத்தில்
நினைத்துக் கொண்டான். வயது
முதிர்ந்த தாய்மார்களும்,
கிழவர்களும் இளைஞர்களும்
அந்தக் குடிசைகளில் குடியேற
இருந்த மக்கள் அரவிந்தனையும்

முருகானந்தத்தையும் நோக்கிக்
கண்களில் நீர் மல்கக்
கைகூப்பினார்கள். 'இந்த அன்புக்
கண்ணீரும் ஆனந்தக்
கைகூப்புதல்களும் பூரணிக்குச் சேர
வேண்டியவை அல்லவா! அவள்
இன்று இங்கே நேரில் வந்து இதில்
கலந்து கொள்ள முடிந்திருந்தால்
எவ்வளவு நன்றாயிருந்திருக்கும்!
இரக்கத்துக்கும், அனுதாபத்துக்கும்
உரிய மனித வெள்ளத்தினிடையே
தீபமேந்திச் செல்வதாகக் கனவு
காணும் அவள் உண்மையிலேயே
இன்று இங்கே அதைப்
பார்த்திருப்பாள்' என்று எண்ணி
நெஞ்சுருகி நின்றான் அவன்.

அன்று மாலை அரவிந்தனைப்

பொன்னகரத்திலுள்ள தன் வீட்டுக்கு
வற்புறுத்தி அழைத்தான்
முருகானந்தம். எதற்காக அன்று
அவன் தன்னை வீட்டுக்கு வரச்
சொல்லி வற்புறுத்துகிறான் என்பது
முதலில் அரவிந்தனுக்குத் தெளிவாக
விளங்கவில்லை. மாதத்துக்கு
ஒருமுறை எப்போதாவது ஓய்வு
கிடைக்கிற ஞாயிற்றுக்கிழமையில்
அரவிந்தனே பொன்னகரத்துக்குப்
போய் நண்பர்களையெல்லாம்
பார்த்து நலம் விசாரித்துவிட்டு
அளவளாவிப் பேசிவிட்டு
முருகானந்தத்தின் வீட்டுக்கும்
சென்று அவனுடைய
பெற்றோர்களைப் பார்த்து நலம்
விசாரித்துவிட்டு வருவதுண்டு.
முருகானந்தத்தின் பெற்றோர்களோடு

சிறு வயதிலிருந்தே அரவிந்தனுக்குப்
பழக்கமும் பாசமும் உண்டு.

அவர்கள் அவனுக்கு
உறவில்லையானாலும் அவனுடைய
கிராமத்தில் சிறிது காலம்
வசித்தவர்கள். பஞ்சத்துக்கு ஊர்
மாறின குடும்பமாக
அரவிந்தனுடைய கிராமத்தில்
அவர்கள் இருந்த காலத்தில்
முருகானந்தம் சிறுபையன்.
அரவிந்தனும் சிறு பையன் தான்
அப்போது. ஆனால்
முருகானந்தத்தை விட கொஞ்சம்
விவரமறிந்து நினைவு தெரிந்த
பருவம் அவனுக்கு. இரண்டுபேரும்
ஒரே ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்தில்
படித்தார்கள். ஆனால் சில
ஆண்டுகளில் முருகானந்தத்தின்

பெற்றோர் மதுரைக்கு மில்
கூலியாய்ப் போய் பிழைக்க
நேர்ந்தது. அப்போது
முருகானந்தமும் போய்விட்டான்.
பின்னால் அரவிந்தன் தாயையும்
இழந்து, சிற்றப்பா சித்தி
கொடுமைகளைத் தாங்காமல்
மதுரைக்கு ஓடி வந்த போது
உயர்நிலைப் பள்ளியில் தன்னையும்
தன் அனாதைப் பிழைப்பையும்
ஏளனம் செய்த மாணவர்களின்
விடலைக் கும்பலுக்கிடையே தனக்கு
ஆதரவு கொடுக்கும் மாணவ
நண்பனாக முருகானந்தத்தைச்
சந்தித்தான். தற்செயலாகச் சந்தித்து
ஒருவரையொருவர் அடையாளம்
தெரிந்து கொண்ட அந்தச்
சந்திப்புக்குப் பின் அவர்களுடைய

நன்பு மீண்டும் தளிர்ந்தது, தழைத்து
வளர்ந்தது. அரவிந்தனை அண்ணன்
போல் எண்ணி மதித்துப் பழகத்
தொடங்கியிருந்தான் முருகானந்தம்.
படிப்பு முடிந்த பின் தன்னுடைய
தமிழாசிரியர் சிபாரிசால் அரவிந்தன்
அச்சகத்தில் சேர்ந்தான். ஓய்வு
நேரத்தில் பொழுது போக்காகத்
தையல் தொழில் பழகிய
முருகானந்தம், பிழைப்புக்காக ஒரு
சிறு தையல் கடையே வைத்தான்.
தொழில் அவனைக் கைவிடவில்லை.
ஆறு மாதமோ என்னவோ,
பம்பாயில் போய் இருந்து தையல்
நாகரிகங்களைக் கற்று ஒரு பட்டமும்
வாங்கி வந்தான். 'பாம்பே
டெய்லர்ஸ்' என்ற பெருமையும்
சேர்ந்து கொண்டது. எந்தப்

பெருமைகள் வந்த போதும்
அரவிந்தனின் மதிப்பும்
பணிவுமுள்ள நண்பனாகவே
பழகினான் அவன்.

"ஏண்டா, முருகானந்தம்! இன்றே
உன் வீட்டுக்கு நான் வந்தாக
வேண்டுமா, அப்படி என்ன
அவசரமப்பா?" என்று கேட்டான்
அரவிந்தன். முருகானந்தம்
வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு சொல்லத்
தயங்கினாற்போல் நின்றான்.
அரவிந்தனுக்குப் புரிந்து விட்டது.

"ஓகோ? உன் திருமண ஏற்பாட்டைப்
பற்றி உங்கள் வீட்டில்
பெரியவர்களிடம் எடுத்துச் சொல்லி
சம்மதம் பெற

வேண்டுமென்கிறாயா? இதை
என்னிடம் சொல்லுவதற்கு
வெட்கமென்ன வேண்டியிருக்கிறது?
நான் வருகிறேனப்பா. இப்போதே
வேண்டுமானால் புறப்படு" என்று
விவரம் புரிந்து கொண்டதும்
முகமலர்ச்சியோடு வருவதற்கு
ஒப்புக் கொண்டு விட்டான்
அரவிந்தன்.

நண்பகலில் எங்கும் வெளியேற
முடியாதபடி அத்தனை நாட்கள்
அவன் ஊரில் இல்லாமையால்
சுமந்து கிடந்த வேலைகள்
அச்சகத்தில் குவிந்திருந்தன. பூரணி
தேர்தலில் நிற்கச் சம்மதம்
கொடுத்துவிட்டதனால்
மீனாட்சிசுந்தரம் அது சம்பந்தமான

ஏற்பாடுகளுக்காகவும்,
வேலைகளுக்காகவும் இப்போதே
அலைவதற்குத் தொடங்கியிருந்தார்.
அத்தனை வயதுக்கு மேல் திடீரென்று
இளைஞராகி விட்டாற் போன்று
அவ்வளவு சுறுசுறுப்போடும்
உற்சாகத்தோடும் வேலைகளைச்
செய்து கொண்டிருந்தார் அவர்.
அச்சகத்துக்கு வந்திருந்த
முக்கியமான கடிதங்களுக்கு
மறுமொழி எழுதியும், கணக்குகளைச்
சரிபார்த்தும், திருத்த வேண்டிய
அச்சுப் பிரதிகளைத் திருத்தியும்,
அசைந்து கொடுக்க நேரமில்லாமல்
வேலைகளைச் செய்தான்
அரவிந்தன். மாலை ஐந்தரை
மணிக்கு வேலைகள் முடிந்து
முகங்கழுவி உடை மாற்றிக்

கொண்டு அவன் தயாராக
இருந்தபோது முருகானந்தம் வந்து
அழைத்துக் கொண்டு
போய்விட்டான். இருவரும் பேசிக்
கொண்டே நடையில்
கிளம்பிவிட்டார்கள். மதுரை
மில்லுக்கு அருகில் இரயில் பாதை
'லெவல் கிராசிங்'கில் நடந்து போக
இடமில்லாமல் ஒரே சும்பலாக
இருந்தது. அந்த வழியாகத்தான்
அவர்கள் பொன்னகரத்துக்குப்
போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

"கொஞ்சம் இரு அரவிந்தன்! அது
என்ன சும்பலென்று பார்த்துவிட்டு
வந்துவிடுகிறேன்" என்று கூறி
அரவிந்தனை நிறுத்திவிட்டுக்
சும்பலுக்குள் புகுந்தான்

முருகானந்தம்.

சிறிது நேரம் கழித்து அவன்
கூட்டத்திலிருந்து வெளியேறி
வந்தான்.

"வா... போகலாம் அரவிந்தன்" என்று
அரவிந்தனுடைய கையைப் பிடித்துக்
கொண்டே மேலே வழி விலக்கிக்
கொண்டு நடந்தான் முருகானந்தம்.

"மாலையில் வெளியான
செய்தித்தாளில் ஏதோ பரீட்சை
முடிவு வெளியாயிற்றாம்.
பரீட்சையில் தேறாத மாணவன்
ஒருவன், 'என்னுடைய
தற்கொலைக்கு யாரும்
காரணமில்லை. நான் பரீட்சையில்

தேறாத ஏமாற்றமே காரணம்' என்று சட்டைப் பையில் கடிதம் எழுதி வைத்துக் கொண்டு இரயிலுக்கு முன் விழுந்து விட்டான். கையும் காலும் துண்டாகி இரத்த வெள்ளத்தில் எடுத்துக் கிடத்தியிருக்கிறது. பார்க்கச் சகிக்கவில்லை."

"அடப் பாவமே!"

"பாவமாவது, புண்ணியமாவது அரவிந்தன்! நம்முடைய பள்ளிக்கூடங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் வாழ்வதற்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்களா? அல்லது இம்மாதிரி சாவதற்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்களா? வாழும் தைரியத்தைக் கற்பிக்காத

கோழைத்தனமான ஏட்டுப் படிப்பு
ஒன்று இருக்குமானால் அது இந்த
நாட்டுக்கே அவமானம். படிப்பு
முயற்சியையும் நம்பிக்கையையும்
தூண்டி, உற்சாகப்படுத்துகிற சஞ்சீவி
மருந்தாக இருக்க வேண்டாமோ?
வாழவும் விடாமல் சாகவும் விடாமல்
இது என்ன படிப்பு?"

"இங்கே தான் கல்லூரிகளெல்லாம்
விளம்பரப்பலகை மாட்டாத
'போர்டிங் அண்டு லாட்ஜிங்'
ஓட்டல்களாக இருக்கின்றனவே
அப்பா? வாழ்க்கையிலேயே
சோர்வடைந்தவர்கள் ஆசிரியர்
தொழிலுக்கு வருகிறார்கள். அல்லது
ஆசிரியராக வந்தபின் அந்த
சோர்வை அடைகிறார்கள். இப்படிச்

சோர்வடைந்தவர்கள் கற்பிக்கும்
உள்ளங்களில் எப்படி 'வாழும்
தெரியம்' வளரும்? கவி தாகூரின்
விசுவ பாரதி

பல்கலைக்கழகத்தையும், சாந்தி
நிகேதனத்தையும் போல்
மாகாணத்துக்கு ஒரு லட்சியக்
கல்லூரியாவது இந்த நாட்டுக்கு
வேண்டும். அப்போதுதான் 'வாழும்
தெரியத்'தைக் கற்பிக்க முடியும்."

"சோர்வடைந்தவர்கள் என்று
ஆசிரியர்களை மட்டும்
குறைசொல்லிப் பயனில்லை,
அரவிந்தன்! பாரத நாட்டுக்குக்
குடியரசு வாழ்வு வந்த பின்னும்
ஆசிரியர்கள் பாடு பிடியரிசி
வாழ்க்கைதான். எல்லாரும் சேர்ந்து

மொத்தமாக மறந்து
விடவேண்டுமென்று கங்கணம்
கட்டிக் கொண்டு மறந்துவிட்ட இனம்
ஆசிரியர் இனம்தான். இப்போது
இந்தப் பையன் விழுந்து
செத்திருக்கிறானே, இதே இரயில்வே
'லெவல் கிராசிங்'கில் பதினைந்து
நாளாக்கு முன் நாலைந்து
பெண்களுக்குத் தந்தையான ஓர்
ஆரம்பப் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்
'அந்தப் பெண்களுக்கெல்லாம்
திருமணம் செய்து கொடுக்கப்
பணவசதி இல்லாததால் சாகிறேன்' -
என்று கடிதம் எழுதி வைத்துவிட்டுச்
செத்தார். அநேகமாக இந்தப்
பகுதியில் போகிற இரயில்களின்
சக்கரங்களில் மனித இரத்தம் படாத
நாளே இருப்பதில்லை."

"வேலை கிடைக்காத வாலிபர்களும்,
திருமணமாகாத பெண்களும் இன்று
இந்த நாட்டின் மிகப்பெரிய
பிரச்சினைகள் முருகானந்தம்.

பெரும்பாலான தற்கொலைகளுக்கு
இந்த இரு பிரச்சினைகளே காரணம்.

'புல்லினில் வைரப்படை

தோன்றுங்கால் பூதலத்தில் பராசக்தி

தோன்றுவாள்' என்று பாரதி

பாடினாள். இந்தப் பெரிய

பிரச்சினைகள் வைரம்

பாய்ந்தவையாக மாறினால் 'இந்த

நாட்டில் ஏன் பிறந்தோம்?' என்று

ஒவ்வொருவரும் கொதிப்படைய

நேரிடும். தெருவின்

இருபுறங்களிலும் நடந்து

போகிறபோதே துன்பமும், நோயும்,

மரணமும் தென்படுவதைக் கண்டால்
ஒரே ஒரு கணம் புத்தருக்கு
உண்டான உணர்வு போல் 'இந்த
உலகத்தை இப்படியே விடக்கூடாது.
இவற்றைப் போக்க நிரந்தரமான
மருந்து தேட வேண்டு'மென்று
தணியாத தவிப்பு உண்டாகிறது.
ஆனால் அடுத்த வினாடியே அந்தத்
தவிப்பு மரத்துப் போய்விடுகிறதே?"

இருவரும் மனம் நொந்த நிலையில்
உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசியவாறே
நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். தலை
மயிரிலும் உடம்பிலும் பிஞ்சுப்
பிசிறுகள் படிந்து சோர்ந்த
கோலத்தில் மில் கூலிக்காரப்
பெண்கள் தெருவில் கூட்டமாக
நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பஞ்சாலை எந்திரங்களின் ஓசை
தெருவின் எல்லை வரை
குறைவின்றி ஒலித்துக்
கொண்டிருந்தது.

"அரவிந்தன் இந்த வட்டாரத்தில்
நாள் ஒன்றுக்கு எப்படியும் நாலைந்து
தற்கொலைக்குக் குறைவதில்லை.
போதாத குறைக்கு இப்போது
மூட்டைப்பூச்சி மருந்து என்று
சுலபமாகத் தற்கொலை செய்து
கொள்ள ஒரு மருந்து வந்து
தொலைத்திருக்கிறது."

"வாழ்வதற்கு மருந்து
தெரியவில்லை. அது கிடைக்கிற
வரை சாவதற்கு மருந்து தேடிக்
கொண்டுதான் இருப்பார்கள்" என்று

மனம் புண்பட்ட பொருளில் மெல்லச்
சொன்னான் அரவிந்தன்.

பொன்னகரத்தில் முருகானந்தத்தின்
வீட்டில் ஒரு மணிநேரத்துக்கு மேல்
தாமதித்தான் அரவிந்தன்.

"பையனுக்கு பெரிய இடத்திலிருந்து
பெண் வருகிறது" - என்றவுடன்
முருகானந்தத்தின் பெற்றோர்
திகைத்து மருண்டனர். அவர்களுக்கு
எல்லாவற்றையும் விவரமாக
எடுத்துக்கூறி விளக்க
வேண்டியிருந்ததனால்
அரவிந்தனுக்கு அவ்வளவு
நேரமாயிற்று. கடைசியில்
அவர்களுடைய இசைவையும்
பெற்றுவிட்டான். அரவிந்தன்
சொல்லி அவர்கள் எதையும்

மறுத்ததே இல்லை. 'பொறுப்புத்
தெரிந்த பிள்ளை' என்று அவனைக்
கொண்டாடுவார்கள்
முருகானந்தத்தின் பெற்றோர்.
அரவிந்தன் கோடைக்கானலிலிருந்து
புறப்படும் போது, 'முருகானந்தத்தின்
பெற்றோரைக் கலந்து கொண்டு
முடியுமானால் நிச்சயதாம்பூலத்துக்கு
ஒருநாளும் குறிப்பிட்டு
எழுதவேண்டும்' என்று
மங்களேசுவரி அம்மாள் அவனிடம்
வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள். அந்த
அம்மாள் வேண்டிக்
கொண்டிருந்தபடி அப்போதே
அங்கே ஓர் கார்டில் விவரம் எழுதி
நான்கு நுனியிலும் மஞ்சள் தடவி
மறுநாள் கோடைக்கானலில்
கிடைக்கிறாற் போல் அவசரமாகத்

தபாலிலும் சேர்க்கச் செய்துவிட்டான்
அரவிந்தன். அவர்கள் எல்லோரும்
வற்புறுத்தியதால் இரவுச்
சிற்றுண்டியை அங்கேயே சாப்பிட
வேண்டியதாயிற்று.

பொன்னகரத்திலிருந்து அவன்
அச்சகத்துக்குத் திரும்பிய போது,
இரவு சுமார் எட்டு மணி இருக்கலாம்.
அந்த நேரத்திலும் அங்கே முன்
பக்கத்து அறையில் விளக்கு
வெளிச்சம் தெரிந்தது. திருநாவுக்கரசு
ஏதாவது வரவு செலவுக் கணக்கை
எழுதிக் கொண்டிருப்பான் என்று
நினைத்து உள்ளே நுழைந்த
அரவிந்தன் மீனாட்சிசுந்தரமே அங்கு
இருப்பதைப் பார்த்து வியப்புற்றான்.
கன்னத்தில் கையூன்றிக் கொண்டு

சோர்ந்து போனாற் போல்
கவலையோடு ஏதோ சிந்தித்துக்
கொண்டிருக்கிற மாதிரி இருந்தார்
அவர். முகம் பார்க்க நன்றாக
இல்லை. இந்த விதமாக மிகவும்
தளர்ந்த நிலையில் பெரும்பாலும்
அவரைப் பார்த்ததில்லை அவன்.
மிகச் சில சமயங்களில் மட்டுமே
இத்தகைய நிலையில் அவரைக்
கண்டிருக்கிறான்.

"உங்களுடைய உடம்புக்கு என்ன?"

"உடம்பெல்லாம் நன்றாக
இருக்கிறது. மனதுக்குத் தான் எல்லா
இழவும்."

அவருடைய குரலில் இருந்த

கடுமையான வறட்சியைக் கண்டு
மேலே எதுவும் பேசத் தோன்றாமல்
தயங்கி நின்றான் அரவிந்தன்.
கோபமோ, கவலையோ அதிகமாகி
உணர்ச்சி வசப்பட்டால்
இரத்தக்கொதிப்பு (பிளட்பிரஷர்)
வந்துவிடும் அவருக்கு.

"எல்லாப் பயல்களும் சமயம்
பார்த்துத்தான் காலை வாரி
விடுகிறார்கள். குனிந்து கொள்ளச்
சொல்லிப் பச்சைக் குதிரை தாவி
விட்டுக் குப்புறத் தள்ளியும்
விடுகிறார்கள். தேர்தல்
செலவுகளுக்காக நம்முடைய
திருவேடகத்து மேலக்கால் பாசன
நிலத்தை விலை பேசியிருந்தேன்
அல்லவா?"

"ஆமாம்! நேற்று கிரயப் பத்திரம்
எழுதப் போவதாகச் சொன்னீர்கள்."

"நேற்று எழுதலாமென்றிருந்தேன்.
வாங்குகிற ஆள் வரவில்லை.
இன்னும் வரவில்லை.
சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டே போய்
விசாரித்ததில் வாங்குவதற்கிருந்த
ஆள் தயங்குகிறான். பர்மாக்காரரும்
புது மண்டபத்து மனிதரும் போய்
அவனை ஏதேதோ சொல்லிக்
கலைத்திருக்கிறார்கள்."

"ஒன்றும் குடிமுழுகிவிடாது. இவன்
வாங்காவிட்டால் என்ன? ஆயிரம்
பேர் காத்திருக்கிறார்கள்."

"அப்படியில்லை அரவிந்தன்; அந்த இடத்தில் அவ்வளவு பணம் போட்டு நிலம் வாங்க இப்போது வேறு எவரும் அவசரப்படமாட்டார்கள். பலவிதத்தில் பணநெருக்கடியில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் அப்பா. பேப்பர் கடைக்கு ஆயிரக்கணக்கில் பாக்கி நிற்கிறது. தாட்சண்யத்துக்காகத்தான் கேட்கத் தயங்கிக் கொண்டு அவர்கள் பேசாமல் இருக்கிறார்கள்."

அவரையும், அவருடைய தைரியத்தையும் அதிர்ச்சியடையச் செய்த சூழ்நிலை அரவிந்தனுக்குப் புரிந்தது. ஆறுதலாக ஏதாவது அவரிடம் நிறையப் பேச வேண்டும் என்று நினைத்தான். ஒன்றும் சொல்ல

வரவில்லை. நாலைந்து நாட்கள்
கழித்து அவன் கிராமத்துக்குப்
புறப்பட்ட போது மீனாட்சிசுந்தரம்
இரத்தக் கொதிப்பு அதிகமாகிப்
படுக்கையில் வீழ்ந்துவிட்டார்.
முருகானந்தத்தை உடனிருந்து
கவனித்துக் கொள்ளச்
சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டிருந்தான்
அவன். கிராமத்தில் சிற்றப்பாவின்
பதினாறாம் நாள் கருமாதிக்குப்
பர்மாக்காரர் வரவில்லை. அவர்
வரமாட்டார் என்பது அரவிந்தன்
எதிர்பார்த்ததுதான். 'சிற்றப்பாவின்
கேதத்துக்கு அவர் வந்ததே தன்னை
வசியப்படுத்தி அழைத்துப் போய்
மீனாட்சிசுந்தரத்திடமிருந்து
பிரித்துவிடலாம்' என்ற
நோக்கத்தோடுதான் என்பதை

இப்போது அரவிந்தன் ஒருவாறு
உய்த்துணர்ந்து புரிந்து
கொண்டிருந்தான். அவன்
அவருடைய வலையில் சிக்காமல்
வந்துவிட்டதனால் இனிமேல்
தன்னையும் மீனாட்சிசுந்தரத்தையும்,
பூரணியையும் தம்முடைய
மொத்தமான எதிரிகளாக வைத்துக்
கொண்டு அவர் வைரம்
பாராட்டுவார் என்றும் அவன்
உணர்ந்திருந்தான்.

மிகச் சிறிய உணர்ச்சிகளையும்
சில்லறை நோக்கங்களையும் தவிர
பெரிதாக எதையும் நினைக்கத்
தெரியாத அப்பாவிக்கிராமத்து
மக்கள் அரவிந்தனுடைய எதிர்கால
வாழ்க்கையைப் பற்றிப்

பலவிதமாகக் கற்பனை செய்தார்கள்.
அவன் கிராமத்துக்கே வந்து
குடியேறி சிற்றப்பாவின் சொத்து
சுகங்களை ஆளத்தொடங்குவான்
என்று எல்லாருமே எதிர்பார்த்தனர்.
"தம்பி, இனிமேல் ஊரோடு
வந்துவிட வேண்டியதுதான்.
மதுரையில் என்ன காரியம்?
ஒருத்தனுக்கு கீழே கைகட்டிச்
சேவகம் செய்கிற வேலை இனிமேல்
எதற்கு? சொத்துக்களெல்லாம்
மேற்பார்க்கணும், சிற்றப்பாவைப்
போல் நகை ஈட்டுக்குக் கடன்
கொடுக்கிற காரியத்தையும்
தொடர்ந்து செய்யலாம். என்னமோ
நான் உனக்குச் சொல்கிற அட்வைஸ்
இதுதான்" என்று தமக்குத் தெரிந்த
ஒரே ஆங்கில வார்த்தையை

கர்வத்தோடு உபயோகித்து
அரவிந்தனிடம் அறிவுரை கூறினார்
ஒரு கிழவர். அரவிந்தன்
அவருடைய அறிவுரையைக்
கேட்டுத் தனக்குள் சிரித்துக்
கொண்டான். கருமாதி முடிந்த
மறுநாள் காலை அரவிந்தன் செய்த
முதல் காரியம் சிற்றப்பாவின் வீட்டு
வாசலில் 'இங்கே நகை ஈட்டின்
பேரில் வட்டிக்குக் கடன்
கொடுக்கப்படும்' என்று அழுக்கும்
கறையும் படிந்து தொங்கிய
அறிவிப்புப் பலகையைக் கழற்றி
எறிந்ததுதான்.

"சின்னதம்பி, அதைக் கழற்றாதீங்க!
இன்னும் பல பேர் கணக்கு
முடிக்காமல் கெடக்கு. ஈடு வைத்த

நகையை ரொம்பப் பேர்
திருப்பிக்கிட்டுப் போகலை. வட்டி
தராமல் பலபேர் கழுத்தறுப்புச்
செய்றாங்க" என்று ஒப்பாரி
வைத்தார் சிற்றப்பாவின்
கணக்குப்பிள்ளை.

சிரித்தவாறே அரவிந்தன் எல்லாக்
கணக்கையும் பார்த்தான்;
தாலியிலிருந்து மோதிரம் வரை
ஏழை எளியவர்கள் கடனுக்காக
ஈடுவைத்த நகைகள் குவிந்து
கிடந்தன. கணக்குப்பிள்ளையை
விசாரித்ததில் நகையை ஈடு
வைத்தவர்கள் உள்ளூரிலும்,
அக்கம்பக்கத்துச் சிறு
கிராமங்களிலும் இருப்பதாகத்
தெரியவந்தது. "உடனே சைக்கிளில்

புறப்பட்டுப் போய் எல்லோருக்கும்
தகவல் தெரிவித்து இங்கே வரச்
செய்யுங்கள்" என்று கணக்குப்
பிள்ளையைத் துரத்தினான்
அரவிந்தன். அவரும்
என்னென்னவோ சொல்லி மறுத்தார்.
"கடன் கொடுத்தவங்க கடன்
வாங்கியவங்களைப் போய்
அழைக்கிறது வளமை இல்லீங்க"
என்றார் கணக்குப்பிள்ளை.

"வளமையாவது
மண்ணாங்கட்டியாவது. நான்
சொல்லுகிறபடி போய் அழைத்து
வாரும் ஐயா!" என்று அரவிந்தன்
சிறிது இரைந்த பின்பே அவர் தடை
சொல்லாமல் புறப்பட்டுப் போனார்.
பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குள் நகை

ஈடு வைத்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக
வந்து வீட்டின் முன்புறம்
கூடிவிட்டார்கள். வறுமை
வாட்டங்களாலும் ஏழைமை
ஏக்கங்களாலும் இளைத்த
அவர்களுடைய மெலிந்த
தோற்றங்களைப் பார்த்து நெஞ்சு
நெகிழ்ந்தான் அரவிந்தன்.
விடுதலையும், உரிமை வாழ்வும்
பாரத நாட்டு நகரங்களின்
வளர்ச்சிக்கும் வளங்களுக்கும்
பயன்பட்டிருக்கிற அளவு
கிராமங்களுக்கும் அவற்றில் வாழும்
அப்பாவி மனிதர்களுக்கும்
பயன்படுகிற காலம் இன்னும்
சரியாக வரவில்லை என்று அவன்
உணர்ந்தான். 'பாரத நாட்டின்
ஆயிரமாயிரம் கிராமங்களில்

இருளடைந்த சூழலும் இருளடைந்த
உள்ளங்களுமாக வாழும்
எளியவர்களை மனத்தில் வைத்துக்
கொண்டுதான் காந்தியடிகள்
உழைத்தார். அவருடைய
உழைப்பின் பயன் நகரங்களின்
எல்லையோடு நின்று
போய்விட்டதே!" என்று எண்ணிக்
குமுறினான் அரவிந்தன்.
வந்திருந்தவர்களையெல்லாம்
உட்காரச் செய்துவிட்டு உள்ளே
திரும்பி, "கணக்குப் பிள்ளை! அடகு
நகைகளையும் அவற்றுக்கான
பத்திரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு
வாருங்கள்" என்று
கட்டளையிட்டான். அவர்
அவனுடைய மனத்தின் குறிப்பைச்
சரியாக விளங்கிக் கொள்ளாமல்,

"நகைகளும், பத்திரங்களும்
எதுக்குங்க தம்பி? யார் யார்,
எவ்வளவு வட்டி தரணும், எத்தனை
தவணைங்கிறதெல்லாம் தனிக்
காகிதத்திலே குறிச்சே வச்சிருக்கேன்"
என்றார்.

"அது தேவையில்லை!
நகைகளையும் பத்திரங்களையும்
கொண்டு வாருங்கள்."

அவன் குரலின் உறுதிக்கு அஞ்சி
அப்படியே செய்தார்
கணக்குப்பிள்ளை. யார் யாருடைய
அடகு நகை எதுவோ அதை
முறையாக அவர்களிடம் திருப்பிக்
கொடுத்துவிட்டு,

"நீங்களெல்லோரும் இந்தக் கடனுக்கு

வட்டி தரவேண்டியதில்லை.

அசலைத் தந்தால் போதும், அதையும்
இப்போதே என்னிடம்

தரவேண்டுமென்று அவசியம்

கிடையாது. உங்களுக்கு நான் ஒரு

முகவரி தருகிறேன். இன்னும்

இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குள்

உங்களால் முடிகிற போது அந்த

முகவரிக்கு நீங்கள் தரவேண்டிய

அசலை அனுப்பி ரசீது பெற்றுக்

கொண்டால் போதும்" என்றான்.

'ஏழைப் பெண்கள் திருமண உதவி

நிதிச் சங்கம், மணி நகரம், மதுரை'

என்ற முகவரியை எல்லாருக்கும்

தனித்தனியே எழுதிக் கொடுத்தான்.

"தரும தொரையே! நீங்க

நல்லாயிருக்கணும்" என்று

வாழ்த்தினார் அடகு நகையைத்

திரும்பப் பெற்றுக் கொண்ட ஒரு முதியவர். சிலர் அவனுடைய கால்களைத் தொட்டு வணங்க ஓடிவந்தார்கள். அவன் சிரித்துக் கொண்டே மறுத்துவிட்டான். கால்களைப் பின்னுக்கு நகர்த்திக் கொண்டு எல்லோரையும் வணங்கி விடை கொடுத்தான். கணக்குப் பிள்ளைக்குத் தலை சுழன்று மயக்கம் வரும் போலிருந்தது. தூணைப் பிடித்துக் கொண்டு சமாளித்தார். பையனுக்குப் பைத்தியமோ என்று சந்தேகமாகிவிட்டது அவருக்கு.

அதன் பின்னும் பத்து நாட்கள் வரை அவன் கிராமத்தில் தங்கினான். தேர்தல் செலவுகளையும், அச்சகத்துக் கடன்களையும் சுமக்க வழியின்றி

மீனாட்சிசுந்தரம் திணறுவது
நினைவை இறுக்கியது
அரவிந்தனுக்கு. பக்கத்துக்
கிராமத்தில் ஒரு பெரிய
பண்ணையார் பணத்தைக் குவித்து
வைத்துக் கொண்டு விலைக்கு எந்தச்
சொத்து வருகிறதென்று
காத்திருந்தார். அவரிடம் வீடு தவிர
மற்ற சொத்துகள்
ஐம்பத்தேழாயிரத்துச் சொச்சம் விலை
போயிற்று. சிற்றப்பாவின் சொத்துகள்
நல்ல சமயத்தில்
மீனாட்சிசுந்தரத்துக்கு உதவ
வேண்டுமென்று அவன் மனம்
ஆர்வத்தோடு உந்தியது.
கணக்குப்பிள்ளை, "பெண்
கல்யாணத்துக்கு நிற்குதுங்க" என்று
பஞ்சப்பாட்டு பாடினார். அவர்

கையில் இரண்டாயிரம் ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு, "இப்போதைக்கு இந்த வீட்டிலும் நீரே குடியிருந்து கொண்டிரும்" என்றான் அரவிந்தன். "நீங்க புண்ணியப் பிறவீங்க" என்று நாத்தமுதமுக்கக் கூறினார் அவர்.

'ஐம்பத்தையாயிரம் ரூபாய் நோட்டுக் கற்றைகளை எண்ணி முன்னால் வைத்தால், தனது நன்றிக்குரிய முதலாளியின் இரத்தக் கொதிப்பு நோய் பஞ்சாகப் பறந்துவிடும்' என்று நம்பி ஆவல் சுரந்தது அவன் மனத்தில். ஆனால் அன்று அவன் ரயிலுக்குப் புறப்படுவதற்கு முன் வந்த தந்தி அவனுடைய ஆவலைக் கொன்று கதறி அழும் அழுகையாய்ப் பொங்கி வரச் செய்தது. தந்தியைப்

படித்துவிட்டுச் சிறு குழந்தைபோல்
மாலை மாலையாகக் கண்ணீர்
வடித்து அழுதான் அரவிந்தன்.

குறிஞ்சி மலர்

28

ஊரெல்லாம் கூடிஒலிக்க
அழுதிட்டுப் பேரினை
நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்
சூரையல் காட்டிடைக்
கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
நீரினில் மூழ்கி
நினைப்பொழிந்தார்கள்.

-- திருமூலர்

தன்னைப் பெற்ற தந்தை

இறந்தபோது கூட அரவிந்தன்
இப்படி அதிர்ந்து அலமந்து
கதறியழவில்லை. அப்போது அவன்
சிறுவன். இப்போதோ உணர்வுகளில்
நோவும் அளவுக்கு மனம்
பக்குவப்பட்ட இளைஞன். 'தன்னை
வளர்த்து உருவாக்கி வாழ்வளித்த
வள்ளல் இறந்து போய்விட்டார்'
என்று அந்தத் தந்தியில் படித்தபோது
அதை உண்மையாக ஏற்றுக் கொண்டு
நம்பி ஒப்புக்கொள்ளவே, அவன்
மனம் தயங்கியது. எவருடைய
நன்றிக்கடனைத் தீர்ப்பதற்காக அவன்
சிற்றப்பாவின் உடைமைகளில்
பெரும் பகுதியை விற்றுப்
பணமாக்கிக் கொண்டு
புறப்பட்டானோ அவர் இறந்து
போய்விட்டார் என்று தந்தி

வந்திருக்கிறது. 'மீனாட்சிசுந்தரம்
இறந்துவிட்டார், உடனே புறப்பட்டு
வரவும்' - என்று முருகானந்தம் தந்தி
கொடுத்திருக்கிறான். வெண்ணெய்
திரண்டு வருகிறபோது தாழி
உடைந்தது போல் நல்ல சமயத்தில்
அந்தப் பெருந்தன்மையாளர் போய்ச்
சேர்ந்துவிட்டாரே என்று
கலங்கினான் அவன். கனவிலும்
எதிர்பாராத இந்தச் சாவு அவனை
பேரதிர்ச்சியடையச் செய்துவிட்டது.
'மீனாட்சிசுந்தரம் எனக்கு மட்டும்
நல்லவர் என்பதில்லை.
எல்லாருக்குமே அவர் நல்லவர்!
ஊருக்கு நல்லவரின் உயிரை
இவ்வளவு அவசரப்பட்டுக்
கூற்றுவன் கவர்ந்து கொண்டானே'
என்று விழி கலங்கி, மனம் கலங்கி,

உணர்வுகள் கலங்கி, ஓய்ந்து
நின்றான் அரவிந்தன். 'அவர்
சாகக்கூடாது. ஆனால் சாகச்
செய்துவிட்டார்களே பாவிகள்!'
என்று அவரைக் கவலைப்படச்
செய்த பர்மாக்காரரையும்,
புதுமண்டபத்து மனிதரையும்
எண்ணிக் கொதித்தான். 'பால்
நினைந்து ஊட்டும் தாயினும்
சாலப்பரிந்து என்னை
ஆளாக்கிவிட்ட எந்தையே! இனி
உங்களுக்கு எந்த வகையில் நன்றி
செலுத்தப் போகிறேன்?' என்று
நினைத்து நினைத்து ரயில் மதுரை
அடைகிறவரை வருந்தித் தவித்துக்
கொண்டே வந்தான். தனக்கு அந்தப்
பெரிய மனிதர் கருணை காட்டி
உதவிய சந்தர்ப்பங்களெல்லாம்

ஒவ்வொன்றாக நினைவுக்கு வந்து
அவனுடைய கண்களில் நீர் நெகிழ்ச்
செய்தன.

இரயில் மதுரை நிலையத்துக்குள்
நுழையும் முன் ஒரு திருப்பத்தில்
நகரமும், அதன் மொத்தமான
தோற்றப் பரப்பில் உயர்ந்து தெரியும்
கோபுரங்களும், மிக அழகாகத்
தென்படும். இன்று அந்தக்
கோபுரங்களும், அவற்றின் கீழே
மங்கித் தென்படும் நகரமும்
தன்னைப் போலவே சோகத் தழலில்
வெந்து சோம்பிச் சோர்ந்து
துயர்பரவிக் கிடப்பவை போல்
தோன்றின. நகரமே உயிரும்
உணர்வும் செத்துப் போனாற்போல்
அவனுக்குக் காட்சியளித்தது. ரயில்

நிலையத்தில் நின்றதும், இறங்கி
மீனாட்சிசுந்தரத்தின் வீட்டுக்கு
விரைந்தான்.

அந்திமக் கிரியைக்காக வீட்டு
வாயிலிலும் திண்ணைகளிலும்
தெருவோரங்களிலும் மனிதர்கள்
கூடியிருந்தார்கள். முருகானந்தம்
வாயிலில் நின்று மேற்கொண்டு
நடக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளைக்
கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.
சாவால் வாழ்வற்றுப்போன
உடம்புக்குப் பூவால் பல்லக்குத்
தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. சாவு
வீட்டுக்கு அடையாள ஒலிகளாக
அழுகுரலும் சங்கும் சேகண்டியும்
ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.
விழிகளில் நீர்ப்படலம் மறைக்க

உள்ளே ஓடினான் அரவிந்தன்.
கூடத்தில் ஊஞ்சல் பலகையைக் கீழே
கழற்றிப் போட்டு, அவரைக்
கிடத்தியிருந்தார்கள். ஊரெல்லாம்
கூடி ஒலிக்க அழுது, பேரினை நீக்கிப்
பிணமென்று பேரிட்ட பின்னும்,
சாவுக்களையே முகத்தில் வராமல்
பெருந்தன்மை துலங்கும் அந்த
உருவத்தை எட்ட நின்று
பார்த்தவாறே பொங்கிப் பொங்கி
அழுதான் அரவிந்தன்.
கைக்குட்டையால் வாயைப்
பொத்திக் கொண்டு வெடித்துவரும்
துக்க வெள்ளத்தை அடக்க
முயன்றான், அடங்காமல்
பொங்கிற்று அழுகை. கண்முன்
மரணத்தைப் பார்க்கும்போது
திடீரென்று வாழ்க்கையே ஸ்தம்பித்து

நின்றுவிடுகிறாற் போல ஒருபயம்
உண்டாகிறது. நம்பிக்கையாகவும்,
வெற்றிகளாகவும் எண்ணிக்
கொண்டிருந்த அனைத்தும் வெறும்
துக்கத்தின் முத்திரைகளாகத்
தெரிந்தன. நெஞ்சு கொள்ளாமல்
துக்கம் குமுறிட நீர் தளும்பும்
கண்களால் அவருடைய சடலத்தைப்
பார்த்துக் கொண்டே நின்ற
அரவிந்தன் ஒன்றுமே தோன்றாதது
போல், ஒன்றுமே காணாதது போல்,
ஒன்றுமே உணராதது போல்,
வசமிழந்த அவசர நிலையில்,
தோன்றுவதையும் காண்பதையும்,
உணர்வதையும் சோக இடிக்குப் பறி
கொடுத்து விட்டவனாகத்
தோன்றினான்.

அவன் தளர்ந்து
தவித்தபோதெல்லாம், "பயப்படாதே,
நான் இருக்கிறேன். உனக்கு ஒரு
கவலையும் வேண்டாம்" என்று
ஆதரவோடு அருகில் வந்து முதுகில்
பாசத்தோடு தட்டிக் கொடுத்த
கைகளா இப்படி உணரவும்
உணர்த்தவும் முடியாத நிலையில்
உயிரற்றுக் கிடக்கின்றன? சற்றே
கண்கள் சிவந்த நிலையில் அவன்
காட்சியளித்தாலும் "ஏண்டா
அரவிந்தா! இரவில் அதிக நேரம்
விழித்தாயா. இனிமேல் அப்படிச்
செய்யாதே, இராத் தூக்கம்
இல்லாவிட்டால் உடம்பை
உருக்கிவிடும்" என்று அன்புடனே
கடிந்து கொண்ட வாயா இப்படி
ஈமொய்த்து ஈரம் உலர்ந்து சவக்களை

காட்டுகிறது?

நினைக்க நினைக்க மனதிலுள்ள
துக்கமெல்லாம் கண்
வழிப்பெருகுவதுபோல்
அழகைதான் பெருகிற்று. எவ்வளவு
நேரம்தான் அழுது கொண்டிருப்பது?
இனிமேல் அழுதுதான் என்ன
ஆகப்போகிறது? கண்களைத்
துடைத்துக் கொண்டு
முருகானந்தத்தோடு சேர்ந்து தானும்
மேலே நடக்க வேண்டிய
காரியங்களைக் கவனிக்க
ஆரம்பித்தான் அரவிந்தன். யார்
யாரோ வந்தார்கள். என்ன
என்னவோ சொல்லித் துக்கம்
கேட்டார்கள். எதை எதையோ
நினைவுபடுத்தினார்கள். ஒன்றுமே

நினைவில்லாமலும், நினைவிலேயே
ஒன்றுமில்லாமலும் வேலைகளில்
அவன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

மீனாட்சிசுந்தரத்தின் மக்களில்
முத்தவர் மூவரும் பெண்கள். முதல்
இரண்டு பேருக்கும் திருமணம்
செய்து கொடுத்திருந்தார். முத்த
பெண்ணுக்குத் திருநெல்வேலியிலும்,
அடுத்த பெண்ணுக்குத் திருச்சியிலும்
சம்பந்தமாயிருந்தது. மூன்றாவது
பெண் உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பை
முடித்துவிட்டுத் திருமண வயதில்
வீட்டில் இருந்தாள். கடைசியாகப்
பத்து பன்னிரண்டு வயதில் ஒரு
பையன் இருந்தான்.

பெண்கள் வருவதற்காகத்

திருச்சிக்கும் திருநெல்வேலிக்கும்
அவசரமாகத் தந்திகள்
கொடுத்திருந்தான் முருகானந்தம்.
பெண்கள் வந்து பார்ப்பதற்கு
முன்னால் சவத்தை எடுக்க
வேண்டாமென்று திருமதி
மீனாட்சிசுந்தரம் கூறியிருந்தாள்.
அரவிந்தன் வந்து சேர்ந்த சிறிது
நேரத்தில் கோடைக்கானலிலிருந்து
பூரணி, மங்களேசுவரி அம்மாள்
முதலியவர்கள் காரில்
வந்துவிட்டார்கள். அவர்களுக்கும்
முருகானந்தம் தந்தி
கொடுத்திருந்தான் போலிருக்கிறது.
பெண்கள் கூட்டம் உள்ளே
அதிகமாக, அதிகமாக, அழகைக்
குரல் ஒலியும் அதிகமாயிற்று.
உறவினர்களும், நண்பர்களும்

பழகிய பிரமுகர்களுமாக வாயிலில்
ஆண்கள் கூட்டம் அதிகமாகிக்
கொண்டிருந்தது. ஒரு மனிதன்
உண்மையிலேயே நல்லவனாகவும்,
பெருந்தன்மை உள்ளவனாகவும்
இருந்தான் என்பதற்கு அடையாளம்
அவன் வாழும்போது கூடுகிற
கூட்டம் அல்ல. மரணத்தின் போது
கூடுகிற கூட்டம் தான், மனிதனுடைய
பெருந்தன்மையை மாற்றுக்காணச்
சரியான கட்டளைக் கல்.

மீனாட்சிசுந்தரம் இறந்ததும் அவர்
வீட்டில் கூடியிருந்த கூட்டம் அவர்
பெருமையை நன்றாகக் காட்டியது.
அச்சகத்து ஊழியர்கள் கண்ணீர் மல்க
கூடி நின்றார்கள். ஊர் நடுவில் நிழல்
தந்து கொண்டிருந்த, பெரிய மரம்
திடீரென்று சாய்ந்து முறிந்து

விட்டாற்போல் அந்த மனிதரின்
மரணம் எல்லோருக்கும் வேதனை
அளித்திருந்தது. இருட்டுவதற்குச்
சிறிது நேரத்துக்கு முன்
திருநெல்வேலியிலிருந்தும்,
திருச்சியிலிருந்தும் பெண்கள்
இருவரும் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள்.
இரண்டு மாப்பிள்ளைகளுமே உடன்
வந்திருந்தார்கள்.

வையையில் வெள்ளம் போனதால்
பாலம் சுற்றிச் செல்லுர் வழியாகத்
தத்தனேரிச் சுடுகாட்டுக்குப் போய்
எல்லாம் முடித்துவிட்டுத்
திரும்பும்போது இரவு பதினோரு
மணிக்கு மேல் இருக்கும். அரவிந்தன்
பித்துப் பிடித்தவன் மாதிரிச் சேர்ந்து
நடைப்பிணம் போல் அச்சகத்துக்குத்

திரும்பினான். அந்தச் சமயத்தில்
அரவிந்தனுக்கு ஆறுதலாக
உடனிருக்க வேண்டியது
அவசியமென்று தோன்றியதால்
முருகானந்தமும் உடன் வந்தான்.
அச்சகத்துக்குள் நுழையுமுன், "இதோ
இதுதான் அப்பா, அவருடைய
உயிருக்கு எமனாக வந்து
தோன்றியது! நீ கிராமத்துக்குப்
போன பின் இரண்டு நாட்களில்
ஒருவிதமான உடல் தேறி
அச்சகத்துக்கு வந்து போகத்
தொடங்கி இருந்தார். இந்தக்
கட்டிடத்தைப் பர்மாக்காரர் விலைக்கு
வாங்கியதையும், இதில்
புதுமண்டபத்து மனிதர் அச்சகம்
வைக்கப் போகிறார் என்பதையும்
கேள்விப்பட்டாரோ இல்லையோ,

மறுநாள் மீண்டும் ரத்தக் கொதிப்பு
அதிகமாகிப் படுக்கையில்
விழுந்துவிட்டார்" என்று
முருகானந்தம் பக்கத்துக்
கட்டிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான்.
திகைப்போடு பக்கத்துக் கட்டிடத்தை
நிமிர்ந்து பார்த்தான் அரவிந்தன்.
'குமரகுருபர விலாஸ் காப்பி
சாப்பாட்டு ஓட்டல்' என்று புகை
படிந்த சுவரில் அங்கே வழக்கமாகத்
தொங்கும் ஓட்டல் விளம்பரப்
பலகையை இப்போது காணவில்லை.
புது வெள்ளைப் பூச்சுடன் கூடி
அழகாயிருந்த கட்டிடத்தில் ஓட்டல்
விளம்பரப் பலகைக்குப் பதில் அதே
இடத்தில் 'காமாட்சி அச்சகம்' என்ற
எனாமல் பெயர் தெருவிளக்கின்
ஒளியில் பெரிதாகிப் 'பளிச்'சென்று

தெரிந்தது. கீழே உரிமையாளர் என்ற
சிறிய எழுத்துக்களுக்கு நேரே
புதுமண்டபத்து மனிதருடைய பெயர்
காணப்பட்டது. இரண்டு வாரங்கள்
கிராமத்தில் இருந்துவிட்டுத் திரும்பி
வருவதற்குள் இங்கே இத்தனை
காரியங்கள்

நடைபெற்றிருக்கின்றனவா? என்று
மலைத்தான் அரவிந்தன்.

பர்மாக்காரருடைய புலிமுகம்
அடித்து கொல்வதற்கு வாயைப்
பிளந்துகொண்டு வருகிறது போல்
பெரிதாக அவன் கண்களுக்கு முன்
தெரிந்தது.

"இது தொடங்கி எத்தனை
நாளாயிற்று முருகானந்தம்?"

"நாலு நாளைக்கு முன்னால்தான்
திறப்பு விழா எல்லாம் பிரமாதமாகத்
தடபுடல் செய்தார்கள்.
பர்மாக்காரர்தான் திறந்து வைத்தார்."

"ஊம்! இனிமேல் இது ஒரு புது
வம்பா?" என்று சொல்லிப்
பெருமூச்சு விட்டவாறே
அச்சகத்துக்குள் நுழைந்தான்
அரவிந்தன். முருகானந்தமும் பின்
தொடர்ந்தான். அன்று இரவு
அரவிந்தனுக்கு உறக்கமே இல்லை.
பர்மாக்காரரைப் போல்
வசதியுள்ளவர்கள் ஒருவர் மேல்
பகைமை முற்றி வைரம்
பெற்றுவிட்டால் திட்டத்தோடும்,
தீர்மானத்தோடும், கெடுதல் செய்து
விரைவாக அழிக்க முடியும்.

ஏழையும், ஏழையும் பகைத்துக்
கொண்டால்தான் தெருவில் நின்று
ஒருவருக்கொருவர் குடுமியைப்
பிடித்து அநாகரிகமாகக் கன்னத்தில்
அறைந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

வசதியுள்ளவர்கள் பகைவனைப் பழி
வாங்குவதில் கூட அழுக்குப்படாமல்
நாகரிகமாகப் பழி வாங்குவார்கள்.

இப்போது பர்மாக்காரர்
அப்படிப்பட்ட முறையில்தான்
பழிவாங்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்
என்று அரவிந்தனுக்கு ஒருவாறு
விளங்கியது. 'மீனாட்சிசுந்தரம்
சாகவில்லை! இத்தகைய

வேதனைகளால்

சாகடிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இந்த
வேதனைகளால் அவருடைய

மனத்தை அணுஅணுவாகக் கொன்று

துடிதுடிக்கச் செய்திருக்கிறார்கள்'
என்பதையும் அவன் இப்போது
தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டான்.

அன்று இரவு அச்சகத்தில்,
மீனாட்சிசுந்தரம் இறந்த
வேதனையையும் சுற்றிலும்
உருவாகும் பகைகளையும்
எண்ணிக்கொண்டே உறக்கமின்றித்
தவித்த அவன் மனத்தில் முடிவாக
ஒரு வைராக்கியம் உண்டாயிற்று.
'இவர்களை நான் பழிவாங்க
விரும்பவில்லை. ஆனால் பாடம்
கற்பிக்க விரும்புகிறேன். பாடம்
கற்பித்தே தீருவேன்' என்று
மனத்துக்குள் உறுதி செய்து
கொண்டான் அவன். மீனாட்சிசுந்தரம்
காலமாகிவிட்டார் என்பதற்காக

முன்பு செய்திருந்த எந்த
ஏற்பாட்டையும் அரவிந்தன் நிறுத்தத்
தயாராயில்லை. 'பூரணியைத்
தேர்தலிலும், அரசியலிலும் ஈடுபடச்
செய்வது நல்லதன்று' என்று
அவரிடம் அன்றைக்கு வாதாடினான்
அவன். இப்போதோ அதைப் பற்றி
அவனே தன் கருத்தை மாற்றிக்
கொண்டு, 'முன் வைத்த காலைப்
பின் வைக்கக் கூடா'தென்று
உறுதியாகியிருந்தான்! அவன்
கருத்து மாறுவதற்குக்
காரணமாயிருந்தவை பர்மாக்காரரின்
சூழ்ச்சிகள்தாம். 'இந்த ஊரில் என்
விருப்பத்தை மீறி ஒரு துரும்பு
அசையாது. உங்களையெல்லாம்
ஒன்றுமில்லாமல் செய்துவிடுகின்ற
ஆள் பலமும், பண பலமும்

என்னிடம் இருக்கின்றன' என்று
அன்றொரு நாள் தம் மாளிகைக்கு
அழைத்துப் போய் அவனை மிரட்டி
அனுப்பி இருந்தாரே பர்மாக்காரர்;
ஆணவத்தோடு கூடிய அந்த
மிரட்டலை அவன் அதற்குள் எப்படி
மறந்துவிட முடியும்? அவருடைய
கருத்துக்கு இணங்க மறுத்த தன்னை
அடித்துக் கீழே தள்ள ஆள் ஏவி
விட்டாரே; அதையும் அவன்
மறந்துவிடவில்லை. 'பெட்டி
நிறையப் பணமும், மனம் நிறைய
அயோக்கியத்தனமும், உடல் நிறைய
ஒழுங்கீனமுமாகத் திரியும்
இம்மாதிரிப் பெரிய மனிதர்களைச்
சரியானபடி முகமுடியைக்
கிழித்தெறிந்து சமூகத்துக்குக்
காட்டிவிட வேண்டும்' என்று

முருகானந்தம் ஆவேசமாகக்
கொதித்துப் பேசுவது போல்
அரவிந்தன் இவர்களைப் பற்றி வாய்
அலுக்கக் கண்ட இடங்களில் பேசிக்
கொண்டு திரிவதில்லை. 'இவர்கள்
கெட்டவர்கள்; அதற்காக இவர்களை
நான் அழிக்க விரும்பவில்லை.
இவர்களுடைய கெடுதல்களைத்தான்
அழிக்க விரும்புகிறேன்' என்று
மனத்தில் இவர்களைப் பற்றி ஒரு
சிவப்புப் புள்ளி போட்டு நினைவு
வைத்துக் கொண்டான்.

மீனாட்சிசுந்தரம் காலமாகி ஒரு
மாதத்துக்குப் பிறகு
காரியங்களெல்லாம் முடிந்து
ஓய்வடைந்த பின் அமைதியான
நிலையில் ஒரு நாள் திருமதி

மீனாட்சிசுந்தரத்தினிடம் அச்சக
நிர்வாகம் பற்றிக்
கலந்தாலோசித்தான் அரவிந்தன்.

"வழக்கம் போல் எல்லாம்
நடக்கட்டும். புதிதாக நான் என்ன
சொல்லப் போகிறேன்? எனக்கு
நல்லதைத்தான் நீ செய்வாய்.
எல்லாப் பொறுப்பையும் ஒப்புக்
கொண்டு நம்பிக்கையாய்ச்
செய்வதற்கு உன்னைத் தவிர வேறு
யார் இருக்கிறார்கள் எங்களுக்கு?
எல்லாம் நீ பார்த்துச் செய்தால்
எனக்குத் திருப்திதான்" என்று
கூறிவிட்டார் திருமதி
மீனாட்சிசுந்தரம்.
மீனாட்சிசுந்தரத்தைப் போலவே
இந்த அம்மாளும்

பெருந்தன்மையான மனம்
கொண்டவர் என்பதை அரவிந்தன்
அறிவான்.

அருகருகே இரண்டு அச்சகங்கள்
இருந்தால் தொழில்முறைப்
போட்டிகளும், வம்பு வழக்குகளும்
ஏற்படாமலா இருக்கும்? ஒவ்வொரு
வம்பாகத் தலை காட்டியது. ஒரு நாள்
காலை மீனாட்சி அச்சகத்து முன்
அறையில் அரவிந்தனும்
முருகானந்தமும் உட்கார்ந்து பேசிக்
கொண்டிருந்தபோது நாட்டுப்புறத்து
மனிதர் ஒருவர் திருமண
அழைப்பிதழ் அச்சிட
வேண்டுமென்று வந்தார். உயர்ந்த
காகிதத்தில் இரண்டு கலரில் ஆயிரம்
பிரதிகள் அச்சிட என்ன செலவாகும்

என்று கேட்டார். அரவிந்தன் ஒரு துண்டுக் காகிதத்தில் கணக்குப் போட்டுக் கூட்டி அவரிடம் தொகையைச் சொன்னான்.

"அடுத்தாற் போல் இருக்கிற 'காமாட்சி பிரசில்' நீங்க சொல்றதுலே சரிபாதித் தொகைக்கு அச்சடித்துத் தாராங்களே ஐயா! இதென்ன அநியாயமாப் பணம் கேட்கிறீங்க" என்று கோபித்துக் கொண்டு எழுந்து போய்விட்டார் வந்த மனிதர். மறுநாள் அதே நாட்டுப்புறத்து மனிதர் காமாட்சி அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வாங்கிக் கொண்ட அழைப்பிதழ்களுடன் மீனாட்சி அச்சகத்தில் ஆத்திரத்தோடு நுழைந்து "இதோ பாருங்க, ஐயா! இந்த

பத்திரிகையை, நேற்று நீங்க
சொன்னதுலே பாதி ரேட்டுக்குத்தான்
காமாட்சி பிரஸ்காரன் அடிச்சத்
தந்திருக்கிறான்? இதற்கு என்ன குறை
வந்திருச்சாம்" என்று அரவிந்தனிடம்
ஒரு பத்திரிகையை எடுத்துக் காட்டிக்
கூச்சல் போட்டார். அவர் காட்டிய
பத்திரிகையைக் கையில் வாங்கிக்
கொண்டு, "கொஞ்சம் உட்காருங்கள்,
பெரியவரே!" என்று சமாதானம் கூறி
அவரை உட்கார வைத்துவிட்டு அந்த
அழைப்பிதழைப் படிக்கலானான்
அரவிந்தன்.

"எனது மகள் திருநிறைச்செல்வி
மரகதத்துக்கும் மேல்புத்தசரம்...
மகன் திருநிறைச்செல்வன்
கந்தசாமிக்கும் நடைபெற இருக்கும்

மரண வைபவத்துக்குத் தாங்கள்
சுற்றமும் உரவும் புடைசூழ
வந்திருந்து மணமக்களை
ஆசிர்வாதம் செய்யுமாறு
வேண்டிக்கொல்லுகிறேன்" என்று
அச்சிடப்பட்டிருந்தது. அதைப்
படித்ததும் அரவிந்தனுக்குச் சிரிப்புப்
பொத்துக் கொண்டு வந்தது.
அடப்பாவிக்களா? கை கூசாமல் 'மண
வைபவத்தை மரண வைபவம்' என்று
அடித்துக் கொடுத்திருக்கிறீர்களே
என்று மனத்துக்குள் சொல்லிக்
கொண்டான். பிழையான பகுதிகளை
அடியில் சிவப்புமையால் கோடிட்டு
அந்தப் பெரியவரிடம் கொடுத்து
"ஐயா பெரியவரே! திருத்தியிருக்கிற
இடங்களையெல்லாம் படியுங்கள்.
இந்த மாதிரித் திருமணப்

பத்திரிகைகளில் கொலைச் செய்தி
அச்சடித்துத் தருகிற அளவு
அலட்சியமாக எங்கள் அச்சகத்தின்
வேலை நடக்காது. நாங்கள்
பிழையில்லாமல் பொறுப்போடு
நன்றாக அச்சிட்டுத் தருவோம்,
அதனால் எங்கள் தொகையும் சிறிது
அதிகமாகத்தான் இருக்கும்" என்று
சிரித்தவாறே சொல்லிவிட்டான்.
அழைப்பிதழைக் கூர்ந்து படித்ததும்
நாட்டுப் புறத்து மனிதரின் முகமும்
கடுங்கோபம் நிறைந்ததாக மாறிற்று.

"படுபாவிப் பயல்கள்! மூஞ்சியில்
நெருப்பை அள்ளி வைக்க.
இப்படியா அச்சடிப்பானுக? இவனுக
வீட்டிலே எழவு விழுக. கையிலே
கொள்ளியைத்தான் வைக்கணும்"

என்று கூறிக் கொண்டே
ஆத்திரத்தோடு வெளியேறிக்
காமாட்சி அச்சகத்துக்குப் போர்
தொடுக்கக் கிளம்பினார் அவர்.
இன்னொரு முறை ஏதோ ஓர்
இடத்தில் பாரதி விழா
அமைத்திருந்தவர்கள் நிகழ்ச்சி நிரல்
அச்சடிக்க வந்தார்கள். அரவிந்தன்
கூறிய தொகையை விட காமாட்சி
அச்சகத்தில் மலிவு என்று அங்கே
போய் மலிவாக அச்சிட்டு வந்தனர்.
நிகழ்ச்சி நிரல் தலைப்பில் 'பாரத
தேசமென்று தோள் கொட்டுவோம்'
என்றிருக்க வேண்டிய பாரதியின்
கவிதை வரி, 'பாரத தேசமென்று
தோள் கொட்டுவோம்' என்று சந்தி
சிரிக்க அச்சாகியிருந்தது. அதே
பாரதி விழாவில் முருகானந்தம்

சொற்பொழிவு செய்ய நேர்ந்தது.
சொற்பொழிவின் நடுவே 'தேள்
கொட்டுவோம்' என்று
அச்சாகியிருக்கும் ரகசியத்தை
அம்பலப்படுத்திவிட்டான்
முருகானந்தம்.

"சொந்தப் பகை ஆயிரம்
இருக்கலாம்; பொதுக்கூட்டத்தில்
போய் இதையெல்லாம் எதற்குப்
பேசுகிறாய்? தப்பாக எண்ணிக்
கொள்ளப் போகிறார்களே?" என்று
அரவிந்தன் அவனைக் கண்டித்தான்.
ஆனால் அதற்குச் சிறிதும் அஞ்சாமல்
முருகானந்தம், "நீ சும்மா இரு,
அரவிந்தன். நான் எவனுக்கு
பயப்பட வேண்டும்! தப்பு என்று
பட்டதைக் கூசாமல் கண்டிக்க

வேண்டியதுதான்" என்று
கூறிவிட்டான்.

தொழிற்போட்டிகளையும்,
பொறாமை, பகைகளையும்
கூடியவரை நியாயமாகவும்,
கண்ணியமாகவும் தீர்க்க முயன்றான்
அரவிந்தன். அனாவசியச்
சண்டைகளை முன்கூட்டியே
தவிர்த்தான். தான் கிராமத்தில் நிலம்
விற்றுக் கொணர்ந்த பணத்தில்
அச்சகத்துக் கடன்களை அடைத்தவை
போக எஞ்சிய பகுதியை தேர்தல்
செலவுக்கென ஒதுக்கி வைத்தான்.
தன்னுடைய திறமையான
நிர்வாகத்தினாலும் நாணயமான
நடவடிக்கைகளாலும் மீனாட்சி
அச்சகத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்த

எந்த வேலைகளும் குறையாமல்
பார்த்துக் கொண்டான் அரவிந்தன்.
பக்கத்தில் புதிதாக ஏற்பட்டிருந்த
அச்சம் அவனையோ, அவனுடைய
தொழிலையோ எந்த வகையிலும்
கெடுத்துவிட முடியவில்லை.
கெடுக்க முடியாவிட்டாலும்
கெடுப்பதற்காக அரவிந்தனுக்கு
எதிராக அவர்கள் செய்து
கொண்டிருந்தார்கள். எந்நேரமும்
அவர்களை நினைத்துக்
கவலைப்படவோ, போட்டி
போடவோ அரவிந்தன்
தயாராயில்லை. தனது விலை
மதிப்பற்ற நேரத்தைப் பல நல்ல
காரியங்களுக்குச் செலவிட
வேண்டியிருந்தது அவனுக்கு.
வசந்தா முருகானந்தம் திருமணம்

நிச்சயமாகி முகூர்த்த நாளும்
பார்த்துவிட்டார்கள். இரண்டு
குடும்பங்களுக்கும் பொது
மனிதனாக இருந்து அவன் தான்
திருமண ஏற்பாடுகளையெல்லாம்
செய்ய வேண்டியிருந்தது.
மீனாட்சிசுந்தரத்தின் இறுதிச்
சடங்குகளுக்காக வந்தபின்
பூரணியோ, மற்றவர்களோ
திரும்பவும் கோடைக்கானலுக்குப்
போகவே இல்லை. பதினைந்து
இருபது நாட்கள், திருப்பரங்குன்றத்து
வீட்டில் ஓய்வாக இருந்தாள் பூரணி.
ஓதுவார்க்கிழவர் வீட்டுக் காழுவுக்கு
ஆண் குழந்தை பிறந்திருந்தது.
போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தாள்.
கமலா பிள்ளைத்தாச்சியாகப் பிறந்து
வீட்டுக்கு வந்திருந்தாள். சில

நாட்களில் மாலையில் அவளுடைய
வீட்டுக்குப் போய்ப் பேசிக்
கொண்டிருந்து விட்டு வந்தாள்.
மங்களேசுவரி அம்மாளின்
பெண்ணுக்குத் திருமணம் நெருங்கிய
போது மதுரையிலேயே அந்த
அம்மாவோடு வந்து தங்கி
உதவியாக இருக்கலானாள்.
நகைக்கடை, புடவைக்கடை என்று
மங்களேசுவரி அம்மாளோடு
அலைய வேண்டிய இடங்களுக்கு
எல்லாம் அலைந்தாள்.

திருமணம் நடக்க இருந்த நாளுக்கு
அப்பால் பூரணி இலங்கை புறப்பட
ஒரு வாரமோ, என்னவோ இருந்தது.
வெளிநாட்டுப் பயண அனுமதி
வந்துவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில்

நடைபெற இருக்கும் தமிழ் இலக்கிய
மகாநாட்டிலும், இலங்கையில் பிற
பகுதிகளிலும் அவள்
சொற்பொழிவாற்றுவதற்காகப்
புறப்பட இருந்தாள்.

வசந்தாவின் திருமணம் மிகச்
சிறப்பாக நடைபெற்றது. ஊரே
வியக்கும் அதிசயத் திருமணமாக
அமைந்தது அது. திருமண நாளன்று
திரும்பத் திரும்ப எப்போது
நினைத்தாலும் மனதில் மகிழ்ச்சி
ஊறும் அனுபவம் ஒன்று பூரணிக்கு
ஏற்பட்டது. திருமணத்துக்கு
வந்திருந்த உறவினர்கள் கூட்டத்தில்
பெண் குழந்தை ஒன்று
வாயாடியாகவும், படு சுட்டியாகவும்
இருந்தது. மாலையில் முன்புறம்

பந்தலில் யாரையோ வரவேற்று
உபசரித்துக் கொண்டிருந்தான்
அரவிந்தன். 'ஸ்டோர் ஈரம்' சாவி
அவனிடம் இருந்தது. மங்கையர்
கழகத்துப் பெண்கள் கூட்டம் ஒன்று
சேர்ந்து வந்திருந்தது.

அவர்களுக்கெல்லாம் தாம்பூலப்பை
கொடுப்பதற்காக ஸ்டோர் ஈரம் சாவி
வேண்டியிருந்தது பூரணிக்கு.

பக்கத்தில் பட்டுப் பாவாடை புரளச்
சிரித்துக் கொண்டே நின்ற அந்த
வாயரட்டைச் சிறுமியிடம்,

"வாசலிலே அதோ உயரமாக,

சிவப்பாக, அழகாகப் பேசிக்

கொண்டிருக்கிறாரே ஒருத்தர்,

அவரிடம் ஸ்டோர் ஈரம் சாவி

இருக்கிறது. நான் கேட்டேனென்று

போய் வாங்கிக் கொண்டு வா!"

என்று அரவிந்தனை அடையாளம்
காண்பித்துச் சொல்லி அனுப்பினாள்
பூரணி. அந்தச் சுட்டிப் பெண்
திருமணத்துக்கு வந்த நாளிலிருந்து
அரவிந்தனையும் பூரணியையும்
நன்றாகக் கவனித்து வைத்திருந்தது.
அவர்கள் இருவரும் அடிக்கடி
சிரித்துப் பேசிக் கொள்வதையும்,
சேர்ந்து கடைகளுக்குச்
செல்வதையும் பார்த்து இருவரும்
கணவன், மனைவி என்று தானாக
நினைத்துக் கொண்டிருந்தது அந்தக்
குழந்தை. இயல்பாகவே குறும்பும்,
சுட்டித்தனமும் நிறைந்த குழந்தை
அது. பூரணி அனுப்பியதும் சிறிது
கூடக் கூச்சமோ தயக்கமோ
இல்லாமல் துள்ளிக் குதித்து
வாயிற்புறம் ஓடிப்போய் அங்கே பல

பேருக்கு நடுவே நின்று
கொண்டிருந்த அரவிந்தனை நோக்கி,
"மாமா! மாமா, உங்க வீட்டுக்காரி
உங்களைக் கூப்பிடறாங்க. நீங்க
அழகா, உயரமா, சிவப்பா
இருக்கீங்கன்னு அவர்களுக்கு
ரொம்பத் தற்பெருமை. எங்கிட்டச்
சொல்லி அனுப்பிச்சாங்க. ஸ்டோர்
ரூம் சாவி வேணுமாம் உங்க
வீட்டுக்காரிக்கு... தரப்போறீங்களா
இல்லையா! எனக்கு நேரமாவுது"
என்று வெடிப்பாகப் பேச
ஆரம்பித்தது. சுற்றியிருந்த
நண்பர்களும் மாப்பிள்ளைக்
கோலத்தில் வீற்றிருந்த
முருகானந்தமும் அந்தச் சிறுமி
கூறியதைக் கேட்டு அடக்க
முடியாமல் சிரித்துவிட்டார்கள்.

அரவிந்தன் ஒன்றும் புரியாமல்
நாணித் தயங்கி நின்றான். தன்
பிஞ்சுக் கையை அவனது வலது
கையில் கோர்த்துக் கொண்டு உள்
இழுத்துச் செல்லத் தொடங்கிவிட்டது
அந்தக் குழந்தை. அது இழுத்துக்
கொண்டு சென்ற வேகத்தில்
தொடர்ந்து அவன் நடந்து செல்லத்
திணறினான். கூட்டத்தில் அத்தனை
பெண்களின் கூட்டத்துக்கு நடுவே
அரவிந்தனைப் பூரணிக்கு முன்னால்
கொண்டு போய் நிறுத்தி, "அழகா,
உயரமா, சிவப்பா என்று
பெருமையடிச்சிக்கிட்டிங்களே!
இதோ உங்க வீட்டுக்காரரைக்
கொண்டாந்து நிறுத்தியாச்சு.
சாவியோ, பூட்டோ எது வேணுமோ
வாங்கிக்குங்க" என்று கூறி இரண்டு

கைகளையும் கொட்டிக் குதித்துச்
சிரித்தது அது! சின்னஞ்சிறு பவழ
இதழ்களை அழகாகக்
கோணிக்கொண்டு சுழித்துச் சுருக்கிக்
குறும்பாக அது சிரித்த சிரிப்பில்
கூடியிருந்த பெண்களும் கலந்து
கொண்டார்கள். பூரணியும்
அரவிந்தனும் நாணித் தலை
குனிந்தார்கள் ஒரு கணம். அந்தத்
திருமண வீட்டில் மணந்து
கொண்டிருந்த மல்லிகை மணமும்,
சந்தன மணமும், ஒன்றாகிக் கலந்து
அவர்கள் இரண்டு பேருடைய
இதயத்துள்ளும் புகுந்து இடம்
காணாமல் நிறைந்து கொண்டு மணம்
பரப்புவது போல் இருவருமே
உணர்ந்தனர். அந்த ஒரே ஒரு
கணத்தில் அவனும் அவளும் மூப்பு

முதிர்வற்ற கந்தர்வக் காதல் வாழ்வை
எண்ணற்ற பிறவிகளில்
மனங்களிலேயே வாழ்ந்து வாழ்ந்து
நிறைவு கண்டுவிட்டாற்
போன்றதொரு பரிபூர்ணமான
உணர்வை எய்தினர்.
பரிபூரணமானதொரு சிலிர்ப்பை
அடைந்தனர். அவற்றில் மெய்
மறந்து நின்றனர்.

"ஐயையே, வீட்டுக்காரரும்
வீட்டுக்காரியும்
வெக்கப்படறாங்கடோய்!" என்று
மீண்டும் பந்து எழும்பித் தணிவது
போல் துள்ளிக் குதித்துக்
கைகொட்டிச் சிரித்தாள் சிறுமி.
அரவிந்தன் அந்தச் சிறுமியை எட்டிப்
பிடிக்கக் கையை நிட்டிக் கொண்டு

பாய்ந்தான். சிறுமி சிட்டாகப் பறந்து
ஓடிவிட்டாள். பெண்களுக்கு நடுவில்
மணக்கோலத்தில் புத்தழகும்
பூரிப்புமாக அடக்கத்தோடு
உட்கார்ந்திருந்த வசந்தா மெல்லத்
தலை நிமிர்ந்து 'அண்ணனுக்கு நல்லா
வேணும்' என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்.
"குழந்தை வாக்கு தெய்வ வாக்கு
மாதிரி, இல்லாததை அது ஒன்றும்
சொல்லிவிடவில்லை? என்றாவது
ஒருநாள் நடக்க வேண்டியதுதானே?"
என்று மங்களேசுவரி அம்மாள்
புன்னகையோடு கூறினாள். அந்த
சிறுமி செய்த வம்பினால் விளைந்த
சிரிப்பும் கலகலப்பும் அடங்க சில
விநாடிகள் ஆயின. அரவிந்தன் தன்
நினைவுக்கு வந்து பையிலிருந்து
ஸ்டோர் மூலம் சாவியை எடுத்து,

"இந்தா சாவியை வாங்கிக் கொள்"
என்று பூரணியிடம் நீட்டினான்.
ஒதுங்கி நாணித் துவண்டு நின்ற
பூரணி மெல்லத் தலை நிமிர்ந்து
நெஞ்சைக் கொள்ளையிடும் எழில்
விழிகளால் நோக்காதது போல்
நோக்கி முல்லைச் சிரிப்பில்
நெகிழும் கொவ்வை இதழ்களில்
குழைவு கனிய அவன் கையிலிருந்து
சாவியை வாங்கிக் கொண்டாள்.
அப்போது தன் கண்கள் பருகிச்
சிறைப்பிடித்த அவள் முகத்தின்
ஒப்பிலா வனப்பை அவன் தன்
இதயத்தில் பதிய வைத்துக்
கொண்டான். 'நிலவைப் பிடித்துச் சில
கறைகள் துடைத்துக் குறுமுறுவல்
பதித்த முகமல்லவா அது?'
தன்னுடைய பழைய கவிதை

நினைவு வந்தது அவனுக்கு. அத்தர்,
புனுகு, சவ்வாது எல்லாம்
இணைத்துக் கலந்து பூசின மாதிரி
நினைவுகளிலும் உடம்பிலும் சுற்றி
இலங்கிடும் சூழ்நிலையிலும் ஏதோ
மணந்தது அரவிந்தனுக்கு. ஆனால்
மறுவிநாடியே, கையில் தீபத்தையும்
கண்களில் கண்ணீரையும் ஏந்திக்
கொண்டு இருளடைந்த மனிதக்
கும்பலின் நடுவே, ஒளி சிதறி நடந்து
செல்லும் வன தேவதை போன்று
பூரணி நினைவில் வந்து அவன்
நினைவைச் சிலிர்க்க வைத்தாள்.
மனத்தைக் கோவிலாக்கினாள்.

பெண்ணுக்குத் திருமணம் நன்றாக
முடிந்த திருப்தியில் மங்களேசுவரி
அம்மாளும் பூரணியோடு

இலங்கைக்குப் புறப்பட்டு விட்டாள்.
அந்த அம்மாளிடம் பாஸ்போர்ட்
ஏற்கெனவே இருந்தது. 'விசா'
மட்டும் அவசரமாக ஏற்பாடு செய்து
அரவிந்தன் வாங்கிக் கொடுத்தான்.
சென்னையிலிருந்து திருச்சி வழியாக
யாழ்ப்பாணம் செல்லும் 'ஏர்
சிலோன்' விமானத்தில் அவர்கள்
செல்லத் திட்டமிட்டிருந்தார்கள்.
பிரயாண நாளிலே திருச்சி விமான
நிலையத்துக்கு மங்கையர் கழகத்துக்
காரியதரிசி, அரவிந்தன்,
முருகானந்தம், வசந்தா எல்லாரும்
வழியனுப்பச் சென்றிருந்தார்கள்.
பூரணி விமானத்தின்மேல் ஏறும்
பெட்டி ஏணியின் கடைசிப் படியில்
நின்று கைகூப்பியபோது, "உயரத்தில்
ஏறிச்செல்லும் போதெல்லாம் நானும்

சேர்ந்து வரவேண்டும் என்பாய்!
இப்போது என்னை மட்டும் கீழேயே
விட்டுச் செல்கிறாய்" என்று
நகைத்துக் கொண்டே தரையிலிருந்து
இரைந்து கூறினான் அரவிந்தன்.
அதைக் கேட்டுப் பதிலுக்கு அவள்
சிரிக்க முயன்றாள். ஆனால் அவள்
கண்களில் நீர் திரண்டு விட்டது.

குறிஞ்சி மலர்

29

புண்ணிய நல்வினை
திரண்டனைய
பொன்னொளிர் பொலிவினை
கண்ணிற்கரந்தானே மறுபடி
கண்ணுள் கலந்தானே!

விமானம் மேலே உயரச் சென்று
பறந்து கொண்டிருந்தது. பக்கத்தில்
உட்கார்ந்திருந்த மங்களேசுவரி
அம்மாள் ஏதோ புத்தகம் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தாள். பூரணி கண்களை
மெல்லத் துடைத்துக் கொண்டாள்.
'உயரத்தில் ஏறிச் செல்லும்
போதெல்லாம் நானும் சேர்ந்து
வரவேண்டும் என்பாய்! இப்போது
என்னை மட்டும் கீழேயே விட்டுச்
செல்கிறாய்' என்று விமானம்
புறப்படுமுன் நகைத்துக் கொண்டே
கூறினானே அரவிந்தன். அப்போது
அவன் முகம் எப்படி
இருந்ததென்பதைக் கண்களை
மூடிக்கொண்டு இப்போது
உருவெளியில் நினைத்துப் பார்க்க

முயன்றாள் அவள். விமானம்
புறப்பட்டு மேலெழுந்ததுமே கீழே
நின்று கொண்டிருந்த அரவிந்தன்
அவள் கண்களின் பார்வைக்கு
மறைந்துவிட்டான். ஆனால்
அவனை நினைத்துப்
பார்ப்பதற்குத்தான் எப்போதும்
அவள் சிரமப்பட வேண்டியதே
இல்லையே. கண்ணில் கரைந்து
போனாலும் கண்ணுள் கலந்து
நிறைந்தவனாயிற்றே அவன். சிவப்பு
வெவ்வெட் துணியில் முத்து மாலை
சரிவது போல் நகைத்தவாறே
விமானத்துப் படியினருகில் நின்ற
அரவிந்தனின் முகம் அவளுக்கு
நினைவு வந்தது. 'அரவிந்தன்!
உங்கள் சிரிப்பில் அமுதம்
இருக்கிறது. அமுதத்துக்குத்தான்

உயிரை வளர்க்கும் ஆற்றல் உண்டு'
என்று அவன் முகம் நினைவுக்குள்
வந்த போது தனக்குள் மெல்லச்
சொல்லிக் கொண்டாள் பூரணி.
அரவிந்தனின் இந்தச் சிரித்த
முகத்தை நினைவிலிருந்து
அழியாமல் வைத்துக் கொண்டாலே
போதும். உலகம் முழுவதும் சுற்றிப்
புகழ் மாலை சூடிவரும் துணியை
இந்த முகத்தின் நினைவிலேயே நான்
அடைய முடியும் என்று எண்ணிக்
கொண்டாள் அவள். விரைவாகச்
செல்லும் ஊர்திகளில் பயணம்
செய்ய நேரும் போதெல்லாம் தன்
மனத்தில் தனித்தன்மை வாய்ந்த தூய
நினைவுகள் குமிழி குமிழியாகப்
பொங்கி மேலெழுவதை அவள்
உணர்ந்திருக்கிறாள். சிந்தனைத்

துடிப்பும், புதுச்சட்டை போட்டுக்
கொண்டிருக்கும் குழந்தையின்
உற்சாகமும், பெரிய சாதனைகளை
உடனே சாதித்து விட
வேண்டும்போல் ஒரு தவிப்பும்,
வேகமான வாகனங்களில்
உட்கார்ந்து செல்லும்போது தவிர்க்க
முடியாமல் அவளுக்கு ஏற்படும்.
வாழ்க்கையில் அவள் செய்கிற முதல்
விமானப் பயணம் இது. எனவே
அவளுக்கு அத்தகைய நேரங்களில்
ஏற்படும் இயல்பான மன எழுச்சி
இன்று இரு மடங்காயிருந்தது.

ஈழ நாட்டைப் பற்றியும்,
யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்களின்
சிறப்பைப் பற்றியும் அப்பா
எப்போதோ கூறியிருந்த

செய்திகளெல்லாம் அவளுடைய
நினைவில் பசுமையாகத் தோன்றின.
ஆறுமுக நாவலர், குமாரசாமிப்
புலவர், சி.வை. தாமோதரம்
பிள்ளை, கதிர்வேல் பிள்ளை,
விபுலானந்தர், பண்டிதமணி கணேச
அய்யர் போன்று ஈழநாட்டில்
தோன்றித் தமிழ் மொழிக்கும், சைவ
சமயத்துக்கும் முடிசூடா
மன்னர்களாக விளங்கிய பெரும்
புலவர்களை நினைத்துக்
கொண்டபோது பயபக்தியினால்
மெய் சிலிர்த்தது அவளுக்கு.
'தமிழும், சைவமும், பழைய
நற்பண்புகளும் குன்றாமல் வாழும்
ஒரு சூழ்நிலையைக் காண முடிந்த
இடத்துக்குப் போய்க்
கொண்டிருக்கிறோம்' என்று

நினைப்பதற்கே பெருமையாக
இருந்தது. 'விபுலானந்த அடிகளைப்
போல் துறவியாகி தமிழுக்கும் சமய
ஒழுக்கங்களுக்கும் எனது முழு
நேரத்தையும் கொடுத்துத் தொண்டு
செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வம்
எனக்கு இளமையில் இருந்தது
அம்மா! அந்த ஆர்வம்
நிறைவேறாமல் செய்தது உன்
தாய்தான்' என்று அம்மா இறந்த பின்
பலமுறை பூரணியிடம் ஏக்கத்தோடு
கூறியிருக்கிறார் அவள் தந்தை.
உலகம் முழுவதும் தமிழும் தமிழ்ப்
பண்புகளும் வாழும்படி செய்துவிட
வேண்டும் என்று அப்பாவுக்கு ஒரு
பேராசை உண்டு. அவரைச் சரியாகப்
புரிந்து கொள்ளாதவர்கள் சிலர். இந்த
இலட்சியப் பேராசையை வெறி

என்று தவறாக எண்ணிக்
கொண்டிருந்தார்கள். வெறிக்கும்
அவருக்கும் வெகுதூரம். "பூரணி
தமிழ் மொழி பேசுகிற இனம் உலகம்
முழுவதும் தன் உறவுகளைப் பரவ
விட்டிருக்கும் பெரிய குடும்பம்
அம்மா! நிறையப் பிள்ளைகளைப்
பெற்ற தாய் ஒவ்வொருவராக
வளர்ந்து ஆளாக்கித் தகுதியான
இடங்களுக்கு அனுப்பி விட்டுத் தான்
மட்டும் தாய்மைப் பெருமிதத்தோடு
இருந்த இடத்திலே தெய்வமாக
மாறிக் கொண்டிருப்பது போல்
உலகத்து மூலை முடுக்குகளுக்கு
எல்லாம் தன் மக்களை வாழ்வதற்கு
அனுப்பியிருக்கிறவள் தமிழ்த்தாய்.
அருகில் இருக்கும் மக்களைவிட
அவளைப் பிரிந்து தொலை

தூரத்துக்குச் சென்றிருக்கிறவர்கள்
தாம் அவளுடைய அருமை
பெருமைகளை நன்றாக உணர்ந்து
வாழ்கிறார்கள். இந்த வகையில்
தமிழ்த்தாயைப் போல்
பெருமைப்படத்தக்க நிலை வேறு
யாருக்கும் கிடையாதம்மா" என்று
அப்பா சமயம்
வாய்த்தபோதெல்லாம் கூறுவார்.
'நாட்டுப் பற்றும் மொழிப் பற்றும்,
குன்றியவர்களை
யாழ்ப்பாணத்தாருடனாவது
வங்காளிகளுடனாவது ஆறு திங்கள்
பழகச் செய்ய வேண்டும்' என்பார்
அப்பா. 'நாட்டுப் பற்றும்
மொழிப்பற்றும் இல்லாமல் சமயம்,
ஒழுக்கம், பண்பாடு எதிலும் பற்று
ஏற்பட இயலாது' என்று பலரிடம்

அவர் கடுமையாக வாதங்கள்
புரிந்திருப்பதைப் பூரணி
அருகிலிருந்து கண்டிருக்கிறாள்.

விமானத்தில் பயணம்
செய்துகொண்டே
யாழ்ப்பாணத்தையும், தமிழையும்,
தமிழ்த் தொடர்புடையவர்களையும்
நினைக்கும் போது தந்தையின்
பண்புகளும் பெருமைகளும்
ஒவ்வொன்றாக நினைவு வந்து
அவளுக்குத் துணிவு அளித்தன.
அடிக்கடி அவள் உள்ளத்தில்
உண்டாகும் ஒரு தன் விழிப்புத்
தவிப்பு - அது இப்போதும்
உண்டாயிற்று. உயரத்தில்
விமானமும், விமானத்தில்
தானுமாகப் பறந்து கொண்டிருந்த

பூரிப்பின் ஊடே, தன்னைச் சுற்றி
எல்லாமும் எல்லாரும் ஒழுங்ககவும்,
நிறைவாகவும், இனிமையாகவும்
நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பது
போல் ஒரு திருப்தி அவளுள் பரந்து
விரிந்து நிறைந்து நிலைத்துக்
கொண்டிருந்தது. பெரிதாகவும்
இணையற்றதாகவும் சிறந்ததாகவும்
எதையோ நினைக்கவும், பேசவும்,
செய்யவும் வேண்டும் போல்
மனமும் புலன்களும் கிளர்ந்தன.
இந்தப் பரவச மனநிலை நீடித்தது.
கம்பீரமான இலட்சியக்
கனவுகளோடு பறந்து சென்றாள்
அவள்.

மங்களேசுவரி அம்மாள் விமானப்
பணிப் பெண்ணை அழைத்து

ஆங்கிலத்தில் ஏதோ விசாரித்தாள்.
பூரணி தீவிரமான சிந்தனையில்
இருந்ததனால் அந்த அம்மாள்
விசாரித்ததைக் கவனமாகக் கேட்க
இயலவில்லை.

"இன்னும் சிறிது நேரத்தில்
யாழ்ப்பாணத்து விமான நிலையத்தில்
இறங்கிவிடுவோம் பூரணி!" என்று
விசாரித்து அறிந்து கொண்ட
செய்தியைப் பூரணியிடம் அந்த
அம்மாளே கூறினாள். விமானம்
சிறிது சிறிதாகக் கீழே
இறங்கலாயிற்று. கண்மூடித்
திறப்பதற்குள் விரைவாக
யாழ்ப்பாணம் வந்துவிட்டதைப்
போல் பூரணிக்கு வியப்பாக
இருந்தது. 'தமிழ்நாடும் ஈழநாடும்

மொழியால் தான்
நெருங்கியிருக்கின்றன என்று
எண்ணினேன்; இடத்தாலும்
நெருங்கியிருக்கின்றனவே' என்று
அதிசயப்பட்டாள் அவள்.

மங்களேசுவரி அம்மாள் பின்
தொடர்ப் பூரணி விமானத்திலிருந்து
கீழே இறங்கினாள். 'ஆறுமுக
நாவலர் தமிழ் மணம் பரப்பிய
மண்ணில் இறங்கப் போகிறோம்'
என்று எண்ணிய போது இறும்பூது
கொண்டாள். தமிழ் இலக்கிய
விழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்த
சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அவளை
வரவேற்பதற்காக விமான
நிலையத்துக்கு வந்திருந்தார்கள்.
ஆண்களும், பெண்களுமாக

கைகளில் மாலைகளோடு தன்னை
எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்த
தமிழன்பர்களின் கூட்டத்தைக் கண்டு
மலைத்தாள் பூரணி. "இவ்வளவு
பேர்கள் வந்திருக்கிறார்களே" என்று
அவள் மங்களேசுவரி அம்மாவிடம்
மெல்லச் சொன்னாள். "இதைவிட
அதிகமான கூட்டம் வந்திருந்தாலும்
ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை, பூரணி!
அன்பும், விருந்தோம்பலும்,
மரியாதையும் உலகத்துக்காகப்
பள்ளிக்கூடம் வைத்துச் சொல்லிக்
கொடுக்க வேண்டிய அளவு
இங்குள்ளவர்களிடம்
நிறைந்திருக்கின்றன. இவர்களிடம்
ஒருநாள் பழகினாலும் இதை நீ
விளங்கிக் கொள்ளலாம் அம்மா!"
என்று பூரணிக்கு அந்த அம்மாள்

பதில் கூறினாள்.

தமிழ் இலக்கிய விழாவின்
செயலாளர் திரு. இராசநாயகமும்
அவருடைய மனைவி கனகம்மாள்
இராசநாயகமும், மலர்ந்த முகமும்
கூப்பிய கரமுமாக எதிர்கொண்டு
வரவேற்றார்கள். முன்பு
இலங்கையில் வசித்திருந்த
பழக்கத்தால் மங்களேசுவரி
அம்மாளுக்கு இராசநாயகம்
தம்பதிகளை நன்றாகத்
தெரிந்திருந்தது. பூரணியை
அவர்களுக்கும், அவர்களைப்
பூரணிக்கும் அறிமுகம் செய்து
வைத்தாள் மங்களேசுவரி அம்மாள்.

"நீங்களும் உடன் வந்தது எங்களுக்கு

மெத்த மகிழ்ச்சியாயிருக்கிறது"
என்று மங்களேசுவரி அம்மாவிடம்
அன்பொழுகக் கூறினாள்
கனகம்மாள் இராசநாயகம். விமான
நிலையத்தில் சுங்கப் பரிசோதனை
முடிந்து வெளியேற அரை மணி
நேரம் பிடித்தது. கனகம்மாள்
இராசநாயகமும் வேறு சில
பெண்களும் மாலை மேல்
மாலையாக அணிவித்துப்
பூரணியைக் கழுத்து நிமிர
முடியாமல் திணறச்
செய்துவிட்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தாரின் முகங்களிலும்,
கனிவான பேச்சுக்களிலும்,
பழகுகிறவர்களைக் கவரும் ஒருவித
இனிமையும் குழைவும் இருப்பதைப்
பூரணி கண்டாள். யாழ்ப்பாணத்துத்

தமிழ்ப் பெண்களின் முகங்களில்
எல்லாம் ஒருமுறை பார்த்தாலும்
மறக்க முடியாதது போல் ஏதோ ஒரு
மங்கலமான சாயல் இருப்பதையும்
அவள் கூர்ந்து பார்த்து உணர்ந்தாள்.
தமிழ்த்தாயின் தனிப்புதல்வியைக்
கண்டது போல பூரணியைச் சூழ்ந்து
கூட்டம் கூடி மொய்த்துக்
கொண்டார்கள் அவர்கள்.

இலங்கையிலிருந்து வெளியாகும்
தமிழ்ச்செய்தித்தாளின் நிருபர்கள்
சிலர் புகைப்படக் கருவிகளோடு
வந்து அவளைப் புகைப்படம்
பிடித்துக் கொண்டு சென்றனர்.

திரும்புகிற பக்கமெல்லாம் அன்பும்
ஆர்வமும் பொங்கும் முகங்களும்,
கூப்பிய கரங்களருமாகத் தோன்றி
அவளை மகிழ வைத்தன. விமான

நிலையத்திலிருந்து மங்களேசுவரி
அம்மாளையும், பூரணியையும்
இராசநாயகம் தம்பதிகள் தம் காரில்
வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு
போனார்கள். அவர்கள் வீட்டில்
தங்களுக்கு நடந்த
உபசாரங்களையும்
விருந்தோம்பலையும்
பார்த்தபோதுதான்
யாழ்ப்பாணத்தவரின் விருந்தோம்பல்
பற்றி மங்களேசுவரி அம்மாள்
சொல்லியிருந்ததில் மிகைப்படக்
கூறல் சிறிதும் இல்லையென்று
பூரணிக்குப் புரிந்தது.

மறுநாள் காலை முதல் தொடங்கி
தமிழ் இலக்கிய விழா மூன்று
நாட்கள் தொடர்ந்து நிகழ் இருந்தது.

பெரியதொரு திருவிழாவுக்கு
ஏற்பாடு செய்திருந்தது போல தமிழ்
விழாவுக்கும் ஏற்பாடு
செய்திருந்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்தைச்
சேர்ந்த முதுபெருந்தமிழ்ப் புலவர்
ஒருவர் விழாவைத் தொடங்கி
வைத்தார். மேடையில் குத்துவிளக்கு
ஏற்றி வைத்துத் தேவாரம் பாடி
விழாவைத் தொடங்கிய அழகே
பூரணிக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.
விழாப்பந்தல் காணாமல் நெருக்கி
அடித்துக்கொண்டு ஆடவரும்,
பெண்டிரும் கூடியிருந்தனர்.
சொற்பொழிவுகளுக்குப் பெண்களும்
அதிக ஆர்வத்தோடு விரும்பி
வருவதைப் பூரணி அங்கே
கண்டாள். விழாவைத் தொடங்கி
வைத்த புலவர், பூரணியைக்

கூட்டத்துக்கு அறிமுகப்படுத்துகிற
தொடர்பில் பேராசிரியர்
அழகியசிற்றம்பலம் அவர்களைப்
பற்றிக் கூறினார். பேராசிரியரின்
நூல்களையும், ஆராய்ச்சித்
திறனையும், பாராட்டிப் பேசினார்.
கடல் கடந்து வந்து தந்தையின்
புகழைச் செவிகளில் கேட்டபோது
அவளுக்குக் கர்வமே ஏற்படுவது
போலிருந்தது. முதல் நாள் விழாவில்
'இலக்கிய உணர்ச்சிகள்' என்ற
பொருளைப் பற்றி அழகாகப்
பேசினாள் பூரணி.

"உணர்ச்சிகளை வெறும்
அனுபவங்களாக நுகர்ந்து மறந்து
விடுகிறார்கள் மனிதர்கள்.
உணர்ச்சிகளைக் காவியம்

செய்கிறார்கள் கவிகள். இன்பமும்
துன்பமும், ஏக்கமும் வாழ்க்கையில்
வரும்போது வெறும் உணர்ச்சிகளாக
இருக்கின்றன. இலக்கியத்தில்
வரும்போது, அழகும் அழிவற்ற
நன்மையும் பெற்ற
பேருணர்ச்சிகளாகின்றன.

வாழ்க்கையில் காணும் உணர்ச்சிகள்
காய்ச்சின பால்போல் சிறிது நேரம்
அதிகமாக நீடித்தாலும் திரிந்து
போகின்றன. இலக்கிய உணர்ச்சிகள்
திரட்டுப் பால்போல் உருவாகி நின்று
சுவை தருகின்றன. உணர்ச்சிகள் தாம்
கவிகளின் வியாபாரத்துக்கு முதல்"
என்று தொடங்கி எழிலுற வளர்ந்தது
அவள் பேச்சு. உதாரணங்களும்,
நகைச்சுவைக் கதைகளும் தத்துவக்
கருத்துக்களுமாக ஒன்றரை மணி

நேரத்துக்கு மேல் பேசியும் அவர்கள்
விடவில்லை. "முடித்து விடாதீர்கள்.
இன்னும் அரைமணித் தியாலம்
(அரைமணி நேரம்) பேசுங்கள்"
என்று முன் வரிசையில்
உட்கார்ந்திருந்த கனகம்மாள்
இராசநாயகம் எழுந்து கூறினாள்.
அவர்கள் அன்பை பூரணியால்
மறுக்க முடியவில்லை. இரண்டாம்
நாள் விழாவில் 'சங்க இலக்கியச்சாறு'
என்பது பற்றியும் மூன்றாம் நாள்
விழாவில் 'ஐம்பெருங்காப்பியங்கள்'
என்பது பற்றியும் பேசினாள் அவள்.
கனவுகளில் மிதக்கச் செய்வது போல்
தான் பேசுகிற நேரத்தில்
கூட்டத்தினரைப் பழைய
தமிழ்நாட்டுக்கே அழைத்துச்
சென்றுவிட்டாள் பூரணி. மூன்றாம்

நாள் விழா முடிவில் நன்றி கூறும் போது இராசநாயகம் கூறினார்: "நாமெல்லாம் ஒளவையாரைப் பார்க்கவில்லை. ஆனால் இவர் ஒளவையாராகி, ஒளவையார் இப்படித்தான் தமிழ் வழங்குமிடமெல்லாம் சென்று அறிவும், அன்பும் வளர்த்தார் என்று நமக்கு வாழ்ந்து காட்டிவிடுவார் போலிருக்கிறது" என்று இராசநாயகம் கூறியபோது கூட்டத்தில் கைத்தட்டல் ஒலி திசைகளை அதிரச் செய்தது. அந்தக் கூட்டத்தில் பூரணிக்குத் 'தமிழ்ச் செல்வி' என்று ஒரு சிறப்புப் பட்டம் எழுதிய பொற் பதக்கத்தை அளித்தார்கள். அந்தப் பட்டம் எழுதிய பொற் பதக்கத்தை முதிய

புலவர் ஒருவர் மேடையேறி
அளித்தபோது மனத்தில் தந்தையை
நினைத்துத் தியானம்
செய்துகொண்டு அதை அவள்
வாங்கிக் கொண்டாள். மாபெரும்
கூட்டத்துக்கு முன் ஒளி நிறைந்த
மேடையில் பூக்களும், ஊதுவத்தியும்
மணக்கும் பொன்னான சூழலில்
அந்தப் பொற் பதக்கத்தைக் கையில்
வாங்கிக் கொண்டபோது ஒரே ஒரு
கணம் 'அந்தப் பொற்பதக்கமே
கலியிருள் நீக்கும் ஞானக்
கைவிளக்காக மாறுகிறாற் போலவும்,
அந்தக் கைவிளக்கைத் தாங்கிக்
கொண்டு அவலக் கவலைகளால்
இருண்டு போன மனிதக் கும்பலுக்கு
நடுவே தான் சோதிப் பிழம்பாக
நடந்து செல்வது போலவும்'

அவளுக்கு ஒரு தோற்றம்
உண்டாயிற்று. அன்று இரவு
மங்களேசுவரி அம்மாள் பூரணிக்குக்
கண்ணேறு கழித்தாள். கனகம்மாள்
இராசநாயகத்தின் வீட்டில் பூரணியை
ஒரு மூலையில் நிறுத்தி உப்பு
மிளகாயை எடுத்து மூன்று முறை
அவள் தலையைச் சுற்றி அடுப்பில்
கொண்டுபோய்ப் போட்டாள்
மங்களேசுவரி அம்மாள்.

"இதெல்லாம் என்ன அம்மா!" என்று
சிரித்துக் கொண்டே அந்த
அம்மாளைக் கேட்டாள் பூரணி.

"இந்த மூன்று நாட்களாக நீ
பேசியிருக்கிற பேச்சுக்குக் கண்ணேறு
பட்டுவிடக் கூடாதடி பெண்ணே!

உடம்புக்கு ஒன்றும் வந்துவிடாமல்
சுகமாக ஊருக்குப் போய் சேர
வேண்டும்! அடுப்பில் எவ்வளவு
மிளகாயைப் போட்டேன்?
கொஞ்சமாவது நெடி ஏறுகிறதா
பாரேன். நிறையக்
கண்பட்டிருக்கிறதடி அம்மா?" என்று
ஆதரவோடு அருகில் வந்து
பூரணியின் கூந்தலைக்
கோதிவிட்டாள் அந்த அம்மாள்.

தமிழ் விழா முடிந்து மறுநாள்
உள்ளூர் ரோட்டரி சங்கத்தில் 'பழைய
அற நூல்களும், புதிய வாழ்க்கை
நெறிகளும்' என்ற தலைப்பில்
ஆங்கிலத்தில் ஒரு சொற்பொழிவு
செய்தாள் பூரணி. செல்வமும்
அறிவும் நிறைந்த ரோட்டரி

உறுப்பினர்களிடம் பெரும்
பாராட்டைப் பெற்றது அந்தச்
சொற்பொழிவு. மூன்று நாள்
விழாவில் அவளுடைய நாவன்மை
தமிழை அழகு செய்ததைக்
கண்டவர்கள் அன்று
ஆங்கிலத்தையும் அழகுற ஆட்சி
புரிந்ததைக் கண்டு போற்றினார்கள்.
"ஏதோ ஒரு பேனாவுக்கு அதைவிடச்
சிறிதாகவோ, பெரிதாகவோ வேறு
ஏதோ ஒரு பேனாவின் மூடியைப்
பொறுத்த முயல்வது போல் நமது
பழைய அற நூல்களின் முடிவுகள்
புதிய வாழ்க்கை நெறிகளோடு
நன்றாகப் பொருந்துவதில்லை.
கிழக்கு நாடுகள் எளிமையில்
தூய்மை கண்டவை. கீழ்நாட்டு
வாழ்வின் வசதிக்குறைகளை

வைத்துக் கொண்டு மேல்நாட்டு
ஆடம்பரங்களை விரும்பும் புதிய
வாழ்க்கை நெறியைப் பழகிக்
கொண்டு விட்டோம். பழைய அற
நூல்கள் 'அறமும் ஒழுக்கமும் தான்
வாழ்க்கையை நன்றாக நடத்த ஏற்ற
கருவிகள்' என்கின்றன. பணமும்
சூழ்ச்சித் துணிவும் தான் வாழும்
நெறிகள், என்பது புதிய வாழ்வில்
தெரிகிறது." இப்படி எடுப்பாகத்
தொடங்கிய சரளமான ஆங்கிலச்
சொற்பொழிவு மிக தரமாகவும்
புதுமையாகவும் இருந்தது.

மங்களேசுவரி அம்மாள்
பேச்சுக்களைப் பதிவு செய்யும் 'டேப்
ரிக்கார்டர்' கருவியைக் கொண்டு
வந்திருந்ததினால் பூரணி பேசுகிற
இடங்களில் எல்லாம் அதைப் பதிவு

செய்து கொண்டாள். பூரணி
இலங்கையில் பல பகுதிகளில்
செய்யும் சொற்பொழிவுகளை
ஊருக்குத் திரும்பியதும், மங்கையர்
கழகத்துப் பெண்களும்,
மற்றவர்களும் கேட்கச் செய்ய
வசதியாயிருக்கும் என்றே 'டேப்
ரிக்கார்டர்' கொண்டு வந்திருந்தாள்
அந்த அம்மாள்.

அடுத்தாற்போல் யாழ்ப்பாணத்துப்
பெண்கள் கல்லூரியில்
மாணவிகளுக்காக ஒரு
சொற்பொழிவு. இராமகிருஷ்ணா
மடத்திற்காக வைத்தீசுவர
வித்தியாலயத்தில் ஒரு
சொற்பொழிவும் செய்தாள் பூரணி.
திருக்கேதீச்சுரத்துக்கும் நல்லூருக்கும்

சென்று தரிசனம் செய்விட்டு
வந்தார்கள். யாழ்ப்பாணப் பகுதியில்
அக்கம் பக்கத்திலிருந்த சிறு
ஊர்களுக்கும் தீவுகளுக்கும் சென்று
வருவதில் இரண்டு மூன்று நாட்கள்
கழிந்தன. இராசநாயகம் தம்பதிகள்
பயணங்களுக்கான எல்லா
ஏற்பாடுகளையும் நன்றாகச்
செய்திருந்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு அருகில்
ஊர்க்காவல்துறை என்ற
இடத்திலிருந்து எந்திரப் படகு மூலம்
'நயினார் தீவு' என்ற தீவுக்கும்
அவர்கள் போயிருந்தார்கள். அந்தத்
தீவுப்பகுதிதான் பழங்காலத்தில்
மணிபல்லவமாக இருந்ததென்று சில
தமிழ் அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து
சொல்லியிருப்பதாக இராசநாயகம்

கூறினார். அந்தத் தீவின்
தனிமையான சூழ்நிலையும்
சூழ்ந்திருந்த கடற்பரப்பும்
பூரணியைக் கவர்ந்தன. கால
வெள்ளத்தின் அளந்தரிய முடியாத
ஆழத்துக்கடியில் எப்போதோ பழம்
பிறவியில் துறவுக் கோலத்தோடு
சடைமுடி சுமந்து அமுதசுரபி
என்னும் அட்சய பாத்திரத்தைக்
கைகளில் ஏந்திக் கொண்டும், அந்தத்
தீவின் மணற்பரப்பில் தானே
மணிமேகலையாகச் சுற்றித்
திரிந்திருப்பது போல் பூரணிக்குப்
பொய்ம்மாயப் புத்துணர்ச்சி ஒன்று
உண்டாயிற்று. மணிமேகலையைப்
பற்றி எண்ணியபோது உடன்
வந்திருப்பவர்களையெல்லாம்
எங்காவது விலக்கித் துரத்தி விட்டுத்

தனியாக அந்தத் தீவின்
மணற்பரப்பில் அமர்ந்து கொண்டு
கொந்தளிப்பின்றி அடங்கிக்
கிடக்கும் கடலைப் பார்த்தவாறே தன்
முகமாகத் தனக்குள்ளே
நினைவுகளில் ஆழ்ந்து மௌனமாக
அழவேண்டும் போலப்
பைத்தியக்காரத்தனமானதொரு
ஆசையும் அவளுக்கு உண்டாயிற்று.
விலை மதிப்பற்றனவும், மீட்டு
எடுக்க முடியாதனவுமாகிய பழைய
பொற்காலத்தின் அழகிய நினைவுகள்
அந்தக் கடற்கரைப் பகுதிகள் எங்கும்
ஒளிந்திருப்பதை அவள்
உணர்ந்தாள். மாலையில் அவர்கள்
அங்கிருந்து திரும்பிவிட்டார்கள்.
யாழ்ப்பாணத்து அன்பர்களிடம்
விடைபெற்றுக் கொண்டு

திருகோணமலை, அனுராதபுரம்,
மட்டக்களப்பு முதலிய பார்க்க
வேண்டிய இடங்களையெல்லாம்
சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுக் 'கொழும்பு'
வந்து சேர மேலும் ஐந்தாறு நாட்கள்
கழிந்தன. சென்ற இடங்களில் முன்
ஏற்பாடு இல்லாமல் திடீர் திடீரென்று
ஏற்பாடான சொற்பொழிவு
நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றையும் பூரணி
மறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான்
வேண்டியிருந்தது. உலகத்தின் எந்தப்
பகுதிக்குப் போனாலும்
அன்பைப்புறக்கணிக்க மட்டும்
துணிவு வருவதில்லையே!
கொழும்பில் மங்களேசுவரி
அம்மாளுக்குத் தெரிந்தவர்கள்
நிறைய இருந்தார்கள்.
கொழும்பிலிருக்கும் போதே ஒரு

நாள் கதிர்காமத்துக்குப் போய்
தரிசனம் செய்துவிட்டு வந்தார்கள்.
மங்களேசுவரி அம்மாளுக்குத்
தெரிந்தவர்கள் யாரோ சுற்றிப்
பார்ப்பதற்கு வசதியாகக் கார் ஒன்றும்
கொடுத்திருந்தார்கள். மாணிக்க
கங்கையில் நீராடிய புனித
உணர்வோடு கதிர்காமத்துக்
கோவிலில் நின்றபோது பரவசத்தால்
பூரணிக்குக் கண்களில் நீர்
அரும்பிவிட்டது.

கதிர்காமத்திலிருந்து திரும்பிக்
கொழும்பு வந்து தங்கியிருந்த
இரண்டு மூன்று நாட்களில்
விவேகானந்த சபையிலும்,
வெள்ளவத்தையிலுள்ள சைவ
மங்கையர் கழகத்திலும் சில
சொற்பொழிவுகளைச் செய்தாள்

பூரணி.

கண்டி, நுவரெலியா நாவலப்பிட்டி,
இரத்தினபுரம் ஆகிய மலைநாட்டு
நகரங்களைச் சுற்றிப் பார்க்கச் சில
நாட்கள் ஆயின.

நாவலப்பிட்டியில்தான்
மங்களேசுவரி அம்மாளின்
கணவருக்குத் தேயிலைத்
தோட்டங்கள் இருந்தனவாம்.
மலைநாட்டில் தேயிலைத்
தோட்டங்களில் வேலை செய்யும்
தமிழ்நாட்டு ஏழைகளின் கூட்டங்கள்
சிலவற்றிலும் பூரணி பேசினாள்.
கண்டிக்கு அருகில் இருந்த
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின்
தமிழ் மாணவர்கள் ஒரு சிறப்பு
கூட்டத்துக்கு ஏற்பாடு

செய்திருந்தார்கள். இலங்கையின்
மலைப்பகுதி ஊர்கள் பூரணிக்கு
மிகவும் பிடித்திருந்தன. மலைத்
தொடர்களில் முத்தாரம்
நெளிவதுபோல் மாவலி கங்கை
நதியும் இயற்கையின் எண்ணரிய
பேரெழில்களும் அவள் உள்ளத்தைக்
கொள்ளை கொண்டன. கண்டியில்
அவள் பௌத்த நாகரிகத்தின்
பழமையான சின்னங்களைக்
கண்டாள். சென்ற இடங்களில்
எல்லாம் அங்கங்கே இருந்த
தமிழர்கள் அவளைத் தம் அன்புப்
பெருக்கில் திக்குமுக்காடச்
செய்தார்கள். இலங்கைச்
செய்தித்தாள்கள் எல்லாம் அவள்
சொற்பொழிவுச் செய்திகளாலும்,
படங்களாலும் நிறைந்திருந்தன.

மலைநாட்டு ஊர்களில் சுற்றிவிட்டு,
அவர்கள் மறுபடியும் கொழும்பு
திரும்பியதும், இலங்கை
வானொலியின் தமிழ் ஒலிபரப்புப்
பகுதியில் பூரணியை அழைத்து
இரண்டு சொற்பொழிவுகளை
ஒலிப்பதிவு செய்து கொண்டார்கள்.

"வந்து நாளாகிவிட்டது அம்மா! ஊர்
திரும்ப வேண்டும். தேர்தல்
வேலைகளுக்காக அவரும் உங்கள்
மாப்பிள்ளையும் தனியாக அலைந்து
கொண்டிருப்பார்கள். நாம் விரைவில்
ஊருக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டால்
அவர்களுக்கு உதவியாக
இருக்கலாம். அடுத்தாற்போல்
கிழக்கு ஆசியப் பெண்கள்
மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்காகக்

கல்கத்தாவுக்கு வேறு போயாக
வேண்டும் எனக்கு" என்று பூரணி
மங்களேசுவரி அம்மாவிடம் ஊர்
திரும்ப அவசரப்படுத்தினாள்.

"ஏன் தான் இந்தத் தேர்தல் வம்பை
இழுத்துக் கொண்டு திணறுகிறாயோ?
அரவிந்தன் எவ்வளவோ நல்ல
பிள்ளை. இதில் மட்டும் ஏன்
பிடிவாதமாக இருக்கிறாரென்று
எனக்கே விளங்கவில்லை, பூரணி!
மீனாட்சிசுந்தரம் போன பின் தேர்தல்,
அரசியல் வம்புகளிலிருந்து உனக்கு
விடுதலை கிடைத்திருக்கும் என்று
நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.
நீ என்னவோ அரவிந்தன்
வற்புறுத்துகிறதாகச் சொல்கிறாய்?"

"இல்லை, அம்மா! அவருக்கும்
இதெல்லாம் பிடிக்காது. 'என்னைத்
தேர்தலில் நிறுத்துவதற்கு இணங்கச்
செய்ய வேண்டும்' என்று முதன்
முதலாக மீனாட்சிசுந்தரம் அவரிடம்
வேண்டிக் கொண்டபோது அவர்
கடுமையாக அதை எதிர்த்திருக்கிறார்.
ஆனால் இப்போதோ சூழ்நிலை
வேறு மாதிரி ஆகிவிட்டது. அவரே
இந்தத் தேர்தல் முயற்சியைக் கைவிட
முடியாத இன்றியமையாத நிலை
ஏற்பட்டுவிட்டது" என்று தொடங்கிப்
பர்மாக்காரரும் புது மண்டபத்து
மனிதரும் செய்கிற சூழ்ச்சிகளைப்
பற்றியும் சொன்னாள் பூரணி.
மறுநாள் கொழும்பிலிருந்தே
அவர்கள் விமானம் மூலம் ஊர்
திரும்பிவிடத் தீர்மானம் செய்து

கொண்டார்கள். புறப்படுவதற்கு
முதல் நாள் மங்களேசுவரி
அம்மாளும் பூரணியும் சில
பொருட்கள் வாங்கிக்
கொள்வதற்காக கடைத் தெருவுக்குப்
போயிருந்தார்கள். பூரணிக்கும்,
அவள் தம்பி, தங்கைகளுக்கும், தன்
பெண்களுக்குமாக இலங்கையில்
கிடைக்கும் உயர்தரத் துணிமணிகள்
நிறைய வாங்கிக் கொண்டாள்
மங்களேசுவரி அம்மாள். கொழும்பு -
செட்டியார் தெருவில் ஒரு நல்ல
கடையில் துணிகள் வாங்கிக்
கொண்டு திரும்பும்போது, பக்கத்தில்
இருந்த கடிகாரக்கடை ஒன்றின்
வாயிலில் பூரணி தயங்கி நின்றாள்.

"அம்மா! இலங்கையில் மிகவும்

தரமான நல்ல கைக்கடிகாரங்கள்
எல்லாம் கிடைக்கும் என்று
சொல்வார்களே?"

"ஏன்? உனக்கு வேண்டுமானால்
பார்க்கலாம் வாயேன்! சிறிதாக
அழகாக உன் கையில் ஒரு கடிகாரம்
கட்டிக் கொண்டாயானால்
நன்றாகத்தான் இருக்கும். வா!
நல்லதாக உனக்கு வாங்கித்
தருகிறேன்."

"கடிகாரம் எனக்கு இல்லையம்மா..."

"பின்னே யாருக்கு?" இப்படிக்
கேட்டு விட்டு மங்களேசுவரி
அம்மாள் வியப்புடன் பூரணியின்
முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

பூரணியின் முகத்தில் நாணமும்
இளநகையும் மலர்ந்தன.

"இத்தனை வயதான பின்பு
தேவையும் வசதியும் இருந்தும் கூடக்
கைக்கடிகாரம் இல்லாமல்
வெறுங்கையோடு இருக்கிறாரம்மா
அவர்..."

"ஓ! அரவிந்தனுக்குக் கைக்கடிகாரம்
வாங்கிக் கொண்டு போக
வேண்டுமென்கிறாயா? அதைச்
சொல்வதற்கு இத்தனை
கூச்சப்படுவானேன், பூரணி?
அரவிந்தனுக்கு வாங்கிக் கொண்டு
போவதோடு உனக்கும் ஒன்று
வாங்கித் தருகிறேன், கட்டிக்கொள்."

இருவரும் கடிகாரக் கடைக்குள்
நுழைந்தார்கள். தனக்குக்
கைக்கடிகாரம் தேவையில்லை,
அரவிந்தனுக்குக் கொடுப்பதற்கு
மட்டும் ஒன்று வாங்கிக் கொண்டால்
போதுமென்று பூரணி எவ்வளவோ
பிடிவாதமாக மறுத்துப் பார்த்தாள்.
ஆனால் மங்களேசுவரி அம்மாள்
அவளை வெறுங்கையோடு
விடவில்லை. அரவிந்தனுக்கும்
வாங்கிக் கொண்டு அவளுக்கும்கும்
சிறிய 'லேடீஸ் வாட்ச்' ஒன்றை
வாங்கி அங்கேயே கையில் கட்டி
அழகு பார்த்த பின்புதான் திருப்தி
ஏற்பட்டது. அந்த அம்மாளுக்கு
அவர்கள் ஊருக்குப் புறப்படும்
தினத்துக்கு முதல் நாள் மாலை
கொழும்புத் தமிழன்பர்கள் ஒரு

பெரிய விருந்து வைத்து
வழியனுப்புதலை விழாவாகவே
நடத்திவிட்டார்கள். அந்த
விழாவிற்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து
இராசநாயகம் தம்பதிகளும்
வந்திருந்தார்கள். அவர்கள்
புறப்படும்போது கொழும்பு
இரத்துமலானை விமான
நிலையத்தில் ஏராளமான
தமிழன்பர்கள் வழியனுப்ப
வந்திருந்தார்கள். அந்த அன்புப்
பிணைப்பிலிருந்து பிரியாவிடை
பெற்றுக்கொண்டு அவர்கள்
பிரிந்தார்கள். சேய் தமிழகத்திலிருந்து
தாய்த் தமிழகத்துக்குப் பறந்தார்கள்.

சென்னை திரும்புகிற விமானத்தில்
உடன் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த

தமிழர் ஒருவரிடமிருந்து தமிழ்ச்
செய்தித்தாள் ஒன்றைப்
படிப்பதற்காக வாங்கினாள்
மங்களேசுவரி அம்மாள். அது
மதுரையிலிருந்து வெளியாகிற
செய்தித்தாள். நாலு நாட்களுக்கு
முந்திய தேதியில் வெளியானது.
இலங்கைக்கு வர நாலு
நாட்களாயிருந்ததோ என்னவோ.
ஆனாலும் இலங்கை வந்தபின்
தமிழகத்துச் செய்தித்தாளே
பார்க்காததினால் அதில் இருக்கிற
செய்திகள் தனக்குப் புதியனவாக
இருக்குமென்று மங்களேசுவரி
அம்மாள் படிக்கலானாள். 'மதுரை
நகரத்துச் செய்திகள்' என்ற
தலைப்பின் கீழ் வரிசையாகப்
படித்துக் கொண்டு வந்தவள்,

'தேர்தல் பகையினால் இளைஞர் கடத்தப்பட்டார். அவர் இருக்கும் இடம் தெரியவில்லை. நண்பர் போலீசில் புகார் செய்திருக்கிறார்' என்ற தலைப்பு வாக்கியங்களின் கீழே காணப்பட்ட செய்தியைப் படிக்கத் தொடங்கியதும் முகம் வெளிறியது. கண்கள் மருண்டு விரிந்தன. "அடி பூரணி இந்தக் கூத்தைப் பார்த்தாயோ? இப்படியும் அநியாயம் நடக்குமா?" என்று திகைப்பான குரலில் கூறிக்கொண்டே செய்தித்தாளின் அந்தப் பகுதியை மடித்துப் பூரணியிடம் நீட்டினாள் மங்களேசுவரி அம்மாள். அந்தச் செய்தியைப் படித்ததும் பூரணியின் முகம் இருண்டது.

குறிஞ்சி மலர்

30

அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமும்
செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும்.

சலத்தால் பொருள் செய்து
ஏமார்த்தல் பசுமண்
கலத்துள் நீர்பெய்து இரீஇ யற்று.
-- திருவள்ளுவர்

மதுரைக்கே ஒரு புதிய
சுறுசுறுப்புக்களை உண்டாகியிருந்தது.
நகரம் முழுவதும் ஏதோ பெரிய
போருக்குத் தயாராகிற மாதிரித்
தேர்தலுக்குத் தயாராகிக்

கொண்டிருந்தது. பழைய காலத்து
அரசியல் வெள்ளாற்றுப் போர்,
தலையாலங்கானத்துப் போர்
என்றெல்லாம் போர்கள் நடந்த
மாதிரி அடிக்கடி போர்கள் ஏற்பட
இன்றைய அரசியலில் வாய்ப்பும்
இல்லை; வீரமும் இல்லை. இன்றைய
அரசியலில் நாகரிகமாகவும்
அழுக்குப் படாமலும் நடக்கிற
மெளனமான போராட்டத்துக்குத்தான்
தேர்தல் என்று பெயர். மக்களுக்காக
அரசர்கள் போட்டியிட்டுப் பகைத்து
அடித்துக் கொண்ட போர், பழைய
காலத்துப் போர். எவரோ சிலர்
தேர்தலுக்கு நிற்க அவர்களுக்காக
மக்கள் போட்டியிட்டுப் போரிடும்
நாள் இது. பழைய போரில்
இருந்ததைக் காட்டிலும் இந்த

நாகரிகப் போரில் சூழ்ச்சிகளும்,
சூதுகளும், வஞ்சனைகளும்,
புதியனவாகவும்,
அதிகமானவையாகவும்தான்
இருக்கின்றன.

திரைப்படங்களில் சில முகங்களைப்
பெரிதாக நெருங்கிய தோற்றத்தில்
காட்டும் போது அதிலுள்ள
வடுக்களும், பருக்களும் விவரமாகத்
தெரிவதுபோல், தேர்தல் நெருங்க
நெருங்க அரசியல்
தொடர்புடையவர்களின்
அந்தரங்கமான வடுக்களும்,
புண்களும் அரவிந்தனுக்கு
ஒவ்வொன்றாகத் தெரியத்
தொடங்கின. மனிதர்களின்
சிறுமைகளும் அற்பத்தனமான

ஆசைகளும் புரியப் புரியத்
திடீரென்று உலகமும்
அதிலுள்ளவர்களும் உள்ளவைகளும்
கேலிக்கும் கேவலத்துக்கும் உரிய
பொருட்களாக மாறிக் கொண்டு
வருவது போல் அச்சம் உண்டாயிற்று
அவனுக்கு. ஆனால் நல்லதில்
நம்பிக்கையும் நியாயமான
முயற்சியும் உள்ளவனுக்கு இந்த
அச்சம் தேவையற்றது என அவன்
மனச் சான்று அவனுக்கு உரைத்தது.
சிறுமைகளையும் சூழ்ச்சிகளையும்
கண்டு ஏளனமாகச்
சிரித்துவிடுவதோடு சமாளித்துக்
கொண்டு போகத் தெரியாவிட்டாலும்
உலகம் பகற்பொழுதிலும்
இருண்டிருப்பதாகத்தான் தோன்றும்.

முருகானந்தத்தை உதவிக்கு வைத்துக்
கொண்டு தேர்தல் ஏற்பாடுகளைத்
தொடங்கியபோது அரவிந்தனுக்குப்
பலவிதமான அனுபவங்கள்
ஏற்படலாயின. இரவு பகல் பாராமல்
தேர்தலுக்கு அலைந்து உழைக்க
வேண்டியிருந்தது. பர்மாக்காரர்
அங்கேயே தேர்தல் அலுவலகங்கள்
திறந்து வெளிச்சமாகவும்
ஆடம்பரமாகவும் புதுமண்டபத்து
மனிதருக்காக விளம்பரங்கள் செய்து
கொண்டிருந்தார். தேர்தல்
அடையாளங்களாகப் பூரணிக்குத்
தாமரைப்பூச் சின்னமும் புது
மண்டபத்து மனிதருக்குக் கழுஞ்சுச்
சின்னமும் அமைந்திருந்தன.

தேர்தல் விளம்பரச் சுவரொட்டிகள்

ஒட்டுவதில்தான் முதன் முதலாகத்
தகராறு ஆரம்பமாயிற்று. அரவிந்தன்
மனம் கொதித்துக் குமுறும்படியான
நிகழ்ச்சி அப்போதுதான் நடந்தது.

மதுரையைப் போன்ற பெரிய
நகரங்களில் சுவரொட்டிகள்
ஒட்டுவதற்குப் பெரும்பாலும் பகல்
நேரங்களில் வசதிப்படாது. அதனால்
ஒரு நாள் அதிகாலை மூன்று
மணிக்கு வாடகைக்குப் பேசின
குதிரை வண்டியொன்றில்
சுவரொட்டிகளை நிரப்பி, பசை, ஏணி
முதலிய கருவிகளோடு பூரணியின்
தம்பி திருநாவுக்கரசையும் வேறு சில
கூலிக்காரப் பையன்களையும் உடன்
அனுப்பினான் அரவிந்தன். பொழுது
நன்றாக விடிவதற்குள் முடிந்தவரை

சுவரொட்டிகளை ஒட்டி விட்டுத்
திரும்பிவிட வேண்டுமென்றும்,
எஞ்சிய இடங்களில் மறுநாள் இதே
நேரத்துக்குப் போய் ஒட்ட
வேண்டுமென்றும் ஏற்பாடு.

கூலிக்காரப் பையன்களுக்கு
முக்கியமான இடங்களைக் காட்டி
ஒட்டச் செய்யவும் அவர்கள்
சுவரொட்டிகளைத் திருடிக் கொண்டு
போய் வீசைக் கணக்கில் விலைக்கு
நிறுத்துவிடாமல் கவனித்துக்
கொள்ளவுமே திருநாவுக்கரசை
உடன் அனுப்பியிருந்தான்
அரவிந்தன்.

அரவிந்தன் இரவில் அதிக நேரம்
கண் விழிக்க நேரும் நாட்களைத்
தவிர மற்ற நாட்களில் இருள்

புலருமுன்பே எழுந்திருந்து நீராடிக்
காலை வழக்கங்களை முடித்துக்
கொண்டு தூய்மையடைந்து
விடுவான். நீராடி உடை மாற்றிக்
கொண்டு அச்சகத்து முன் அறையில்
ஊதுவத்திகளைப் பொருத்திவிட்டு
அந்த நறுமணச் சூழலில் அமர்ந்து
எப்போதும் தன்னை விட்டுப்
பிரியாமலிருக்கும் சின்னஞ்சிறு
திருக்குறள் புத்தகத்தை எடுத்துச்
சிறிது நேரம் ஆழ்ந்து படிப்பான்.
குறள் படித்து மனத்தில் தூய
எண்ணங்களை வளர்த்துக்
கொண்டபின் தன்னுடைய கவிதை
நோட்டுப் புத்தகத்தையும்,
டைரியையும் எடுத்து அப்போதுள்ள
துறுதுறுப்பான எண்ணங்களில்,
எழுச்சியில் எவையேனும்

கவிதைகளோ, புதிய சிந்தனைகளோ
தோன்றினால் அவற்றை எழுதுவான்.
ஒவ்வொரு நாளும் இந்த விடியல்
நேரத்துக்கு அவன் வாழ்வில்
தனிச்சிறப்பு உண்டு. காலை நாலரை
மணியிலிருந்து ஏழு மணி வரை
உள்ள நேரம் தான் மனிதனுடைய
இதயத்தில் மங்கலமும் தூய்மையும்,
இறைமையும் கனிவிக்கின்ற
நேரமாகும் என்று கருதினான்
அரவிந்தன். அந்த வைகறையில்
தான் பூக்கள் இதழ் விரிக்கின்றன.
கோவில்களுக்குள்ளிருந்து வைகறை
மேளமும், மணியும் ஒலிக்கின்றன.
உலகத்துக்கு எல்லாம் அமைந்து
அடங்கிய சாந்தமே தேவை என்று
நினைவூட்டுவது போல் வெம்மை
சிறிது மற்றதொரு பூங்குளிர்

பொலியும் நேரமும் இந்த
வைகறைதான். தன்னுடைய
வாழ்க்கையைப் பண்படுத்தி
ஒழுங்காக்கிய பழக்கங்கள்
வைகறைத் துயிலெழும் பழக்கமும்
ஒன்று என்பதை அரவிந்தன் நன்கு
உணர்ந்திருந்தான்.

விடிகிற நேரமாகாவிடினும் அன்று
சுவரொட்டிகளை வண்டியில் ஏற்றி
அனுப்பியவுடனேயே பல்
விளக்கிவிட்டு நீராடச்
சென்றுவிட்டான் அரவிந்தன். குறள்
படித்துவிட்டு அவன் நாற்காலியில்
நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தபோதே
எதிர்புறத்து சுவரில் அட்டையில்
ஒட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த
பூரணியின் தேர்தல் சின்னமான

தாமரைப்பூ அவன் கண்களில்
தென்பட்டது. 'இந்த நேரத்துக்கு
இலங்கையின் எந்தப் பகுதியில்
சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறானோ?' என்று
பூரணியைப் பற்றி நினைத்தான்
அவன். எதிரே தெரிந்த வண்ணச்
சுவரொட்டியில் இருந்த பெரிய
தாமரைப் பூச்சின்னம் அப்படியே
அந்தப் புலர்காலை மெல்லிருளில்
சிறிது சிறிதாய் மாறி மறைந்து
பூரணியின் முகமாகத் தோன்றிப்
பேரின்பப் புன்னகை புரிவது போல்
அரவிந்தன் கண்களுக்குக்
காட்சியளித்தது. முழுமதியில்
கருநாவற்கனி பதித்தாற் போன்ற
அந்த முகமும் கண்களும்
நினைவுக்கு வந்தபோது முன்னும்
பின்னும் தொடர்பு இன்றி ஒரே ஒரு

கவித்தொடர் மட்டும் அவனுடைய
நாவில் சொற்களாகத் துடித்தது.
'நீலங்குழைத்து நீட்டிப் பின் நிலவிற்
பதித்த நாவற்பழம்' என்ற இந்த
அழகிய தொடரை அவன் எழுதிக்
கொண்டான். திடீரென்று கற்பனைக்
கதவு திறந்து கொண்டு தானாக வந்து
குதித்த இந்த ஒரு வரியை முழுக்
கவிதையாக நிறைவு செய்யும்
சிந்தனையில் கவிதா ஆவேசத்தை
வரவழைத்துக் கொள்ள முயன்று
கொண்டிருந்தான் அரவிந்தன்.
மனத்தில் மண்ணுலகின் பாமர
நினைவுகளே இல்லாத நிலை.
அப்போது "ஐயா! பாவிப்பயலுக
அடிச்சுப் போட்டுட்டு
ஓடிவிட்டானுங்க..." என்று
அலறிக்கொண்டே உள்ளே ஓடி வந்த

குதிரை வண்டிக்காரன், அவனுடைய
கவிதா வேகத்தைக் கலைத்து
மண்ணுலகத்து நினைவுக்குக்
கொண்டு வந்தான். திகைப்போடு
வாயிற்புறம் எழுந்து ஓடிப்போய்
அங்கு நின்றுகொண்டிருந்த குதிரை
வண்டிக்குள் எட்டிப் பார்த்தான்
அரவிந்தன். அடிப்பட்டு மயங்கிய
நிலையில் துவண்டு வண்டிக்குள்
கிடந்தான் திருநாவுக்கரசு. கொண்டு
போன சுவரொட்டிகளில் ஒன்று கூட
வண்டிக்குள் இல்லை. ஏணியும்
இல்லை. பசையும் இல்லை.

"ஐயா! வைகைப் பாலத்துப் பக்கம்
ஓர் இடத்திலே நம்ம ஆளுங்க
சுவரில் ஒட்டிக்கிட்டிருந்தப்போ
தற்செயலா வருகிறாப்போலக்

கமுகுப்பெட்டி ஆளுங்க நம்ம
பையன்கள் ஒட்டின நோட்டீசு
மேலேயே கமுகுப்பெட்டி
நோட்டீசை ஒட்டினாங்க. நம்ம
பையன்களும் இந்தத் தம்பியும்,
'நீங்களும் ஒட்டனுமுன்னாப்
பக்கத்தில் ஒட்டுங்க, மேலே ஒட்டி
எங்க நோட்டீசை மறைக்கிறது
நியாயமில்லே'ன்னு அந்த
ஆளுங்களோட வாதாடினாங்க. 'மகா
நியாயத்தை கண்டவங்க தாண்டா!
மரியாதையா ஒடிப்போநீங்களா?
உதை வேணுமா'ன்னு கமுகுப்பெட்டி
ஆளுங்க நம்ம பையன்களை மூக்கு
முகம் பாராமே அடிக்கத்
தொடங்கினாங்க. அடி தாங்க
முடியாமல் கூலிக்கு வந்த பையன்க
மூலைக்கு ஒருத்தனா பிச்சுக்கிட்டு

ஓடிட்டாங்க. இந்தத் தம்பிதான்
கடைசிவரை நின்று அவர்களை
எதிர்த்தது. அவங்க அத்தனை பேரும்
முரடங்க. செம்மையா அடிச்சுப்
போட்டுட்டுப் பசை, நோட்டீசு, ஏணி
எல்லாம் பிடுங்கிக்கிட்டு
ஓடிப்போயிட்டாங்க. நடுவிலே
புகுந்து தடுத்ததிலே எனக்குக்கூட
நாலஞ்சு அடிங்க. ஊரே கெட்டுப்
போய்க் கிடக்குதுங்க. நல்லவனுக்கே
காலமில்லே" என்று மூச்சுவிட
இடைவெளியின்றிக் கூறி முடித்தான்
குதிரை வண்டிக்காரன். ஆன்றவிந்
தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றாண்மையும், சாந்த குணமும்
உள்ளவனான அரவிந்தனுக்கே
அதைக் கேட்டதும் இரத்தம்
கொதித்தது. உடனே ஓடிப்போய்

என்னென்னவோ செய்துவிட
வேண்டும் போல நரம்புகள்
முறுக்கேறித் துடித்தன. உணர்ச்சி
வசப்பட்டால் காரியம் கெட்டுவிடும்
என்று தன்னடக்கமாக நடந்து
கொண்டான். குதிரை வண்டிக்காரன்
உதவியுடன் திருநாவுக்கரசை
வண்டியிலிருந்து உள்ளே தூக்கிக்
கொண்டு போய்க் கிடத்தினான்.
திருநாவுக்கரசுக்கு முதலுதவி செய்து
பிரக்ஞை வரவழைத்துச் சிறுசிறு
காயங்களுக்கு மருந்து போட்டு
முடிக்க ஒரு மணி நேரம் கழிந்தது.
அதற்குள் ஏறக்குறையப் பொழுது
நன்றாக விடிந்து தெருவில் ஆள்
நடமாட்டம் ஆகியிருந்தது.
அதுவரையில் குதிரை
வண்டிக்காரனை இருக்கச்

சொல்லியிருந்தான் அரவிந்தன்.
அடிப்பதற்கு வந்த ஆட்களில்
எவரையாவது அடையாளம்
சொல்லச் சொன்னான். அவன் கூறிய
அடையாளங்களிலிருந்து அந்த
மனிதன் அன்று பர்மாக்காரர்
மாளிகையில் அவருடைய ஏவுதல்
பெற்றுத் தன்னை அடிக்க வந்த
முரடனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்
என்று அனுமானம் செய்து கொள்ள
முடிந்தது அரவிந்தனால். அவன்
உள்ளம் அவரைப் பற்றி எண்ணிக்
குமுறியது.

'இந்தப் பர்மாக்கார மனிதர்
தம்முடைய மனத்தில் என்ன தான்
நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.
கெடுதல் செய்வதற்கும் ஒரு எல்லை

கிடையாதா என்ன! எவ்வளவு தான்
பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்! பச்சை
மண் குடத்தில் தண்ணீர் நிரப்பி
ஏமாற்ற முயல்கிற மாதிரி சூழ்ச்சியில்
வளர்ந்த செல்வம் எத்தனை நாள்
உடையாமல் இவர் திமிரை
வளர்க்கப் போகிறது?'

'துணிவாக அவருக்கு முன்னால்
போய் நின்று கொண்டு நீங்கள்
மனத்தில் என்ன நினைத்துக்
கொண்டு இதெல்லாம் செய்கிறீர்கள்?
அடி உதைகளுக்கு ஆட்களை ஏவிப்
பயமுறுத்தினால் நாங்கள் தைரியம்
இழந்து விடுவோம் என்றுதானே?
அப்படி பயந்து கொண்டு பூரணியின்
தேர்தல் விண்ணப்பத்தைத் திரும்பப்
பெற்று உங்களுக்குப் போட்டியின்றி

விட்டுவிடுவோம் என்று
சொப்பனத்தில் கூட நீங்கள் நினைக்க
வேண்டாம். நீங்கள் போடுகிற
விளம்பர வெளிச்சங்கள் எல்லாம்
இல்லாமல் சத்தியத்தின்
பலத்திலேயே வெற்றி பெற
எங்களால் முடியும். தயவு செய்து
இனிமேலாவது அந்த மாதிரியான
அசட்டுத்தனங்களை நிறுத்திவிட்டுப்
பெருந்தன்மையாக நடந்து கொள்ளப்
பாருங்கள்' என்று சொல்லிச்
சாடிவிட்டு வந்துவிட வேண்டும்
போல் துடிப்பு உண்டாயிற்று.
'ஊரிலுள்ள நல்ல மனிதர்கள்
எல்லாம் ஏழையாகிக்
கொண்டிருக்கும் போது கெட்ட மனம்
படைத்த இந்த மனிதர்கள் செல்வம்
மட்டும் குன்றாமல் பெருகித்

தீமைகளை குன்று போல்
வளர்க்கிறதே என்றும் அரவிந்தன்
மனம் வருந்தியது. அப்போது,
திடீரென்று ஒரு தீர்மானத்துக்கு
வந்தது போல் அவன் முகபாவம்
மாறியது. அச்சகத்தைப் பார்த்துக்
கொள்ளும்படி ஊழியர்களிடம்
கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

"பர்மாக்காரர் எஸ்டேட் வரையில்
வருவாயா?" என்று
வண்டிக்காரனிடம் வினவினான்.

"அவ்வளவு தூரம் வண்டியில்
போய்த் திரும்ப நேரம்
ஆகுங்களே?" என்று வண்டிக்காரன்
இழுத்தான்.

"பரவாயில்லை. போய் வரலாம் புறப்படு!" என்று கூறிவிட்டு வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்தான் அரவிந்தன். வண்டி புறப்பட்டு விட்டது.

அன்று மங்களேசுவரி அம்மாளின் இளைய பெண் செல்லத்துக்குப் பிறந்தநாள். அதற்காக அரவிந்தனை விருந்துச் சாப்பாட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகலாம் என்று வசந்தாவும் முருகானந்தமும் அச்சகத்துக்குத் தேடிக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் தேடிக் கொண்டு வரும்போது பகல் பதினொரு மணிக்குமேல் இருக்கும். அப்போதும் அரவிந்தன் திரும்பி வந்து சேரவில்லை. முதல் நாள் இரவு

பன்னிரண்டு மணிவரை
அரவிந்தனுடன் முருகானந்தமும்
அச்சகத்தில் தான் இருந்தான்.
அப்போதே மறுநாள் 'செல்லத்தின்
பிறந்த தின விருந்துக்கு வர
வேண்டும்' என்று அரவிந்தனிடம்
சொல்லியிருந்தான். அப்படிக்
கூறியிருந்தும், அரவிந்தன் அதை
மறந்து எங்கே போயிருப்பான்?
என்று முருகானந்தமும் திகைத்தான்.
அந்தச் சமயத்தில் அச்சகத்து
ஊழியன் வந்து உள்ளே
திருநாவுக்கரசு படுத்திருப்பதைச்
சொன்னான். பிளாஸ்திரி ஒட்டும்
துணிக்கட்டுமாகப் பரிதாபப்படத்தக்க
நிலையில் படுத்துக் கிடந்த
திருநாவுக்கரசைக் கண்டதும்
முருகானந்தத்துக்கே முக்கால் பகுதி

என்ன நடந்திருக்க வேண்டும் என்று
புரிந்து விட்டது. மீதிக் கால் பகுதி
விவரம் திருநாவுக்கரசு
கூறிவிட்டான்.

"வசந்தா! நீ வீட்டுக்குப் போ. இங்கே
ஏதோ கோளாறு நடந்திருக்கிறது.
அரவிந்தன் வந்ததும் நான்
சாப்பிடுவதற்கு அழைத்துக் கொண்டு
வருகிறேன்" என்று கூறி மனைவியை
வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு
அச்சகத்தில் தங்கிக் காத்திருந்தான்
முருகானந்தம். 'நேற்றிரவே
சொன்னேன். இந்த அரவிந்தன்
கேட்டால்தானே? நானே அச்சகத்தில்
படுத்திருந்து காலையில் சுவரொட்டி
ஏற்பாடுகளைக் கவனித்துவிட்டு
அப்புறம் வீட்டுக்குப் போகிறேன்'

என்று மன்றாடினேன். 'கல்யாணம்
ஆவதற்கு முன் அதெல்லாம் சரி, நீ
பாட்டுக்கு எங்கேயாவது பொதுக்
கூட்டத்தில் பேசி விட்டு அதே
மேடையில் கூட்டம் கலைந்ததும்
மேல் துண்டை விரித்துப் படுத்துத்
தூங்கி விட்டுக் காலையில்
கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்து
வருவாய்? இனிமேல் அதெல்லாம்
பலிக்காது, தம்பி! மரியாதையாக
வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்.
வசந்தாவின் வயிற்றெரிச்சலைக்
கொட்டிக் கொள்ளாதே!' என்று
வாயால் அடித்து என்னை வீட்டுக்குத்
தூரத்தி விட்டான் என்று முதல் நாள்
நடந்ததையெல்லாம் எண்ணி
முருகானந்தம் வருந்தினான்.

சின்னப் பையன்களாகப்
போனதினால்தானே ஏணியையும்
பசையையும் பறித்துக் கொண்டு
அடித்துத் துரத்தி விட்டார்கள். நான்
போயிருந்தால் தெரியும்? அத்தனை
'கழுகுகளையும் கையை முறித்து
அனுப்பியிருப்பேன்!' என்று
எண்ணிக் கொதித்தான்.

பகல் மணி பன்னிரண்டு. அரவிந்தன்
இன்னும் திரும்பி வந்து சேரவில்லை.
வீட்டிலிருந்து செல்லம்,
மங்கையார்க்கரசி, சம்பந்தன் மூன்று
பேரையும் துரத்தியிருந்தாள் வசந்தா.
"அக்கா உங்களையும் அரவிந்தன்
மாமாவையும் சாப்பிடக் கூட்டி வரச்
சொன்னாங்க" என்று அவர்கள் வந்து
கூப்பிட்ட போது, 'அரவிந்தன்

வந்ததும் கூட்டிக் கொண்டு
வருகிறேன். பசித்தால் நீங்கள்
எல்லாரும் முதலில் சாப்பிடுங்கள்'
என்று பதில் கூறி அனுப்பினான்
முருகானந்தம். ஒரு மணி சுமாருக்கு
அச்சகத்து வாயிலில் குதிரை வண்டி
வந்து நின்றது. முருகானந்தம்
ஆவலோடு எழுந்து ஓடினான். அதே
வண்டிதான். அவர்களுக்கெல்லாம்
பழக்கமான அதே வண்டிக்காரன்
தான். முகமலர்ச்சியோடு போய்ப்
பார்த்தான் முருகானந்தம்.

ஆனால் என்ன ஏமாற்றம்!
வண்டிதான் வந்திருக்கிறது.
வண்டிக்குள் யாரும் வரவில்லை.
வண்டிக்காரன் முகம் கெட்ட
சொப்பனம் கண்டு பயந்தது போல்

இருந்தது. "ஐயா! ஒன்பது மணிக்கு
வண்டியிலிருந்து இறங்கிப்
போனவரு. பத்து நிமிஷத்திலே
திரும்பி விடுவேன். நீ இருன்னுட்டு
போனாரு. நானும் பதினொண்ணரை
வரை காத்துப் பார்த்தேன். இவரு
திரும்பவில்லை. எனக்கு
என்னென்னமோ சந்தேகமாயிடிச்சி.
வண்டியிலேயிருந்து இறங்கி உள்ளே
போறப்போ கோபமாய் போனாரு.
எனக்கு அந்தத் தோட்டத்தையும்
பேய் குடியிருக்கிறாற் போலத்
தனியாகப் பெரிய அரண்மனை
மாதிரி மாளிகையும் பார்க்கவே
நல்லாப் படலீங்க. பயந்துக்கிட்டே
உள்ளே போய், 'வண்டியிலே சவாரி
வந்தவரு இன்னும் திரும்பவில்லை.
திரும்பி வருவேன், இருன்னாரு.

நான் போவலாமான்னு
கேட்கணும்'னேன். அங்கு நிற்கவே
விடாம துரத்தியடிச்சாங்க. அந்தப்
பங்களா வாசல்லே ஒரு தடி ஆளு
நின்னான். அவனைப் பார்த்தா
நேத்து ராத்திரி நம்ம ஆளுகளை
அடிக்க வந்தவன் மாதிரி
இருந்ததுங்க" என்று ஒடுங்கிய
குரலில் முருகானந்தத்திடம்
கூறினான் வண்டிக்காரன்.

அதைக் கேட்கக் கேட்க
முருகானந்தத்தின் முகம்
கடுமையாகிக் கொண்டு வந்தது.
அவனது கைவிரல்கள் குவித்து
யாரையோ பலமாகக் குத்தப் போகிற
மாதிரி முட்டி எலும்புகளும்
மணிக்கட்டும் நரம்புகளும்

புடைத்துத் தோன்றின. "அப்படியா
சேதி! பர்மாக்காரப் பயலுக்கு
அத்தனை துணிச்சலா! பார்க்கிறேன்
ஒரு கை" என்று கூறி விட்டு மடக்கிக்
குவித்த வலது கையை இடது
உள்ளங்கையில் ஓங்கிக் குத்திக்
கொண்டான் முருகானந்தம்.
அப்போது முகத்தில் எள்ளும்
கொள்ளும் வெடிப்பது போல்
சினத்தோடு வசந்தா காரில் வந்து
இறங்கினாள். "நீங்க இருவரும்
சாப்பிட வரப் போகிறீர்களா
இல்லையா?" என்று அரவிந்தனும்
அங்கே இருப்பதாகவே நினைத்துக்
கொண்டு கேட்டாள் வசந்தா.

"சாப்பிடுவதைவிட முக்கியமான
காரியம் எல்லாம் இருக்கிறது

இப்போது! தொந்தரவு செய்யாமல்
வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்!"

அவளிடம் எரிந்து விழுந்தான்
அவன். அவள் பதில் பேசாமல்
திரும்பிவிட்டாள். முருகானந்தம்
தன்னுடைய தையற்கடைக்கு
விரைந்தான். பொன்னகரம், அழகரடி
ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள குஸ்திப்
பள்ளிக்கூடங்களையும்
பயில்வான்களையும்
முருகானந்தத்துக்குத் தெரியும்.
அவனுக்காக எதையும் செய்யக்
கூடியவர்கள் அவர்கள். தனது
தையற்கடையிலுள்ள
நம்பிக்கையான பையன் ஒருவனைக்
கூப்பிட்டு அழகரடிக்கும்,
பொன்னகரத்துக்கும் சொல்லி
அனுப்பினான் முருகானந்தம். அடி

உதைகளில் இறங்கிக் கலவரம்
விளைவிப்பது அரவிந்தனுக்குப்
பிடிக்காத காரியம் என்பதை
முருகானந்தம் அறிவான். ஆனால்
அறத்தையும் நேர்மையையும் பற்றி
வாய் ஓயாது பிதற்றிக்
கொண்டிருக்கும் அரவிந்தனே
கொடுமையின் வஞ்சகக் கூண்டில்
மாட்டிக் கொண்டு கிடக்கும் போது
வேறென்ன செய்ய முடியும்?
'முற்றிலும் கருணையாலேயே
வாழ்வதற்கு இன்றைய உலகில்
முடியாது. கருணை காட்ட வேண்டிய
இடத்தில் தான் கருணை காண்பிக்க
வேண்டும். இல்லாத இடத்தில்
கன்னத்தில் அறைந்துதான் ஆக
வேண்டும்' எனத் தனது வழக்கமான
உணர்ச்சித் துடிப்பே

முருகானந்தத்தின் மனத்தில்
அப்போது விஞ்சி நின்றது.
அரவிந்தன் பர்மாக்காரரிடம்
அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்க
வேண்டும் என்பதைச்
சந்தேகமில்லாமல் நம்பினான்
அவன். ஆளையே எங்காவது
கடத்திக் கொண்டு போய்ச் சிறை
வைத்துக் கொண்டு தேர்தல் முடிகிற
வரை வெளியே விடாமல்
இருக்கவும் பர்மாக்காரர் தயங்க
மாட்டார் என்பது அவனுக்குப்
புரிந்தது. அவருடைய கடந்த கால
அரசியல் வரலாறுகளில் அப்படி
நடந்த சூழ்ச்சிகள் ஏராளமாயிற்றே!

மாலை மூன்று மணிக்குள்
மல்யுத்தத்துக்காகக் கூடினவர்கள்

போல ஐந்தாறு முரட்டு ஆட்கள்
முருகானந்தத்தின் தையல் கடையில்
கூடிவிட்டார்கள்.

"நம்ப பையன் மேலே எவண்டா கை
வைச்சான்? சொல்லு! அப்படியே
'எலும்பு மார்க் பல்பொடி' தயார்
பண்ணி விடுகிறேன்" என்று
முண்டாவை மடக்கிக் கொண்டு
முருகானந்தத்திடம் கேட்டான்
பெரிய பயில்வான். உடல்
வலிமைமிக்க அந்தத்
தோழர்களையெல்லாம் சுற்றி உட்கார
வைத்துக் கொண்டு நடந்ததை
விவரித்துச் சொல்லிக்
கொண்டிருந்தான் முருகானந்தம்.

அந்த நேரத்தில் தொள தொளவென

ஜிப்பா அணிந்து கொண்ட
தோற்றத்தோடு கையில் தோல்பை
ஏந்திய நெட்டை மனிதர் ஒருவர்
தையற்கடைக்குள் படியேறி
நுழைந்தார். தோல் பையின் நடுவில்
மைக்கா உறையில் ஆர்.எஸ்.
பாண்டியன், நிருபர், 'தினச்சுடர்'
என்று பளிச்சென்று அச்சிட்ட
அட்டை வைத்திருந்தது. "என்னப்பா
முருகானந்தம்! ஜிப்பா தைக்கத் துணி
வாங்கிக் கொடுத்து ஒரு வாரம்
ஆகிறது? உன் ஆட்கள் இன்னும்
தைத்துக் கொடுத்த பாடில்லை!
கல்யாணம் ஆனபின் உன்னைப்
பார்ப்பதே அத்திப் பூத்த மாதிரி
இருக்கிறதே!" வெற்றிலைச் சாறு
வாயில் நிறைந்திருந்ததனால் குழறிக்
கொண்டே பேசினார் நிருபர்.

முருகானந்தம் அவரை
வரவேற்றான்.

"வாருங்கள் பாண்டியன் சார். ஜிப்பா
சாயங்காலம் ஆறு மணிக்குள்
தயாராகிவிடும்.

"உள்ளே வருவதற்கே
பயமாயிருக்கிறது அப்பா! ஒரே
பயில்வான்களாகக் கூட்டி வைத்துக்
கொண்டு ஏதோ மல்லர்கள் மகாநாடு
நடத்துகிறாய் போலிருக்கிறது!"

"அதெல்லாம் ஒன்றும் பயப்பட
வேண்டிய விஷயமில்லை. வந்து
உட்காருங்கள் நிருபர் சார்!
உங்களுக்குத் தெரிய வேண்டிய
சமாச்சாரம் தான்."

நிருபர் பாண்டியன் சட்டைப்
பையிலிருந்து புகையிலைப்
பொட்டலத்தை எடுத்துப் பிரித்து ஒரு
கொத்து அள்ளி உள்ளே தள்ளிவிட்டு
முருகானந்தத்துக்குப் பக்கத்தில்
வந்து அமர்ந்து கொண்டார்.
எல்லாவற்றையும் கேட்டுத் தெரிந்து
கொண்டார்.

"சும்மா விட்டுவிட மாட்டேன்,
நிருபர் சார். இந்தப் பயல்கள் வாலை
ஒட்ட நறுக்கப் போகிறேன்" என்று
முத்தாய்ப்புடன் முடித்தான்
முருகானந்தம். நிருபர் பாண்டியன்
சிரித்தார். "கொஞ்சம் இப்படித்
தனியே வா முருகானந்தம். உனக்கு
நான் ஒன்று சொல்ல வேண்டும்"

என்று அவனைக் கைப்பற்றி எழுப்பி
தையற்கடையில் ஒரு மூலைக்கு
அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

"சுத்த அசட்டுப் பிள்ளையாக
இருக்கிறாயே அப்பா? தும்பை
விட்டு வாலை பிடிப்பதால் பலன்
கிடையாது. பர்மாக்காரர் எந்த
முரட்டுத்தனத்தைத் துணிந்து
கடைப்பிடித்ததனால்
குற்றவாளியாகிறாரோ அதே
முரட்டுத்தனத்தைத் தானே நீயும்
பதிலுக்குக் கையாள முற்படுகிறாய்.
நீயும் அதையே செய்வதால் உன்
பக்கம் எப்படி நியாயம் இருக்கும்!
பெரிய மனிதர்கள் எது செய்தாலும்
போலீசில் மாட்டிக் கொள்ள
இடமின்றிப் பத்திரமாகச்

செய்வார்கள். நீ முரட்டுத்தனமாக
எதையாவது செய்தால் மாட்டிக்
கொள்வாய். அதனால்
அரவிந்தனுக்கும் பூரணிக்கும் பேர்
கெட்டுப் போகும். தொடர்ந்து
கெடுதல்களாகவே செய்து
கொண்டிருப்பவர்கள் செய்யும்
வஞ்சக வினைகள் விளம்பரம்
பெறாது. நீங்கள் என்றும் இதுமாதிரி
வம்பு வழிகளுக்குப் போகாதவர்கள்,
திடீரென்று இன்று போனால்
பெரிதாக விளம்பரமாகிவிடும்.
பத்திரிகையில் பெரிதாக வரும்.
இதையே துஷ்பிரச்சாரம் செய்வார்
பர்மாக்காரர். பரம சாதுவான
அரவிந்தனையும் தூய்மையே
உருவான பூரணியையும், உன்
செயல்களால் மக்கள்

சந்தேகமுறும்படி செய்து விடாதே!
இந்த நல்ல நேரத்தில் சிறிது இழிவு
வந்தாலும் தேர்தலில் பூரணியைப்
பாதிக்கும். அரவிந்தனை மீட்க நான்
ஒரு வழி சொல்கிறேன். அது படி
செய்" என்றார் பாண்டியன்.

"என்ன வழி சொல்லுங்க" என்று
கேட்டான் முருகானந்தம்.

"எங்கள் பத்திரிகையில் மதுரைச்
செய்திகள் என்ற பகுதிக்கு நியூஸ்
சேகரிக்க வேண்டியது என் பொறுப்பு
என்பது உங்களுக்குத்
தெரியுமல்லவா? நாளை பேப்பரில்
என் பகுதியில் ஒரு கால் பகுதிக்கு
நியூஸே இதுவரை கிடைக்கவில்லை.
பேசாமல் ஓடிப்போய் போலீசில்

கம்ப்ளெய்ண்ட் செய்துவிட்டு,
என்னிடம் ஒரு செய்தி அறிக்கை
மாதிரி எழுதிக் கொடு. பர்மாக்காரர்
போன்ற பெரிய மனிதர்கள்
தங்களைப் பற்றிப் பேப்பரில்
தாறுமாறாக வரக்கூடாதே
என்பதற்காகச் சதாகாலமும் பயந்து
கொண்டிருப்பார்களே ஒழிய, அடி,
உதை, கலவரங்களுக்கு
அவ்வளவாக அயர மாட்டார்கள்.
அயோக்கியத்தனங்கள் செய்யப்
பயப்பட மாட்டார். இந்த நியூஸ்
வந்த மறு நாழிகை அரவிந்தன்
திரும்பிவராவிட்டால் என்னை
ஏனென்று கேள். கால் பத்தி
இடத்திலும் பிரமாதமாகத் தலைப்புக்
கட்டிப் போட்டு விடுகிறேன். நான்
சொல்லுகிறபடி செய்!" என்றார்

நிருபர் பாண்டியன்.

அவர் கூறுவதில் நியாயம்
இருப்பதாகவே முருகானந்தத்துக்குத்
தோன்றியது. அப்படியே செய்தான்.
ஆனால் மீண்டும் அன்றிரவே
பழைய மாதிரி வம்பு வந்து சேர்ந்தது.

குறிஞ்சி மலர்

31

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ
என்ன

சாதலும் புதுவது அன்றே வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே

முனிவின்

இன்னாது என்றலும் இலவே...

-- புறநானூறு

இரவு மூன்று மணி ஆவதற்கு
இருந்தது. மதுரை நகரத்து வீதிகள்
வெறிச்சோடிக் கிடந்தன.
எப்போதாவது ஓசையெழுப்பிக்
கொண்டு போகும் லாரி அல்லது
வேறு வாகங்கள் தவிர ஒலியவிந்து
கிடந்தன பெரிய வீதிகள். அந்த
நேரத்தில் மீனாட்சி அச்சகத்தில்
விளக்கு எரிந்தது. வாயிலில் இரண்டு
குதிரை வண்டிகள் நின்றன.

ஒரு குதிரை வண்டியில்
சுவரொட்டிகள், பசை, ஏணி ஆகிய
பொருட்களை நிரப்பிவிட்டு

முருகானந்தமும் உடன் ஏறிக்
கொண்டான். மற்றொரு குதிரை
வண்டியில் முருகானந்தத்தின்
பயில்வான் நண்பர்கள்
ஏறிக்கொண்டார்கள். முந்திய
நாளிரவு எந்த இடத்தில்
சுவரொட்டிகள் ஒட்டும் போது
திருநாவுக்கரசையும் அவனோடு
சென்ற கூலிக்கார பையன்களையும்
பர்மாக்காரரின் ஆட்கள் வம்பு
செய்து அடித்துத் துரத்தினார்களோ,
அதே இடத்துக்குத்தான் இன்றும்
வண்டிகளைச் செலுத்தச் சொல்லிப்
புறப்பட்டிருந்தான் முருகானந்தம்
பர்மாக்காரரைச் சந்தித்து நியாயம்
கேட்கப் போன அரவிந்தன்
திரும்பவில்லை என்று தெரிந்ததுமே,
உடல் வலிமை மிக்க தனது முரட்டு

நண்பர்களோடு நேருக்கு நேர்
அவரிடம் போய் வம்போ,
கலவரமோ அடிதடியோ எது
நேர்ந்தாலும் சமாளித்து வென்று
அரவிந்தனை மீட்டுக் கொண்டு
வரவேண்டுமென்றுதான் அவன்
துணிந்தான். ஆனால் அந்தத்
துணியையும் வேகத்தையும்
நெருங்கிய நண்பரான நிருபர்
பாண்டியன் வேறுவிதமாக
மாற்றிவிட்டார். பாண்டியன் கூறிய
காரணங்களுக்காகத் தன்
ஆத்திரத்தைத் தணித்துக்
கொண்டாலும் சுவரொட்டிகள்
ஒட்டுவது பற்றி எதிரிகள் தொடர்ந்து
வம்புக்கு வருகிறார்களா? என்பதைச்
சோதனை செய்து தெரிந்து கொள்ள
விரும்பினான். அதனால் தான்

சம்பவம் நடந்த அதே பகுதியில்
சுவரொட்டியை ஒட்டிப் பார்க்கலாம்
என்ற திட்டத்துடனும்,
முன்னேற்பாட்டுடனும்
கிளம்பியிருந்தான்.

குறிப்பிட்ட பகுதியை அடைந்ததும்
நண்பர்கள் இருந்த வண்டியைத்
தெருத் திருப்பத்தில் இருள் மறைவில்
மிக அருகே நிறுத்திவிட்டுத் தான்
இருந்த வண்டியை மட்டும்
தெருவுக்குள் விட்டுக் கொண்டு
சென்றான். பர்மாக்காரரின் அடி
ஆளான முரடனும் அவனைச் சேர்ந்த
கைக்கூலிப் பட்டாளமும் வாழ்கிற
தெரு அது. நள்ளிரவில் அமைதி
பயங்கரமாகக் கவிழ்ந்திருந்தது. தெரு
நடுவில் மின்விளக்கு வெளிச்சம்

சிறிது பரவியிருந்த ஓரிடத்தில்
சுவரருகே வண்டியை நிறுத்தச்
சொன்னான் முருகானந்தம். வண்டி
நின்றதும் ஏணியை எடுத்துக் ஒண்டு
கீழே இறங்கிச் சுவரில் சாத்தினான்.
சுவரொட்டியில் பசை தடவி எடுத்துக்
கொடுக்க வேண்டுமென்று
வண்டிக்காரனிடம் சொல்லிவிட்டு
ஏணியில் ஏறினான்.

ஒரு தடையும் இல்லாமல் நான்கு
ஐந்து இடங்களில் பூரணியின்
தாமரைப் பூச்சின்னம் மின்னும்
சுவரொட்டிகளை ஒட்டியாயிற்று.
ஆறாவது சுவரொட்டியை
ஒட்டுவதற்காக அவன் ஏணியில்
ஏறிக் கொண்டிருந்த போதுதான்
"டேய்! எவன்டா அது! ஏணியோட

கீழே தள்ளிக் காலை முறியடா,
சொல்கிறேன்" என்று கலகக் குரல்
எழுப்பிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தது
கமுகுச் சின்னத்துக் கைக்கூலிப்படை.
முருகானந்தம் சிறிதும்
அதிர்ச்சியடையாத குரலில்
"இருங்கப்பா, இதை ஒட்டிவிட்டு
வருகிறேன். அதற்கப்புறம் நீங்கள்
காலை முறிக்கலாம்!" என்று சிரித்துக்
கொண்டே கூறியவாறு கையில்
வாங்கிய சுவரொட்டியை நிதானமாக
ஒட்டிவிட்டு வாயிதழ்களைக்
குவித்துப் பெரியதாகச் சீழ்க்கை ஒலி
எழுப்பினான். அந்த இரவின்
அமைதியில் முருகானந்தத்தின்
சீழ்க்கை ஒலி அடங்கி ஓய்வதற்குள்
பாய்ந்து வந்தது, தெருத்திருப்பத்தில்
நிறுத்தப்பட்டிருந்த மற்றொரு குதிரை

வண்டி.

அதன் பின் நிகழ்ந்ததை இங்கு விவரிக்க வேண்டாம். கழுஞ்சு சின்னம் ஆட்களுக்குச் செம்மையாக வேண்டிய மட்டும் குறைவின்றிப் பூசைக் காப்புக் கொடுத்து அனுப்பினார்கள். அந்த கும்பலில் ஓர் ஆள் மட்டும் தப்பி ஓட முடியாமல் முருகானந்தத்திடம் சிக்கிக் கொண்டான். "வன்முறைச் செயல்களில் தான் இறங்கினால் அரவிந்தனுக்கோ பூரணிக்கோ அதனால் பெருமை குறை நேரிடலாம்" என்று நிருபர் பாண்டியன் எச்சரித்திருந்ததெல்லாம் உணர்வு மயமான அந்த நேரத்தில் முருகானந்தத்துக்கு மறந்தே

போய்விட்டது. கமுகுச் சின்னம்
ஆட்களில் தப்பி ஓடினவர்களைத்
தவிர அகப்பட்டுக் கொண்ட
ஒருவனை நான்கு மணியிலிருந்து
ஐந்து மணி வரை கசக்கிப் பிழிந்து
பயமுறுத்தியும் துன்புறுத்தியும்
பார்த்ததில் அவன் அவர்களுக்கு ஒரு
முக்கியமான ரகசிய உண்மையைச்
சொல்லிவிட்டான். சொல்லும்
நிலைமைக்கு அவனைக் கொண்டு
வந்துவிட்டார்கள் அவர்கள்.
விடிந்தால் நிருபர் பாண்டியன்
கேட்டு வாங்கிச் சென்றிருந்த செய்தி
பத்திரிகையில் வந்துவிடும். அந்தச்
செய்தியைப் பார்த்தே தன் குட்டு
வெளியாகிவிடுமோ என்று பயந்து
பர்மாக்காரர் தாமாகவே
அரவிந்தனை அனுப்பிவிடுவார்

என்று பாண்டியன் கூறியிருந்தார்.

ஆனால் விடியமுன்பே
அரவிந்தனைக் கண்டுபிடித்து
அழைத்துச் செல்லும் நல்வாய்ப்பை
அவர்களுக்கு உண்டாக்கித்
தந்துவிட்டான் அகப்பட்டுக்கொண்ட
கோழை மனிதன்.

வைகை நதியின் கரையில் செல்லூர்
திருவாய்ப்புடையார் கோவில்
தெருவில் புது மண்டபத்து மனிதர்
புத்தகங்களை 'ஸ்டாக்' வைத்திருந்த
கிடங்கு ஒன்று உண்டு. பெரிய மாடி
வீடு அது. புது மண்டபத்துக் கடை
சிறிதாதலால் ஏராளமான அச்சடித்த
பழைய புதிய புத்தகங்களை ஸ்டாக்
வைக்கத் தமது செல்லூர் வீட்டைப்

பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். புது
மண்டபத்து மனிதர் வீடும் தனியாக
ஆளரவமற்ற பகுதியில், கோடியில்
அமைந்திருந்தது. அதனால் இந்த
செல்லூர் வீடு புத்தகங்களுக்கு
மட்டும் அல்லாமல் புது மண்டபத்து
மனிதரின் அக்கிரமங்களுக்கும்
'ஸ்டாக் ஹவுஸாக' இருந்து வந்தது.
அரவிந்தன், பர்மாக்காரர்
மாளிகையில் அவரைச் சந்திக்கச்
சென்று காணாமற் போன அன்றே
காரில் வைத்துக் கொண்டு வந்து
இந்த வீட்டில் ஓர் அறையில் தள்ளிப்
பூட்டியிருப்பதாக உண்மையைச்
சொல்லிவிட்டான்
முருகானந்தத்திடம் அகப்பட்டுக்
கொண்ட ஆள்.

"நீயே நேரில் வந்து வீட்டைக் காட்டு
அப்பனே. நீ சொல்வது
பொய்யாயிருந்தால் உன் முதுகுத்
தோலை உரித்து வைத்துவிடுவேன்"
என்று அவனையும் கூப்பிட்டுக்
கொண்டு இரண்டு வண்டிகளையும்
அங்கிருந்து அப்படியே செல்லூர்
திருவாய்ப்புடையார் கோவில்
பகுதிக்குச் செலுத்தச் செய்தான்
முருகானந்தம்.

அவர்கள் இருந்த அந்த
இடத்திலிருந்து செல்லூர் மிகவும்
பக்கமாதலால் வண்டிகள் மிக
விரைவில் சென்றுவிட்டன.
முருகானந்தத்திடம் அகப்பட்டுக்
கொண்ட ஆள் இறங்கி வீட்டைக்
காண்பித்தான். பிசாசு குடியிருக்கிற

இடம் மாதிரிப் பெரிய வீடு இருளில்
மூழ்கிக் கிடந்தது. ஆள் அரவமே
இல்லை. முன்புறம் வாயிற்கதவில்
பெரிய இரும்புப் பூட்டுத்
தொங்கியது.

"ஏண்டா நீ கூறியது மெய்தானா?
அல்லது புளுகுகிறாயா?" என்று
மீண்டும் அந்த ஆளை மிரட்டினான்
முருகானந்தம். அந்த ஆள் அதே
வீட்டில் தான் அரவிந்தன் சிறை
வைக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சத்தியமே
செய்தான். வேறு வழியில்லாமற்
போகவே அந்த வீட்டைப்
பூட்டியிருந்த இரும்புப் பூட்டு கதவுக்
கொக்கியோடு தனியே பேர்த்து
எடுக்கப்பட்டது. அகப்பட்ட ஆள்
வழிகாட்டிக் கொண்டு முன்னால்

சென்றான். உள்ளே ஒரே இருள்.
நிறைய மின்விளக்குகள் இருந்தும்
விசையை அழுக்கினால்
எரியவில்லை. 'மெயின் விசை'யில்
வேண்டுமென்றே கோளாறு
செய்துவிட்டுப் போயிருக்கிற
மாதிரித் தோன்றியது. உள்ளே
போவதற்கு ஒற்றையடிப் பாதை
போல் வழிமட்டும் வீட்டு
இருபுறமும் மேலே உத்திரத்தைத்
தொடுகிற உயரம் வரை
புத்தகங்களும், புத்தகங்களுக்காக
அச்சிட்டு அடுக்கிய பாரங்களும்
நிறைந்திருந்தன. பிள்ளை இல்லாத
வீட்டுக்குச் செல்லப் பிள்ளைகள்
போல் எலிகள் ஓடித்திரிந்தன.
பழைய காலத்துப் பாணியில்
கட்டப்பட்ட பெரிய வீடாதலால் சுற்றி

அறைகளும் கூடமுமாக இடம்
மிகுந்திருந்தது. கூட்டிக் கொண்டு
வந்தவன் முன்னால் செல்ல
முருகானந்தமும் நண்பர்களும் பின்
தொடர்ந்து மௌனமாக இருளில்
சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.
நண்பர்களில் ஒருவனிடம் இருந்த
கைவிளக்கை (டார்ச் லைட்)
முருகானந்தம் வாங்கிக் கொண்டான்.
அந்த வீட்டுக்குள்ளிருந்து மாடிக்கு
ஏறுகிற மரப்படிக்கு அருகில்
வெளியே பூட்டியிருந்த ஓர்
அறையைக் காண்பித்தான் அந்த
ஆள். வாயிற் கதவும் பூட்டும்
பெயர்க்கப்பட்டது போலவே
இங்கேயும் பெயர்க்கப்பட்டது.

அந்த ஆள் கூறியது மெய்தான்!

இரண்டு மூன்று அழுக்குக்
காகிதங்களையே விரிப்பாக விரித்து
வலது கையைத் தலையணை போல்
மடித்து வைத்துக் கொண்டு
அறைக்குள் சுருண்டு துவண்டு
படுத்துக் கொண்டிருந்தான்
அரவிந்தன். கைவிளக்கின் ஒளி
வட்டத்தில் இந்தப் பரிதாபக்
காட்சியைக் கண்டபோது
முருகானந்தத்துக்கும்
நண்பர்களுக்கும் வேதனையாக
இருந்தது. அருகில் சென்று
அரவிந்தனை மெல்லத் தொட்டு
எழுப்பினான். "பாவம்! பட்டினி
போட்டிருப்பார்கள் பாவிசு, கதவுப்
பூட்டைப் பெயர்த்துத் திறக்கிற ஓசை
கேட்டுக்கூட எழுந்திருக்கவில்லை!"
என்றான் முருகானந்தத்துடன்

வந்திருந்த பெரிய பயில்வான்.

கண் விழித்து எழுந்த
அரவிந்தனுக்கு, அந்த நேரத்தில்
திடீரென்று அங்கே அவர்களைச்
சந்தித்ததும் ஒன்றுமே
விளங்கவில்லை. முருகானந்தம்
அவசர அவசரமாகத் தன்னால்
முடிந்த மட்டும் சுருக்கமாய்
விளக்கிவிட்டு, "இப்போது முதலில்
இங்கிருந்து தப்பிச் சென்றாக
வேண்டும். விடிந்து வெளிச்சம்
பரவுகிற நேரம்
ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது.
மற்றவற்றை அச்சகத்துக்குப் போய்ப்
பேசிக்கொள்ளலாம். முதலில்
புறப்படு! உடனே இங்கிருந்து
வெளியேறாவிட்டால் வம்பு" என்று

அரவிந்தனை அவசரப்படுத்தினான்.

"நீ செய்கிற காரியம் நியாயமில்லை, முருகானந்தம். என்னை இவ்வளவு பத்திரமாக இங்கே கொண்டு வந்து வைத்திருப்பவர்களிடம் ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லாமல் இப்படி ரகசியமாக மீட்டுக் கொண்டு போக முயல்கிறாயே அப்பா!" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேலியாகக் கூறியபடி அவர்களோடு புறப்பட்டான் அரவிந்தன். எப்போதும் சிரித்துக் கொண்டே இருப்பது போன்ற சாயலும் அழகும், பொலிவும், ஒளியும் நிறைந்த அரவிந்தனின் முகம் சோர்ந்து வாடியிருந்தது. அப்போது நண்பர்களைச் சந்தித்ததும் சிரிக்கிற

சிரிப்பாக ஏதோ சிரித்துப்
பேசினானே ஒழியச் சோர்வு
நன்றாகத் தெரிந்தது. தளர்ச்சி
தெளிவாகப் புலப்பட்டது.

வண்டிகள் அச்சகத்து வாயிலில்
திரும்பி வந்து நின்ற போது விடிந்து
ஒளி பரவிக் கொண்டிருந்தது.
பக்கத்து வெற்றிலைப் பாக்குக்
கடைகளின் முன் அன்றைய
தினச்சுடர் செய்தித்தாளில் தலைப்பு
விளம்பரத் (போஸ்டர்) தாளிலேயே
'தேர்தல் பகையினால் இளைஞர்
கடத்தப்பட்டார்' என்று வெளியாகி
இருந்தது. ஒரு தினச்சுடர் வாங்கிப்
படித்துப் பார்த்தான் முருகானந்தம்.
நிருபர் பாண்டியன் தாம்
சொல்லிவிட்டுப் போனபடியே

மதுரைச் செய்திகள் என்ற
தலைப்பின் கீழ் பார்வையில்
படத்தக்க இடத்தில் நன்றாக அந்தச்
செய்தியை வெளியிட்டிருந்தார்.
முருகானந்தம் அதை அரவிந்தனிடம்
படித்துக் காட்டினான்.

"இளைஞர் மீட்கப்பட்டார்' என்று
மறுபடியும் வேண்டுமானால் நிருபர்
பாண்டியனை அழைத்து இன்னொரு
செய்தி நாளைக்கு வெளியிடச்
சொல்லேன்" என்று
முருகானந்தத்தைக் கேலி செய்தான்
அரவிந்தன். அழகரடியிலிருந்தும்
பொன்னகரத்திலிருந்தும் வந்திருந்த
தன் நண்பர்களையெல்லாம்
ஓட்டலுக்கு அழைத்துப் போய்ச்
சிறுநுண்டு காப்பி உபசாரம் செய்து

நன்றி சொல்லி அனுப்பி வைத்தான்
முருகானந்தம்.

பர்மாக்காரர் மாளிகையில்
அரவிந்தன் மிகவும்
துன்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறான்
என்பதும், அவ்வாறு நெடுநேரம்
துன்புறுத்தப்பட்ட பின்பே
பர்மாக்காரராலும் புது மண்டபத்து
மனிதராலும் செல்லூர் வீட்டுக்குக்
கொண்டு போய் அடைக்கப்பட்டான்
என்பதும் முருகானந்தத்துக்கு ஓரளவு
தெரிந்து தான் இருந்தது.
பர்மாக்காரரின் கைக்
கூலிப்படையிலிருந்து அவனிடம்
பிடிபட்ட ஆள் ஓரளவு அவற்றைக்
கூறியிருந்தான். இருந்தும்
அரவிந்தன் தன்னடக்கம் காரணமாக

அத்துன்பங்களைப் பற்றி அதிகம்
சொல்லாமல் இருப்பதை
முருகானந்தம் உணர முடிந்தது.
அவன் சிரிப்பதும் கேலி செய்வதும்
கூடக் கயவர்களிடம் பட்ட அந்த
வேதனைகளை மறந்துவிடவும்
மறைத்து விடவும் செய்கிற
முயற்சிதான் என்பதும்
முருகானந்தத்துக்குப் புரிந்தது.

அரவிந்தன் எப்போதுமே
இப்படித்தான் பிறருடைய
துன்பங்களையும் வேதனைகளையும்
தூண்டித் தூண்டிக் கேட்டு
உதவுவான்; வழி செய்வான்.
அனுதாபப்படுவான். தன்னுடைய
துன்பங்களையும், வேதனைகளையும்
கூடியவரை பிறர் தெரிந்து கொள்ள

விடமாட்டான். தூண்டிக் கேட்டாலும்
சிரித்து மழுப்பிவிடுவான். 'மகா
நெஞ்சமுத்தக்காரன் அப்பா நீ?'
என்று முருகானந்தம் எத்தனையோ
முறை அரவிந்தனைக் கடிந்து
கொள்ள நேர்ந்ததுண்டு. பணம்
சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு
செலவழிக்காத கருமிபோல்
தன்னுடைய துன்பங்களைப் பிறரிடம்
கலந்து கொண்டு கொடுத்து
அனுதாபம் சேர்க்கத் தெரியாத கருமி
அவன். தன்னுடைய சுகங்களை
எல்லோரும் பங்கிட்டுக் கொள்ள
விடுகிற வள்ளல் அவன்.
துன்பங்களைப் பிறர் கேட்டு அறிந்து
கொள்ள வரும்போது மட்டும்
கருமியாக மாறிவிடுவான்.
அவனுக்குச் சிறு வயதிலிருந்தே

பழக்கமான பண்பு அது.

அரவிந்தனை அச்சகத்தில் இருக்கச்
சொல்லிவிட்டுச் சிறிது நேரத்தில்
திரும்பி வந்து சந்திப்பதாகக் கூறி
வெளியேறினான் முருகானந்தம்.
அரவிந்தனின் மனம் அப்போது
தீவிரமான சிந்தனையில் இருந்தது.
நியாயம் கேட்பதற்காக அமைதியான
முறையில் சென்ற தன்னைப்
பர்மாக்காரரும் புது மண்டபத்து
மனிதரும் என்னென்ன விதமாக
வேதனைப்படுத்தினார்கள் என்பதை
நினைத்துப் பார்த்தபோது,
'உலகத்தில் இனிமேல்
சத்தியத்துக்கும் நேர்மைக்கும் இடமே
இல்லையோ?' என்கிற அளவு
இதயம் புண்பட்டு வருந்தினான்

அவன். தன்னை வெளியேற
விடாமல் வீட்டுக்குள் அடைத்துப்
போட்டுக் கொண்டு நான்கைந்து
பேர்களாகச் சேர்ந்து அவர்கள்
படுத்திய கொடுமைகளையெல்லாம்
முருகானந்தத்திடமோ
மற்றவர்களிடமோ சொல்ல
விரும்பவிலை அவன். ஆனால்
நீறுபூத்த கனலைப் போல் உள்ளேயே
குமுறினான்; எண்ணி எண்ணிப்
புழுங்கலானான்.

'கொள்ளைக் கூட்டத்து
நடைமுறைகளைப் போல் அரசியல்
எவ்வளவு ஒழுங்கற்றதாக
இருக்கிறது இங்கே? யாதும் ஊரே
யாவரும் நண்பரே! தீமையும்
நன்மையும் பிறரால் இல்லை.

துயரமும் இன்பமும் பிறர்
காரணமாக ஏற்படுவதில்லை.
வாழ்வும் சாவும் நியதிகள். இன்பக்
காலத்தில் துள்ளித் திரிவதும், துயரக்
காலத்தில் துவண்டு கிடப்பதும் அற்ற
ஒருமை நிலைதான் சிறந்த வாழ்வு'
என்று தத்துவம் கண்டு வாழ்ந்த
தமிழகத்திலா இன்று இப்படி
வாழ்கிறோம். எத்தனை
பொறாமைகள்! எத்தனை
காழ்ப்புகள்! அடுத்தவர்களைக்
கவிழ்க்க முயல்வதில் எவ்வளவு
இன்பம் இவர்களுக்கு?
பண்பாட்டையும் ஒழுக்க
நேர்மைகளையும் வளர்ப்பதற்குப்
பதிலாக அரசியல் கட்சிகள் இந்த
நாட்டு மக்களை எவ்வளவு கெட்ட
வழிகளுக்கு இழுத்துப் போகின்றன?

பிழைத்துக் கிடந்தால் பூரணி,
சத்தியத்தின் பலத்தால் ஆடம்பர
விளம்பரங்களும் ஆவேசப்
பேச்சுக்களும் இல்லாமலே தேர்தலில்
வெற்றி பெறுமாறு செய்து
மற்றவர்களுக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்க
வேண்டும். பேசுவதையும்
எழுதுவதையும் விட வாழ்ந்து
காட்டிவிடுவது தான் இன்றைய
நிலையில் மற்றவர்களைத் திருத்தி
நல்வழிக்குக் கொண்டுவரச் சரியான
கருவி. பூரணியின்
விளம்பரத்துக்காகச் சுவரொட்டிகள்
அச்சடித்ததே பேதமை.
எல்லோரையும் போல் தன்னைப்
பற்றி விளம்பரம் செய்து தன்
புகழையும், பெருமையையும்
பறைசாற்றி ஏலம் போட்டுத்தான்

இந்தப் பதவியை அடைய
வேண்டுமானால் பூரணிக்கு என்ன
பெருமை? 'ஏழைகளுக்கு ஒரு
வேளை கஞ்சி வார்க்காதவர்கள்,
பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பந்துக்காக
நன்கொடை தர பஞ்சப் பாட்டுப்
பாடுகிறவர்கள், தேர்தலுக்குப்
போட்டியிடும்போது அவசியம்
அனாவசியம் பாராமல் லட்ச
லட்சமாக வாரி இறைக்கிறார்களே!
எளிமையில் நிறைவு கண்டு
தூய்மையில் பெருமை பேணும்
உயரிய பண்பு காந்தியடிகளோடு
இந்த நாட்டை விட்டுப்
போய்விட்டதா?' என்று எண்ணி
மனம் தவித்த அரவிந்தன் ஏதோ
தீர்மானமாக ஒரு முடிவுக்கு
வந்தவன் போல் அச்சிட்டுக்

குவித்திருந்த

சுவரொட்டிகளையெல்லாம்

கொல்லைப் பக்கம் திறந்த வெளியில்

அள்ளிக்கொண்டு போய்க்

கொட்டினான். இது நடந்த கால் மணி

நேரத்துக்குப் பின் வெளியே

சென்றிருந்த முருகானந்தம்

அச்சகத்துக்குத் திரும்பி வந்தான்.

முன்பக்கத்து அறையில் அரவிந்தன்

காணப்படவில்லை. கொல்லைப்

பக்கமிருந்து பெரிதாக

புகைப்படலங்கள் தெரிந்தன.

அரவிந்தனைத் தேடிப் பின் பக்கம்

திறந்த வெளிக்கு வந்த முருகானந்தம்

அங்கே அவன் பூரணியின் தேர்தல்

சின்னம் அச்சிட்ட

சுவரொட்டிகளுக்கு நெருப்பு

வைத்துக் கொண்டிருப்பது கண்டு

திடுக்கிட்டான்.

"என்ன அரவிந்தன்? உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? எவ்வளவு பணம் செலவழித்து அச்சிட்ட சுவரொட்டிகள் இவை? எதற்காக இப்போது இவற்றைக் கொளுத்துகிறாய்?" என்று கேட்டான்.

"இந்தச் சுவரொட்டிகளில் இல்லை பூரணியின் பெருமை. சத்தியத்தின் பலத்தில் அவள் வெற்றி பெற வேண்டும். நேர்மையின் துணையால் அவள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்! உண்மையான காந்தீயத்தை அவள் மூலம் நாட்டுக்குக் கற்பிக்க வேண்டும்! அதற்கு இவை தேவை இல்லை."

"சுத்த அசட்டுத்தனம்!"

"இருக்கலாம்! ஆனால் இப்படி ஒரு அசட்டுத்தனத்தைத் தொடர்ந்து செய்யும் மகாத்மாக்கள் காந்திக்குப் பின் இல்லாததால் தான் இந்த நாடு எப்படியோ போய்க் கொண்டிருக்கிறது."

"என்னதான் லட்சியம் இருந்தாலும் நடைமுறையை ஒத்துக் கொண்டு அதன்படிப் போக வேண்டும் அரவிந்தன்! விளம்பரம் செய்யாமல் தேர்தலுக்கு நின்று பயனே இல்லை!"

"நேர்மையாகவும் சத்தியமாகவும் தகுதியுடனும் நாம் இருப்பதே

நமக்குப் பெரிய விளம்பரம்தான்
முருகானந்தம்!"

"பேச்சுக்கு இதெல்லாம் சரி. ஆனால்
உலகியல் தெரிந்து
செய்யாமலிருந்தால் ஒன்றும் நம்ப
முடியாது."

"நீ முன் அறையில் இரு
முருகானந்தம்! நான் குளித்துவிட்டு
வந்துவிடுகிறேன்" என்று கூறிக்
கொண்டே ஜிப்பாவைக் கழற்றிய
அரவிந்தனின் முதுகைப் பார்த்த
முருகானந்தம் திகைத்தான்.
சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு
அரவிந்தன் உட்கார்ந்திருக்கும் போது
பார்த்தால் நெருப்புச் சோதி போல்
வளமாக மின்னும் அவனது சிவந்த

மேனி. எலுமிச்சம்பழத்தின் மஞ்சள் நிறத் தளதளப்புள்ள மேனி அது. அத்தகைய அழகிய நிறத்துக்கு நடுவே முதுகில் இரண்டு கரிய கோடுகள் கன்றிச் சிவந்து தெரிந்தன.

"என்னப்பா இது?" என்று கேட்டவாறு அந்த இடத்தைத் தொட்டுக்காட்டி வினவினான் முருகானந்தம். அவன் குரல் கொதிப்பின் எல்லையைக் காட்டியது.

"ஒன்றுமில்லை! சவுக்கடியப்பா, சவுக்கு அடி. நியாயத்தை எடுத்துச்சொல்லி வாதிட்டதற்காக ஒரு பெரிய மனிதர் கொடுத்த பரிசுகள் இவை!" என்று நிதானமாகப் பதில் சொன்னான் அரவிந்தன்.

முருகானந்தத்துக்குக் கண்கள்
சிவந்தன. இரத்தம் கொதித்தது.
அவன் உதடுகள் ஏதோ
ஆவேசமாகக் கூறத் துடித்தன!
அப்போது கவலையைக் காட்டும்
முகபாவத்துடன் அங்கே நிருபர்
பாண்டியன் வந்து நின்றார்.

குறிஞ்சி மலர்

32

பெருத்திடும் செல்வமாம்
பிணிவந்துற்றிடில்
உருத்தெரியாமலே
ஒளிமழுங்கிடும்
மருத்துளதோ எனில்

வாகடத்திலை
தரித்திரம் என்னுமோர் மருந்தில்
தீருமே.

கவலை நிறைந்த முகச்சாயலோடு
வந்த நண்பர் பாண்டியன்,
அரவிந்தனை அங்கே கண்டதும்
வலிந்து சிரிப்பை வரவழைத்த
மாதிரி இருந்தது. நிருபர் பாண்டியன்,
அரவிந்தனை அன்புடன் நலம்
விசாரித்தார். அவருடன் சிறிது நேரம்
பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு
"நீங்களும் முருகானந்தமும்
முன்புறத்து அறையில் உட்கார்ந்து
சிறிது நேரம் பேசிக்
கொண்டிருங்கள், அதற்குள் நான்
குளித்துவிட்டு வந்துவிடுகிறேன்"
என்று கூறி அவரையும்

முருகானந்தத்தையும் முன்புறத்துக்கு
அனுப்பிய பின் அரவிந்தன்
குளிக்கும் அறைக்குள் புகுந்தான்.

அரவிந்தன் பொன்னிற மேனியில்
கண்ட புண்களைப் பற்றிய
அதிர்ச்சியிலிருந்து முருகானந்தம்
இன்னும் விடுபடவில்லை.
தங்கத்தட்டில் கரிக் கோடு
விழுந்ததுபோல் நண்பனின் அழகிய
மேனியில் தெரிந்த சவுக்கடிக்
கோடுகள் அவன் உள்ளத்தைக்
கொதிக்கச் செய்தன. குமுறச்
செய்தன. முன்புறத்து அறையில்
வந்து அமர்ந்ததும், நிருபர்
பாண்டியன் தம் பேச்சில் அவன்
கவனத்தைத் திருப்பினார்.

"முருகானந்தம் உனக்கு நான் எவ்வளவு சொல்லியிருந்தும், நீ உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பெரிய தப்பு பண்ணிவிட்டாய் அப்பா"

"எதைச் சொல்கிறீர்கள், பாண்டியன்?" என்று கேட்டான் முருகானந்தம்.

"இதோ இந்தச் செய்தியைப் படித்துப் பார் தெரியும். சிறிது நேரத்துக்கு முன்பர்மாக்காரரும், புதுமண்டபத்து மனிதரும் அவசரமாகக் காரில் வந்து இறங்கி எங்கள் ஆசிரியரிடம் இந்தச் செய்தியைப் பிரசுரிக்கும்படி சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். இந்தச் செய்தி உண்மையா, பொய்யா என்று

உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளத்
தயங்கினாலும் ஆசிரியர்
பர்மாக்காரரின் செல்வாக்குக்கு முன்
அஞ்சுகிறார்" என்று கூறி நாலைந்து
முழுத்தாளில் துப்புரவாக டைப்
செய்திருந்த அந்தச் செய்தியை
முருகானந்தத்திடம் கொடுத்தார்
பாண்டியன்.

அதை ஒவ்வொரு வரியாகக்
கருத்துன்றிப் படித்தான் அவன்.
'பூரணியின் தாமரைப்பூ சின்னத்துச்
சுவரொட்டிகளை ஒட்டுவதற்கு வந்த
ஆட்கள் ஏற்கெனவே
ஒட்டப்பட்டிருந்த தமது
கமுகுச்சின்னம் சுவரொட்டிகளை
மறைத்தும் கிழித்தும் வம்பு
செய்ததாகவும், அப்படிச் செய்ததைக்

கண்டிக்க வந்த தம் ஆட்களை
அடித்தும் உதைத்தும்
காயப்படுத்தியதாகவும்
அறிக்கையில் கூறியிருந்தார்
புதுமண்டபத்து மனிதர். மேலும்,
செல்லூர் திருவாய்ப்புடையார்
கோயில் தெருவிலுள்ள தமது 'ஸ்டாக்
ஹவுசை' பூரணியின் ஆட்கள்
வன்முறைச் செயல்களால் பூட்டை
உடைத்துத் திறந்து புத்தகங்களையும்,
பிற பொருட்களையும்
கொள்ளையடித்துக் கொண்டு
போய்விட்டதாகவும்' அந்தச்
செய்தியில் அவர் விவரித்திருந்தார்.
வன்முறைச் செயல்களைச்
செய்தவர்களின் பெயர்களாக அவர்
கொடுத்திருந்த பட்டியலில்
வேண்டுமென்றே முருகானந்தத்தின்

பெயர் பெரிதுபடுத்தப்பட்டிருந்தது.
'ஸ்டாக் ஹவுஸ்'

கொள்ளையிடப்பட்டதற்கு முதல்
நாள் காலை அரவிந்தன் பர்மாக்காரர்
எஸ்டேட்டுக்கு வந்து தன்னைச்
சந்தித்துக் 'கன்னா பின்னா'வென்று
பேசிப் பயமுறுத்தியதாகவும் ஒரு
பொய்ச் செய்தி திரித்துக்
கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

இதைப் படித்துவிட்டு முகத்தில்
சினம் துடிக்க நிமிர்ந்தான்
முருகானந்தம். அவன் பார்வையில்
ஆத்திரமும் படபடப்பும் தெரிந்தன.
நிருபர் பாண்டியனை நோக்கிக்
கேட்கலானான்.

"இந்தச் செய்தி அறிக்கையை

இப்படியே நீங்கள் வெளியிடப்
போகிறீர்களா பாண்டியன்?"

"என்னைக் கேட்டால் நான்
என்னப்பா பதில் சொல்ல முடியும்?
நேற்றைக்குத் 'தேர்தல் பகை
காரணமாக இளைஞர்
கடத்தப்பட்டார்' என்று நீ எழுதிக்
கொடுத்த செய்தி அறிக்கையை நான்
வெளியிடவில்லையா? நீ கொடுத்த
செய்தி மெய் என்று எனக்கு தெரிந்து,
நானே உன்னிடம் கேட்டு வாங்கிக்
கொண்டது. இப்போது இவர்
கொடுத்திருக்கும் செய்தி 'பொய்'
என்று எனக்குத் தெரிகிறது. தெரிந்தும்
நான் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லையே?
நாங்கள் பத்திரிகைக்காரர்கள்,
எல்லோருக்கும் வேண்டியவர்கள்.

நான் எங்கள் ஆசிரியருக்குக்
கட்டுப்பட்டவன். எங்கள் ஆசிரியர்
ஊரிலுள்ள பெரிய
மனிதர்களுக்கெல்லாம்
கட்டுப்பட்டவர். பெரிய மனிதர்கள்
எல்லோரும் பர்மாக்காரருக்குக்
கட்டுப்பட்டவர்கள்.

பயப்படுகிறவர்கள். தினப்பத்திரிகை
என்பது ஊர்ப்புறத்தில் இருக்கிற
குட்டை; அதில் நல்ல தண்ணீர்தான்
வந்து நிறையும் என்று சொல்ல
முடியாது. இந்த மாதிரி எல்லாம்
வம்பு வரும் என்று தெரிந்துதான்
நேற்று உனக்கு நிதானமாக நடந்து
கொள்ள வேண்டும், என்பதை
வற்புறுத்திச் சொல்லியிருந்தேன்."

"நீங்கள் சொல்லியிருந்தீர்கள்

பாண்டியன். ஆனால் அவர்கள்
என்னை நிதானமாக நடந்து கொள்ள
விடவில்லையே!" என்று தொடங்கிச்
சுவரொட்டி ஒட்டுவதற்குச்
சென்றதிலிருந்து செல்லூருக்குப்
போய் அரவிந்தனை மீட்டு
வந்ததுவரை உண்மையாக
என்னென்ன நடந்தனவோ அவற்றை
அவரிடம் விவரித்துச் சொன்னான்.
முருகானந்தம் சற்றுமுன்
அரவிந்தனின் முதுகில் தான் கண்ட
சவுக்கடிக் காயத்தைப் பற்றியும்
சொன்னான்.

"அநியாயமும் கொடுமையும்
செய்திருக்கிறார்களென்று நமக்கு
நன்றாகத் தெரிந்துதான் இருக்கிறது
முருகானந்தம். ஆனால் சமூகத்துக்கு

இவைகளைப் புரிய வைக்கிறவரை
நிதானமாகத்தான் போகவேண்டும்.
பூரணி இப்போது இந்த
நாட்டுக்குள்ளேயே இல்லை.
இலங்கையில் இருக்கிறாள். புது
மண்டபத்து மனிதர் கொடுத்துள்ள
இந்த செய்தி அறிக்கை
வெளியானால் அவளுடைய நல்ல
பெயரும் கெடத்தான் செய்யும்.
அரவிந்தனை சாது, நல்லவன் என்று
நினைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள்
சந்தேகப்படுவார்கள், உன்னைப்
பற்றி..."

"ஏற்கெனவே கெட்டவன், முரடன்,
தடியன் என்று எல்லோருக்கும்
தெரியுமாக்கும்? ஏன்
நிறுத்திவிட்டீர்கள், பாண்டியன்?"

நன்றாகச் சொல்லுங்களேன்.
எனக்கும் என்னைப் பற்றி வெளியில்
என்ன நினைக்கிறார்களென்று
தெரிந்து கொள்ள ஆசையாயிருக்கும்
அல்லவா? பூரணி-அரவிந்தன்
இவர்களுக்கு நான்
உதவியிருக்கிறேன் பாருங்கள்!
ஏதாவது பெரிய குற்றம்சாட்டி
என்னை ஓர் ஆறு மாதம் உள்ளே
தள்ளிவிட்டால் தேர்தல் முடிகிற
வரை என்னுடைய தொந்தரவு
இருக்காதென்று நினைக்கிறார்
பர்மாக்காரர். இல்லாவிட்டால்
செல்லூர் வீட்டுக்குள் நுழைந்து
அடைபட்டுக் கிடந்த அரவிந்தனை
மீட்டு வந்த நிகழ்ச்சியைத் திரித்து
நான் என் ஆட்களோடு
கொள்ளையிட வந்தேனென்று

வல்வழக்குத் தயார் செய்வாரா?"

"பதற்றமடையாதே முருகானந்தம்.
பர்மாக்காரனின் இந்தச் சூழ்ச்சி
பலிக்காமல் போகும்படி
செய்வதற்கும் ஒரு வழி இருக்கிறது.
பத்திரிகையில் அறிக்கை விடுகிற
தகுதி அவர்களுக்குத்தான் உண்டு
என்பதில்லையே? உன்னுடைய
தகுதி என்ன குறைவு? நீயும்
தொழிற்சங்கங்களின் தலைவன்,
தொழிலாளர்களின்
மதிப்புக்குரியவன். பர்மாக்காரர்
அரவிந்தனைக் கடத்திக் கொண்டு
போய் துன்புறுத்தியதையும்,
செல்லூர் வீட்டில் சிறை
வைத்ததையும் பற்றி நீயும் விரிவாக
ஓர் அறிக்கை எழுதிக் கொடு; உன்

அறிக்கையை அவர்களிடம் எடுத்துச்
சென்று காண்பித்து வெளியிடப்
போவதாகச் சொல்லி மெல்ல
மிரட்டிப் பார்க்கிறேன். அப்படிச்
செய்தால், 'இரண்டு
அறிக்கைகளையுமே வெளியிட
வேண்டாம். பேசாமல் விஷயத்தை
அப்படியே அமுக்கிவிடுங்கள்' என்று
அவர்களே எங்கள் ஆசிரியருக்கு
'டெலிபோன்' செய்து தடுத்து
விடுவார்கள்.

"நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறபடி
நடைபெறாமல் பர்மாக்காரரின்
செல்வாக்குக்குப் பயந்து உங்கள்
ஆசிரியர் அவர்களுடைய
அறிக்கையை மட்டும்
வெளியிட்டுவிட்டால்?"

"வெளியிடமாட்டார்! அதற்கானதை
எடுத்துச் சொல்வது என் பொறுப்பு!"

முன்புறத்து அறையில் அவர்கள்
இவ்வாறு பேசிக்
கொண்டிருந்தபோது நீராடி உடை
மாற்றிக்கொண்டு தூய
தோற்றத்தோடு அரவிந்தன் வந்தான்.
"அரவிந்தன் ஏற்கெனவே மிகவும்
மன வேதனைப்பட்டுப்
போயிருக்கிறான். இதில் ஒன்றையும்
அவன் காதில் போட வேண்டாம்"
என்று பின்புறமிருந்து அரவிந்தன்
காலடி ஓசை கேட்டதுமே,
பாண்டியனிடம் மெதுவான குரலில்
கூறி எச்சரித்திருந்தான்
முருகானந்தம். உள்ளே வந்த

அரவிந்தன் அவர்கள் இருவருக்கும்
நடுவில் அமர்ந்து கொண்டான்.

"பூரணி எப்போது
இலங்கையிலிருந்து திரும்புகிறாள்?"
என்று அரவிந்தனை நோக்கிக்
கேட்டான் பாண்டியன்.

"திரும்புகிற சமயம் தான். இன்னும்
இரண்டு மூன்று நாட்களில் அவள்
திரும்பிவிடுவாள்."

"நீங்கள் எது நடந்தாலும்
கவலையோ, சோர்வோ அடையக்
கூடாது அரவிந்தன்! தேர்தல்,
அரசியல் போட்டி என்று வரும்
போது இந்தநாளில் இவையெல்லாம்
சர்வசாதாரணமாக

நடைபெறுகின்றன. பூரணி திரும்பி
வந்து நான்கு கூட்டங்களில்
பேசினால் போதும்; இந்தத்
தொகுதியில் அவளுக்குத்தான்
வெற்றி என்பதில் சந்தேகமே
இல்லை."

"நியாயத்திலும் நேர்மையிலும்
நம்பிக்கையிருந்தால் பூரணியைத்
தேர்ந்தெடுக்கட்டும். அதற்காக
'என்னைத் தேர்ந்தெடுங்கள், எனக்கே
வாக்களியுங்கள்' என்று இனிப்பு
மிட்டாய்க்கு அடித்துக் கொண்டு
பறக்கிற சிறுபிள்ளை மாதிரி அவள்
கூட்டம் கூட்டமாக, மேடை
மேடையாக வந்து கதறமாட்டாள்.
இலங்கையிலிருந்து திரும்பி
வந்ததுமே சில நாட்களில்

கல்கத்தாவில் நடைபெறவிருக்கும்
கிழக்கு ஆசிய பெண்கள்
மாநாட்டுக்கு அவள் போக
வேண்டும். கல்கத்தாவிலிருந்து
திரும்பியதும் மலேசியாவில் சில
வாரங்கள் சுற்றுப் பயணம் செய்யப்
போகவேண்டும். தேர்தலை ஒரு
வியாபாரமாகக் கருதி அதற்காக
முதல்போட்டு செலவழித்து அலைய
அவளுக்கு நேரமில்லை. நானும்
அதை வியாபாரமாக நடத்த
விரும்பவில்லை" என்று நிருபர்
பாண்டியனிடம் சுடச்சுட பதில்
கூறினான் அரவிந்தன்.

"நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் உயர்ந்த
இலட்சியம்தான். ஆனால் உங்களை
எதிர்த்து நிற்பவர் பணபலமும், ஆள்

பலமும் சூழ்ச்சிகளும்
உள்ளவராயிற்றே!"

"மனித உரிமைகளும், சமத்துவமும்
உருவாகிற சமுதாயத்திலே
பணத்துக்கென்று தனிப்பலமே
இருக்கக்கூடாது. அதிக ஏழ்மையைப்
போல, தனித்தனி மனிதர்களிடம்
அதிகச் செலவம் தேங்கிவிடுவதும்
நாட்டுக்கு ஒரு பெரிய நோய்; மனித
உடம்பு முழுவதும் சதைப்பற்று
இருந்தால், வளமான உடல்
என்கிறோம். உடலில் பல பகுதிகள்
இளைத்து எங்காவது சில
இடங்களில் மட்டும் சதை
வைத்திருந்தால் அது கட்டி, நோய்.
செல்வமும் நமது சமுதாயத்தில் கட்டி
விழுந்து விகாரமான உடல் மாதிரி

சில இடங்களிலேயே தேங்கி
நாறுகிறது. உலகத்து
நோய்களையெல்லாம் மருந்தால்
தீர்க்கலாம். ஆனால் செல்வக்
கொழுப்பு என்கிற நோய்க்கு மட்டும்
எந்த மருத்துவ நூலிலும் மருந்து
இல்லை. ஏழ்மை என்ற இன்னொரு
நோய்தான் முன்னைய நோய் தீர
ஏற்ற மருந்து. சமூக நோய்களுக்கு
மருந்து கிடைக்கிற வரை அரசியல்
போட்டிகளுக்கும், சூழ்ச்சிகளுக்கும்
கொண்டாட்டம் தான்" என்று
ஏக்கத்துடன் நிருபர் பாண்டியனை
நோக்கிக் கூறினான் அரவிந்தன்.

அங்கே சிறிது நேரம்
பேசிக்கொண்டிருந்தபின்
முருகானந்தத்தையும் தம்முடன்

அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டு
விட்டார் பாண்டியன். அரவிந்தன்
தன் வேலைகளைக் கவனிக்கத்
தொடங்கினான். முருகானந்தத்தைத்
தினச்சுடர் அலுவலகத்துக்கு
அழைத்துக் கொண்டு போனார்
நிருபர் பாண்டியன். அரவிந்தன்
செல்லூர் வீட்டில் அடைத்து வைக்கப்
பெற்றிருந்தது பற்றியும், கொடுமைப்
படுத்தப்பட்டது பற்றியும்
முருகானந்தத்தின் கைப்பட ஒரு
விரிவான அறிக்கை எழுதி வாங்கி
அதை ஆசிரியரிடம்
கொண்டுபோய்க் காட்டினான்
பாண்டியன்.

'தினச்சுடர் ஆசிரியர்' இரண்டு
அறிக்கைகளிலும் எது மெய்யென்று

கண்டுகொள்ள முடியாமல்
திணறினார்.

"சார்! பர்மாக்காரரும்,
புதுமண்டபத்து மனிதரும் கொண்டு
வந்து கொடுத்த அறிக்கையில்
உண்மையே இருப்பதாக
தெரியவில்லை. 'அரவிந்தனை
அவர்கள் கடத்திக் கொண்டு போய்
கொடுமைப்படுத்தினார்கள்'
என்பதுதான் உண்மை. ஊரெல்லாம்
இந்த உண்மை தெரிந்திருக்கிறது!
அப்படியிருக்கும் போது பொய்யும்
புரட்டுத்தனமுமான அவர்கள்
அறிக்கையை வெளியிட்டால் நமது
பத்திரிகையின் பேர்தான் கெடும்.
இரண்டு பக்கத்தாருடைய
அறிக்கைகளையுமே வெளியிடாமல்

விட்டு விடலாம். இப்போது
முருகானந்தம் எழுதிக்
கொடுத்திருக்கும் இந்த
அறிக்கையைப் பற்றி நீங்களே
அவர்களிடம் டெலிபோனில்
கூறுங்கள். அவர்களே தம்
அறிக்கையை வெளியிட வேண்டாம்
என்று கூறி விடுவார்கள்" என்று
சமயம் பார்த்து ஆசிரியருக்கு வழி
கூறினான் பாண்டியன். ஆசிரியர்
உடனே பர்மாக்காரருக்கு
டெலிபோன் செய்து கூறினார்.
பாண்டியன் அனுமானம்
சரியாயிருந்தது. 'எங்கள் அறிக்கை,
அவன் அறிக்கை, ஒரு
மண்ணாங்கட்டியும் வெளியிட
வேண்டாம். இந்தச் செய்தி பற்றி
மூச்சுக் காட்டக்கூடாது!' என்று

டெலிபோனில் பதில் கூறிவிட்டாராம்
பர்மாக்காரர். ஆசிரியருக்கும்
பாண்டியனுக்கும் நன்றி கூறிவிட்டு
அங்கிருந்து வீட்டுக்குப்
புறப்பட்டான் முருகானந்தம்.

கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்ட
விமானத்தில் சென்னை சென்று
அங்கிருந்து ரயில் மூலம் மறுநாள்
காலை மதுரையை அடைந்து
விடுவதென்ற திட்டத்தோடுதான்
மங்களேசுவரி அம்மாளும்
பூரணியும் கிளம்பியிருந்தார்கள்.
விமானத்தில் கிடைத்த
செய்தித்தாளில் 'அரவிந்தன்
கடத்திக்கொண்டு போகப்பட்டான்'
என்ற திடுக்கிடும் செய்தியைப்
படித்தவுடன் இருவருக்குமே

பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத
வேதனையும் தவிப்பும் ஏற்பட்டன.
பூரணியின் முகம் அழுவதுபோல்
களை குன்றித் துயரச் சாயலுடன்
தோன்றியது. கண்களில் நீர்
கோர்த்தது. மங்களேசுவரி அம்மாள்
கூறலானாள்:

"வர வர அரசியல் நேர்மை குன்றிய
துறையாக மாறிவிட்டது பூரணி.
கருத்துக்கள் பிடிக்காவிட்டால்
கருத்துக்களோடு மட்டும் பகைத்துக்
கொண்டு அவற்றை எதிர்த்துப்
போரிட வேண்டும்.

கருத்துக்களுக்குப் பதிலாக
ஆட்களை எதிர்க்கிற அநாகரிகத்தைத்
தான் இங்கே காண்கிறோம்."

"தவறு என்னுடையதுதான் அம்மா!
நான் தேர்தலில்
போட்டியிடமாட்டேன் என்று
முதலிலேயே கண்டிப்பாக
மறுத்திருக்க வேண்டும். தேர்தல்
வேதனைகளால் தான்
மீனாட்சிசுந்தரம் இறந்தார். தேர்தல்
பகையினால்தான் இவர் காணாமல்
தலைமறைவாகக் கடத்திக் கொண்டு
போகப்பட்டிருக்கிறார். இதனால்
இன்னும் என்னென்ன துன்பங்களும்
தொல்லைகளும் வருமோ!"

"கவலைப்படாதே அம்மா!
அரவிந்தனுக்கு ஒரு கெடுதலும்
நேராது. அவரைப் போல்
நல்லவர்களுக்கு இறைவனுடைய
அருள் துணை எப்போதும் கெடுதல்

நேராமல் அருகிலிருந்து காக்கும்.
விமானம் சென்னைக்குப் போய்ச்
சேர்ந்ததும் இறங்கி (டிரங்க்
டெலிபோனில்) வெளியூர்த்
தொலைபேசி மூலம் மதுரைக்குப்
பேசுவோம். விவரம் தெரிந்துவிடும்.
இது நாளா நாளாக்கு முந்திய
செய்தித்தாள். ஒருவேளை இதற்குள்
அரவிந்தன் மீண்டு வந்தாலும்
வந்திருக்கலாம். என் மாப்பிள்ளை
ஒரு விநாடி கூடச் சும்மா இருக்க
மாட்டார். ஏதாவது செய்து இதற்குள்
அரவிந்தனை மீட்டுக் கொண்டு
வந்திருப்பார்" என்று மங்களேசுவரி
அம்மாள் பூரணிக்கு ஆறுதல்
கூறினாள்.

கொழும்பிலிருந்து புறப்படும்

முன்பே சென்னையிலிருந்த தன்
உறவினர்க்குத் தந்தி மூலம் தங்களது
வரவு பற்றி அறிவித்திருந்தாள்
மங்களேசுவரி அம்மாள். அதனால்
சென்னை மீனம்பாக்கம் விமான
நிலையத்துக்கு அந்த அம்மாளின்
உறவினர்கள் காருடன் வந்து
காத்திருந்தனர். சுங்கப் பரிசோதனை
முடிந்து உறவினர்களுடன்
பூரணியையும் அழைத்துக் கொண்டு
அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றாள்
மங்களேசுவரி அம்மாள்.
உறவினர்கள் வீட்டில் தொலைபேசி
இருந்தது. அங்கிருந்து மதுரையில்
தன் வீட்டுத் தொலைபேசி
எண்ணுக்கு அவசரமாகப்
பேசுவதற்கு முயன்றாள் அந்த
அம்மாள். பூரணி துடிப்பும்

தவிப்புமாக விவரம் அறிந்து
கொள்ளும் ஆவலோடு
மங்களேசுவரி அம்மாளின்
அருகிலேயே நின்று
கொண்டிருந்தாள். கால்மணி
நேரத்தில் மதுரை எண்ணூடன்
தொலைபேசித் தொடர்பு
கிடைத்துவிட்டது. மதுரையிலிருந்து
வசந்தா பேசினாள்.
கொழும்பிலிருந்து விமானத்தில்
வரும்போது செய்தித்தாளில் படித்த
செய்தியைப் பற்றி கூறி விவரம்
கேட்டாள் மங்களேசுவரி அம்மாள்.
வசந்தாவிடமிருந்து கேட்ட
மறுமொழியால் மங்களேசுவரி
அம்மாளின் முகம் மலர்ந்தது.
அருகில் இருந்த பூரணியின்
மனத்தில் அதைக் கண்டதும்

நம்பிக்கை மலர்ந்தது. வசந்தா சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு "இதோ பக்கத்தில் உங்கள் மாப்பிள்ளையே வந்து நிற்கிறார் அம்மா! அவரிடம் விவரமாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்!" என்று தொலைபேசியை முருகானந்தத்தின் கையில் கொடுத்துவிட்டாள். முருகானந்தம் நடந்தவற்றை மிகச் சுருக்கமாக மாமியாருக்கு தெரிவித்தான். "நீங்கள்தான் நாளைக்குக் காலையில் இங்கே மதுரைக்கு வந்துவிடப் போவதாகக் கூறினீர்களே. மற்றவற்றை நேரில் பேசிக் கொள்ளலாம். காலையில் திருவனந்தபுரம் எக்ஸ்பிரஸுக்கு நானும் அரவிந்தனும் இரயில் நிலையத்துக்கு வருகிறோம்...

அவ்வளவுதானே?

வைத்துவிட்டுமா?" என்று

முருகானந்தம் பேச்சை

முடித்துவிட்டுத் தொலைபேசியை

வைக்க இருந்தபோது, "இதோ

பூரணி பக்கத்தில் கவலையோடு

நிற்கிறாள். நான் சொன்னால்

நம்புவாளோ மாட்டாளோ?

'அரவிந்தன் திரும்பி வந்துவிட்டான்'

என்று நீங்களே அவளிடம் போனில்

ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிடுங்கள்

மாப்பிள்ளை" என்றாள்

மங்களேசுவரி அம்மாள். பூரணி

தொலைபேசியைக் கையில் வாங்கிக்

கொண்டாள். பூரணியிடம்,

"அக்காவுக்கு வணக்கம். இலங்கைப்

பயணம் எல்லாம் சுகமாயிருந்ததோ?

இங்கே வசந்தா மிகவும்

பொல்லாதவள் ஆகிக் கொண்டு
வருகிறாள். திருமணத்துக்குப் பின்
ஒரே அடக்குமுறை ஆட்சியாக
இருக்கிறது அக்கா! எனக்குச்
சுதந்திரமே இல்லை" என்று சிரித்துக்
கொண்டே முருகானந்தம்
பேசியபோது இடையில் ஒரு கணம்
'போன்' அவன் கையிலிருந்து மாறி
"இவர் சொல்வதெல்லாம் சுத்தப்
பொய் அக்கா, கிண்டல் செய்கிறார்"
என்று வசந்தாவின் நாணம் விரவிய
மென்குரல் ஒலித்தது. மீண்டும்
முருகானந்தம் பேசினான்.
"அரவிந்தன் சுகமாக இருக்கிறான்.
உங்களுக்கு ஒரு கவலையும்
வேண்டாம். காலை எக்ஸ்பிரஸில்
உங்களை எதிர்பார்க்கிறோம்.
புறப்பட்டு வந்து சேருங்கள்" என்று

அவன் உறுதி கூறிய பின்பே
பூரணியின் மனம் நிம்மதியை
முழுமையாக அடைந்தது. தவிப்பும்
கவலைகளும் குறைந்தன.

சென்னையில் அவர்கள் தங்கியிருந்த
உறவினர் வீடு மயிலாப்பூர் பகுதியில்
இருந்தது. 'அரவிந்தன் திரும்பி வந்து
விட்டான். சுகமாக இருக்கிறான்'
என்ற செய்தி தெரிந்ததும்
மங்களேசுவரி அம்மாளையும்
அழைத்துக் கொண்டு மயிலைக்
கபாலீசுவரர் கோயிலுக்குச் சென்று
கற்பகாம்பிகைக்கு அர்ச்சனை செய்து
வழிபட்டுவிட்டு வந்தாள் பூரணி.
அன்று மாலை திருவனந்தபுரம்
விரைவு வண்டியிலேயே அவர்கள்
சென்னையிலிருந்து மதுரைக்குப்

புறப்பட்டுவிட்டார்கள். இரயிலில்
வரும்போது அரசியல்
நிலைகளையும் அதிலுள்ள
வம்புகளையும் பற்றிக் கதை
கதையாகச் சொல்லிக் கொண்டு
வந்தாள் மங்களேசுவரி அம்மாள்.
"இன்று இந்த தேசத்தில் ஆன்மிக
எழுச்சி இல்லை. கவிதைகளும்
காவியமும் உருவாகிற இலக்கிய
எழுச்சியும் இல்லை. மூடப்பழக்க
வழக்கங்களைப் போக்கித்
துணிவான வாழ்க்கையைக் காட்டும்
சமுதாய எழுச்சியும் இல்லை. தேள்
கொட்டினவனுக்கு மற்றைய
உணர்வுகளெல்லாம் மறந்து மறைந்து
வலி ஒன்று மட்டுமே
உறைப்பதுபோல், பள்ளிக்கூடச்
சிறுவனிலிருந்து பல்போன

கிழவர்கள் வரை அரசியல் எழுச்சி
ஒன்றே இருக்கிறது. முழங்காலுக்குக்
கீழே சதைபோட்டுப் பருத்துவிடுகிற
யானைக்கால் வியாதி போல
அரசியல் ஒன்றே கதி என்று
ஆகிவிட்டது!" என்று அந்த அம்மாள்
கூறியதை பூரணி கவனித்துக்
கேட்டாள். விழுப்புரம் கடந்த பின்
தான் இரண்டு பேருக்கும் நல்ல
தூக்கம் வந்தது.

காலையில் இரயில் சரியான
நேரத்துக்கு மதுரையை
அடைந்துவிட்டது.
மங்கையர்க்கழகத்துப் பெண்கள்
முதல் பிளாட்பாரத்தை நிறைத்துக்
கொண்டு பூரணியை வரவேற்கக்
கூடியிருந்தார்கள். முதல்நாள்

சென்னையிலிருந்து டெலிபோனில்
செய்தி வந்ததுமே, வசந்தா
மங்கையர் கழகத்துக்குத் தகவல்
தெரிவித்து, இந்த ஏற்பாடு
செய்திருந்தாள். பிளாட்பாரம் பல
வண்ண மலர்கள் குலுங்கும் வண்ண
மலர்ச்சோலையாக காட்சியளித்தது.
அரவிந்தனும் முருகானந்தமும்
நிருபர் பாண்டியன் முதலிய மற்ற
நண்பர்களும் ஒருபுறம் நின்று
கொண்டிருந்தார்கள்.

பூரணி இரயிலிலிருந்து
இறங்கும்போதே அவளுடைய
கண்கள் அரவிந்தனைத் தேடிச்
சுழன்றன. யாருடைய சிரிப்பில்
அமுதத்தின் ஆற்றல் இருந்ததாக
உணர்ந்து வியந்தாளோ,

அவனுடைய சிரிப்பையும் மலர்ந்த
முகத்தையும் பருகிவிடுவது போல்
காணும் ஆவலில் அவள் கண்களும்
மனமும் விரைந்தன. ஆனால்
வசந்தா, மங்கையர் கழகத்துக்
காரியதரிசி முதலிய பெண்கள்,
மாலைகளோடு வந்து அவளைச்
சூழ்ந்து கொண்டு பார்வையை
மறைத்துவிட்டனர். ஆனால்
அரவிந்தனுடைய கண்கள்
இரயிலிலிருந்து இறங்கும் போதே
அவளை நன்றாகப் பார்த்துவிட்டன.
புதிய பெருமிதமும் புதிய அழகும்
அப்போது அவள் முகத்தில்
தோன்றுவது போலிருந்தது
அவனுக்கு. தன்னைப் பற்றிப் புகழும்
பெருமையும் நிலவும் சூழலில்
போய்க் கலந்து பழகிவிட்டு

மீளும்போது மனிதருக்கு முகத்தில்
உண்டாகிற அபூர்வமான எழில்
ஒளியைத்தான் அப்போது
பூரணியின் முகத்திலும் காண
முடிகிறதென நினைத்தான் அவன்.
இரயில் பயணத்தினால் கலைந்து
சுருள் சுருளாகக் காதோரத்தில் சரிந்து
சுழன்ற இணைந்த ஒளிவட்டமாய்த்
தெரிந்த அந்த முகம் அவன்
உள்ளத்துக்கு அழகிய சிந்தனைகள்
அளித்தது.

பெண்கள் கூட்டத்திலிருந்து
விடுவித்துக் கொண்டு பூரணியும்
மங்களேசுவரி அம்மாளுமும்
அரவிந்தன் முதலியவர்கள்
நின்றுகொண்டிருந்த இடத்துக்கு
வந்தார்கள். "கொழும்பிலிருந்து

விமானத்தில் புறப்பட்ட போது
பேப்பரில் அந்தச் செய்தியைப்
பார்த்தோம். இரண்டு பேருக்கும்
ஒரே தவிப்பு. மனம் ஒரு நிலையில்
இல்லை" என்று மங்களேசுவரி
அம்மாள் அரவிந்தனிடம் விசாரிக்க
ஆரம்பித்தாள்.

பேசுவதற்கே ஒன்றும் தோன்றாத
மனப்பூரிப்போடு நின்ற பூரணி,
அரவிந்தனுடைய முகத்தையே
பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.
"இரயில் நிலையத்தில் நின்று
இதையெல்லாம் பேசுவானேன்?
வீட்டுக்குப் போய் எல்லாம் பேசிக்
கொள்ளலாம்" என்று முருகானந்தம்
கூறினான். மங்களேசுவரி
அம்மாளின் பெரிய கார் வெளியே

காத்திருந்தது. எல்லோரும்
புறப்பட்டார்கள். தானப்ப முதலி
தெரு வீட்டுக்குப் போனதும், சில
மணி நேரம் விசாரிப்புகளிலும்
கலகலப்பான பேச்சுக்களிலும்
கழிந்துவிட்டது. தேர்தல் சுவரொட்டி
ஒட்டப்போன இடத்தில் விளைந்த
கலவரத்தில் அடிபட்டுப்
படுக்கையில் கிடந்த தம்பி
திருநாவுக்கரசைப் பூரணியும்
மங்களேசுவரி அம்மாளும்
அச்சகத்துக்குச் சென்று பார்த்து
வந்தனர்.

வசந்தா, வீட்டில் அன்றைக்குப்
பெரிய விருந்துச் சாப்பாட்டுக்கே
ஏற்பாடு செய்திருந்தாள். பகல்
உணவு முடிந்ததும் நடுக்கூடத்தில்

டேப்ரிகார்டரை வைத்து பூரணி
இலங்கையில் பேசிய
சொற்பொழிவுகளை ஒலிபரப்பத்
தொடங்கினாள் செல்லம்.

அரவிந்தன், முருகானந்தம், வசந்தா
எல்லோரும் சூழ அமர்ந்து கேட்டுக்
கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது
பூரணி மாடி அறையில் இருந்தாள்.

டேப்ரிகார்டு போட்ட சிறிது
நேரத்துக்குப் பின் பூரணியின் தங்கை
மங்கையர்க்கரசி வந்து, "அக்கா
உங்களைக் கூப்பிட்டாங்க, ஏதோ
தனியா பேசணுமாம்" என்று
அரவிந்தனை மாடிக்கு அழைத்துப்
போனாள். பூரணி மாடியில் முன்
வராந்தாவிடையே இருந்தாள். அவள்
கைகள் பின்புறம் எதையோ ஒளித்து
வைத்துக் கொண்டிருந்தன.

"கூப்பிட்டாயாமே?" என்று சிரித்துக் கொண்டே அவள் முன் போய் நின்றான் அரவிந்தன். அவளும் சிரித்தாள்.

"தயவு செய்து உங்கள் கையை நீட்டுங்கள்" என்றாள் பூரணி.

"எதற்காக?"

"நீட்டுங்களேன் சொல்கிறேன்."

அரவிந்தன் கையை நீட்டியவாறே சிரித்தபடி நின்றான். அவள் அவனுடைய பொன் நிறமுள்ள கையில் புதிய தங்கக் கடிகாரத்தைக் கட்டினாள்.

"காலத்தை உங்கள் கையில் கட்டி
ஓடச் செய்துவிட்டேன்."

"தவறு பூரணி. நாம் மனிதர்கள்!
காலத்தின் கையில் கட்டுண்டு
ஓடுபவர்கள்" என மறுமொழி கூறி
அழகாக நகைத்துக் கொண்டே
அவள் முகத்தைப் பார்த்தான்
அரவிந்தன்.

குறிஞ்சி மலர்

33

மாட்சியிற்... பெரியோரை
வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும்

இலமே

இன்னாது அம்ம இவ்வுலகம்

இனிய காண்(க) இதன்

இயல்புணர்ந்தோரே!

-- புறநானூறு - 192 - 193

மதுரை திரும்பியதும் ஒரு வாரம்
பூரணிக்கு ஓய்வே இல்லை.

விருந்துகளும், பாராட்டுக்

கூட்டங்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக

இருந்தன. இலங்கைப் பயண

அனுபவங்கள் பற்றி மங்கையர்

கழகத்தில் அவள் சில

சொற்பொழிவுகள் செய்தாள். ஒரு

திங்கட்கிழமை மாலையில்

மங்களேசுவரி அம்மாள் முதலிய

எல்லோருடனும் திருப்பரங்குன்றம்

போனாள் பூரணி. கோயிலில்

சோமவார தரிசனம் முடித்த பின்
ஓதுவார்க் கிழவர் வீட்டுக்குப்
போய்ச் சிறிது நேரம் பேசிக்
கொண்டிருந்தார்கள். ஓதுவார்
வீட்டுப் பாட்டி பூரணியிடம்
பலமுறை கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப்
போன அந்தக் கேள்வியை இம்முறை
மங்களேசுவரி அம்மாளிடம்
கேட்டாள்.

"நான் சொல்லியதைத்தான் இவள்
கேட்கவில்லை. நெருங்கிப் பழகுகிற
நீங்களாவது காலாகாலத்தில்
கல்யாணத்தைப் பற்றி இந்தப்
பெண்ணுக்கு நினைவு படுத்த
வேண்டாமோ அம்மா! இவளுக்கு
வயதென்ன, கொஞ்சமாகவா
ஆகிறது? மனத்துக்குள் என்னதான்

நினைத்துக் கொண்டு பேசாமல்
இருக்கிறாளோ? இவள் பேசாமல்
இருந்தாலும் விவரம் தெரிந்த
நீங்களெல்லாம் பேசாமல்
இருக்கலாம் அம்மா?"

"எல்லாம் தானே நடக்கும் பாட்டி!
அது அதற்குக் காலம்
வரவேண்டாமோ?" என்று
பொதுவாகப் பதில் கூறி பாட்டியின்
கேள்வியைச் சமாளித்தாள்
மங்களேசுவரி அம்மாள். அங்கிருந்து
விடைபெற்றுக் கொண்டு பூரணியின்
பழைய தோழி கமலாவின்
வீட்டுக்குப் போய் சிறிது நேரம்
இருந்தார்கள். கமலாவுக்குப் பெண்
குழந்தை பிறந்து இரண்டு மூன்று
நாட்களாகியிருந்தன. கமலாவின்

தாய் வெள்ளித்தட்டு நிறையச்
சர்க்கரையும் தாம்பூலமும், பூவும்
வைத்து பேத்தி பிறந்த மகிழ்ச்சியில்
கொண்டாட்டத்தோடு அவர்களுக்கு
உபசாரம் செய்தாள்.

பிள்ளைப்பேறு நிகழ்ந்த அறைக்குள்
தாய்மைக் கோலத்தின் பெருமிதப்
பொலிவோடு படுத்திருந்த
கமலாவையும், அருகில் சண்பகப்
பூங்குவியல் போல் மஞ்சள் பொன்
நிறத்துக்குத் தவழ்ந்த
குழந்தையையும் பார்த்தாள் பூரணி.
அந்த அறைக்குள் உலகத்திலேயே
இணையற்றதும் பெரியதுமான புனித
அழகு ஒன்றைக்
கண்டுகொண்டிருக்கிற உணர்வு
அவளுக்கு ஏற்பட்டது. கலைந்த

கூந்தலும், கருவளையமிட்ட
கண்களும், தாயாகிப் பெற்ற எழிலும்
குலவ உயிருள்ள தெய்வச்சிலை
தளர்ந்து துவண்டு கிடப்பது போல்
படுத்திருந்தாள் கமலா.

"வா பூரணி! அப்படியே உட்கார்ந்து
கொள். இலங்கைக்கெல்லாம் போய்ச்
சுற்றிவிட்டு வந்தாயாமே?
பிரயாணம் சுகமாக இருந்ததா?"
என்று கமலா அன்புடன்
விசாரித்தாள். அவளிடம் சிறிது
நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்
பூரணி.

"போய்விட்டு வருகிறேன், கமலா.
அடுத்த வாரம் கல்கத்தாவுக்குப்
போகிறேன். திரும்பி வந்ததும்

மறுபடியும் உன்னைப் பார்க்க
வ்ருகிறேன். உடம்பை நன்றாகக்
கவனித்துக் கொள்" என்று
விடைபெற்றுக் கொண்டு பூரணி
எழுந்திருந்த போது...

"உனக்கென்ன அம்மா!
கல்கத்தாவுக்குப் போவாய்,
அமெரிக்காவுக்குப் போவாய்.
எங்களையெல்லாம் போலவா நீ!
தேர்தலுக்குக்கூட நிற்கிறாய் என்று
கேள்விப்பட்டேன். தேர்தலில்
வெற்றி பெற்று மந்திரியாக
வந்தாலும் வருவாய்.
அப்படியெல்லாம் வந்தால் எங்களை
மறந்துபோய் விடாதேயம்மா" என்று
சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள் கமலா.

சாதாரணமாகச் சிரித்துக்
கொண்டுதான் அவள் இப்படிக்
கூறினாள். ஆனால் பூரணியின்
செவிகளில் சிந்தனையைக் கிளறும்
விதத்தில் ஒலித்து உள்ளத்தில் பதிந்து
கொண்டன இந்தச் சொற்கள். 'எல்லா
பெண்களையும் போல் சர்வ
சாதாரணமாக வாழாத
காரணத்தாலேயே
தன்னையறியாமலே தான்
பலருடைய உள்ளங்களில்
பெருமையையும் பெருமையோடு
கலந்த பொறாமையையும்
உண்டாக்கிக் கொண்டு
வருகிறோமோ?' என்று ஒரு கணம்
பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத
சந்தேகம் பூரணியின் மனத்தை
வாட்டியது. 'உயரத்தில்

இருப்பவர்கள்

தகுதியுடையவர்களாக

நல்லவர்களாக இருந்த போதிலும்

அவர்கள் உயரத்தில்

இருக்கிறார்களென்ற ஒரே

காரணத்தால் கீழேயிருக்கிற

அத்தனை பேருடைய கண்களும்

அவர்கள் மேல் பட்டுக்

கொண்டிருக்கிறதென்பதை உணர்கிற

நிலை பூரணிக்கும் அப்போது

ஏற்பட்டது. இரண்டு உயிர்கள்

சேர்ந்து மூன்றாவது உயிரை

உண்டாக்குகிற வாழ்வுக்குத்தான்

உலகம் முழுவதும் அவசரப்பட்டுக்

கொண்டிருக்கிறது.

அவசரப்படுத்துகிறது. ஒதுவார்

வீட்டிலும் கமலாவின் வீட்டிலும்

தன்னைச் சந்தித்த கண்களில்

தன்னோடு பேசிய வாய்களில்
தன்னை நினைத்த உள்ளங்களில்
இந்த அவசரம் குறிப்பாகவும்
வெளிப்படையாகவும்
வற்புறுத்தப்படுவதை அவள் புரிந்து
கொள்ளத்தான் வேண்டியிருந்தது.
எப்படியெல்லாமோ இலட்சிய
வாழ்வு வாழத் திட்டமிட்டுக்
கொண்டிருந்தது அவள் மணம்.
'அப்படியெல்லாம் கனவுகள்
காணாதே. இப்படித்தான்
வாழவேண்டும். இப்படி வாழ்வது
தான் வழக்கம். இப்படித்தான்
எல்லோரும் வாழ்கிறார்கள்' என்று
உலகம் சமயம்
வாய்க்கும்போதெல்லாம் அவளுக்கு
நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருந்தது.
அவளுடைய அரவிந்தனோ,

'உடம்பால் வாழ்கிற வாழ்வுக்கு
இப்போது அவசரமில்லை இன்னும்
சிறிது காலத்துக்கு எங்களை
மனங்களிலே வாழவிடுங்கள்' என்று
மங்களேசுவரியம்மாளிதம் தத்துவம்
பேசுகிறான். அவள் மட்டும்
என்னவாம்? குறிஞ்சிப் பூப்பது
போல் அபூர்வமாக தன் மனத்தில்
அந்தக் கம்பீரம் பூக்கும் போது,
ஆசைகளும் பாசங்களும் நிறைந்த
சிறிய வாழ்வை மறந்து ஆண்களும்
பெண்களும் இளைஞர்களும்
முதியவர்களும் உறங்கித் தளர்ந்து
இருளில் மூழ்கியிருக்கும் தமிழினத்து
மக்களின் நடுவே ஒளிவிளக்கேற்றி
அருள் நடை நடக்கும்
வாழ்வையல்லவா அவள்
உணர்கிறாள். அந்த வாழ்வின்

நினைவு குறிஞ்சி போல் அரிதாய்
மனத்துள் உயரமான இடத்தினதாய்ப்
பூக்கும் போது அவள் கண்களில் நீர்
மல்கி விடுகிறதே. கருத்தில்
தெய்வீகம் மணக்கிறதே! தான்
மட்டுமே உணர முடிந்தது, பிறர்க்கு
உணர்த்த முடியாததுமான இந்த
உணர்வுக்கு என்ன பெயர்?

திருப்பரங்குன்றத்தில் கமலாவின்
வீட்டில் அந்த அனுபவம் ஏற்பட்ட
சிறிது நாழிகை நேரத்தில்
இத்தனையும் எண்ணித் தவித்தது
பூரணியின் உள்ளம். அவள்
குடியிருந்த வீட்டின் சாவியும்
கமலாவின் தாய் வசம்தான்
கொடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.
வெகுநாட்களாக வீடு பூட்டிக்

கிடந்ததனால் சாவியை வாங்கிக்
கொண்டு போய்த் திறந்து
பார்த்துவிட்டு வந்தாள் பூரணி.

"எதற்காக இங்கு ஒரு வீட்டைப்
பூட்டிப் போட்டுக் கொண்டு
தண்டத்துக்கு வாடகை
கொடுக்கிறாய்? பேசாமல்
எல்லாவற்றையும் ஒழித்துக் கொண்டு
மதுரைக்கே வந்துவிடு. நம் வீட்டு
மாடி முழுவதும் உனக்கு
விட்டுவிடுகிறேன்" என்றாள்
மங்களேசுவரி அம்மாள். பூரணி
அதற்கு உடனடியாக
இணங்கிவிடவில்லை. "பார்க்கலாம்
அம்மா. இப்போது அவசரமில்லை"
என்று கூறினாள்.

தம்பி சம்பந்தனும் தங்கை
மங்கையர்க்கரசியும் மங்களேசுவரி
அம்மாள் வீட்டிலேயே தங்கிப்
படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.
செல்லத்தைப் போல் ஏறக்குறைய
அவ்வீட்டுக் குழந்தைகளாகவே
ஆகியிருந்தார்கள். மூத்த தம்பி
திருநாவுக்கரசு அச்சகத்திலேயே
அரவிந்தனோடு இருந்து வந்தான்.
இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்துத்
தீர்மானமாய் முடிவு செய்து கொண்ட
பின்புதான் அந்த அம்மாள்
பூரணியிடம் அக்கேள்வியைக்
கேட்டாள்.

"நீ மட்டும் தனியாக இங்கே வீடு
வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்யப்
போகிறாய் பெண்ணே? ஒரே

குடும்பமாகப் பழகிக்
கொண்டிருக்கிற நாம், ஒரே
குடும்பமாக வசிக்க
ஆசைப்படுவதிலே என்ன தவறு?"
என்று மீண்டும் இரண்டொருமுறை
வற்புறுத்திச் சொல்லிப் பார்த்தாள்
மங்களேசுவரி அம்மாள். பூரணி
இதற்குச் சரியாக மறுமொழி
கூறவில்லை.

அன்றைக்கு மாலையில்
திருப்பரங்குன்றம் சென்ற அவர்கள்
மதுரை திரும்பும்போது எட்டு
மணிக்கு மேலாகிவிட்டது.
அங்கிருந்து காரில் திரும்பிப்
புறப்படும்போது காரின் பின்புறத்துக்
கண்ணாடி வழியாக ஏக்கத்தோடு
திரும்பிப் பார்த்தாள் பூரணி. குன்றின்

உச்சியில் நீல ஒளி உமிழ்ந்து சிரித்துக்
கொண்டிருந்தது ஓம். காரின்
ஓட்டத்தில் விரைவாகப் பின்னுக்கு
நகர்ந்து கொண்டு போகும் அந்த
ஊரிலும், குன்றின் உச்சியில் ஒளி
மலராய் மலர்ந்து வெண்நீலச் சுடர்
திகழும் 'ஓமி'லும் தான் எத்தனை
அழகு. 'இந்த அழகில்தானே
அப்பாவின் மனம் தோய்ந்து நின்றது.
இந்த அழகில் தானே அப்பாவின்
சிந்தனைகளும் தத்துவங்களும்
மலர்ந்தன. அந்த அழகில்தானே
அப்பா என்னை வளர்த்து அறிவாக்கி
ஆளாக்கி விட்டார்' என்று
பழையனவும் புதியனவுமாகிய
நினைவுகளை நினைத்து நினைத்து
நெட்டுயிர்த்தாள் அவள். அன்று
இரவு நெடுநேரம் உறக்கம் வராமல்

படுக்கையில் புரண்டு
கொண்டிருந்தாள் பூரணி.
சிந்தனைகளின் தவிப்பில்
புழுங்கியது அவள் உள்ளம்.

திருப்பரங்குன்றத்தில் சிறிய
தெருக்களில் மதுரை நகரத்தின்
அகன்ற வீதிகளில் தான் நடந்தும்,
காரிலும் சென்றபோது சில
ஆண்டுகளுக்கு முன்
பழகியவர்களும், பழகாதவர்களும்,
தன்னை எப்படிப் பார்த்தார்களோ
அதைவிட அதிகமான பயத்துடனும்
மரியாதையுடனும் இப்போது
பார்ப்பதை அவள் தெரிந்து
கொண்டிருந்தாள். மேடை, பிறர்
புகழ்ச்சி, வெளிநாட்டுப் பயணம்,
தேர்தல் எல்லாமாகச் சேர்ந்து

சாதாரண மக்கள் அருகில் நெருங்கக்
கூசியும் தயங்கியும் ஒதுங்குகிற
கௌரவத்தைத் தன்னிடம் சேர்த்து
விடத் தொடங்கியிருப்பதும்
அவளுக்கு விளங்கிற்று. செல்வமும்,
செல்வாக்கும், புகழும் சேர்ச் சேர
அதைக் கண்டு சாதாரண மக்கள்
பயப்படத் தொடங்கி மதித்து
நிற்கிறார்கள். ஆனால்
அவற்றுக்குரியவர் மேல் அன்பை
நெகிழவிடக் கூசுகிறார்கள். அன்பால்
நெகிழாமல் பயத்தால் நெகிழும்
இந்தக் கௌரவம் என்னவோ போல்,
ஏற்றுக் கொள்ள அருவருக்கும்
விதத்தினதாகப் பட்டது பூரணிக்கு.
இப்போது அவளை எங்கே
சந்தித்தாலும் யார் சந்தித்தாலும்,
தேர்தலைப் பற்றியும் அரசியலைப்

பற்றியுமே பேசினார்கள்.
சந்திக்கிறவர்கள் தேர்தலையும்
அரசியலையும் விட்டு வேறு
ஏதாவது நெகிழ்ந்து
பேசமாட்டார்களா என்று அவளே
ஏங்கும் படியாகிவிட்டது.

ஒன்று அரசியலைப் பற்றிப்
பேசினார்கள். அல்லது
திருமணத்தைப் பற்றி நினைவு
மூட்டினார்கள். உறக்கம்
வந்துவிட்டாலும் இந்த
நினைவுகளை மறக்கலாம். ஆனால்
உறக்கம் கண் இமைகளில் வந்து
கலக்கவில்லை. மனிதர்களின்
நினைவுகள் தான் கண் இமைகளுக்கு
முன்னே வந்து அவளைக்
கலக்கியது. அரவிந்தன் தோன்றி,

'எண்ணங்களில் வாழும் வாழ்வுக்கு அழிவில்லை. இன்னும் சிறிது காலத்துக்கு எண்ணங்களிலேயே வாழலாம்' என்கிறான். ஒதுவார் வீட்டுப் பாட்டியும், கமலாவின் தாயும், மங்களேசுவரி அம்மாளும்தோன்றி 'எண்ணங்களால் வாழ்வதெல்லாம் உலகத்துக்குத் தெரியாது. உலகம் ஒப்புக்கொள்கிற மாதிரி வாழுங்கள்' என்று அழுத்திச் சொல்கிறார்கள். அவள் கண்களில் இருபுறமும் உருவெளியில் தோற்றங்கள். நீண்ட நாழிகைத் தவிப்புக்குப் பின் மெல்லத் தளர்ந்து உறங்கிய போது, அவள் ஒரு கனவு கண்டாள்.

மேக மண்டலத்தின் உயரத்துக்கு

வளர்ந்து வீறெய்தி நிற்கும் ஒரு
பெரிய மலைச்சிகரத்தில் அவள்
நிற்கிறாள். தூய பஞ்சுப் பொதிகள்
போல் குவிந்திருந்த மேகங்களையே
எட்டுகிறவரை கொய்தெடுத்து
இடையில் சுற்றி உடுத்துக் கொண்டது
போல் வெண்துகில் உடுத்து
நிற்கிறாள். சுற்றிலும்
கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை அந்த
மலைமேனியெல்லாம் நீலநிறப்
பூக்கள் தேன் துளி சிலிர்க்கப் புது
மலர்ச்சி கொண்டு இலங்குகின்றன.
அந்தப் பூக்களை எங்கோ
எப்போதோ பலமுறை
பார்த்திருப்பது போல் ஒரு ஞாபகம்
நெஞ்சடியில் முறிமுள்ளாய்
உறுத்துகிறது. அந்த உயரத்திலிருந்து
காணும் போது கீழே மண்ணுலகம்

சிறியதாய் இருண்டதாய்ச் சீவனற்றுத்
தெரிகிறது. மேலிருந்தபடியே அந்த
உயரத்தில் நின்று கொண்டு
பூக்களைத் தூவுவதுபோல கீழே
இருண்டிருக்கும் உலகத்துக்கு
இரண்டு கைகளும் நிறைய ஒளியை
அள்ளித் தூவ வேண்டும் போல்
அவளுக்கு ஆசையாக இருக்கிறது.
கைகளில் ஒளிப் பூக்களைப் போல்
அவள் எவற்றையோ அள்ளுகிறாள்.
கீழே அவற்றைத் தூவுவதற்காக
மேலெழுந்த இரண்டு கைகளின் பத்து
விரல்களிலிருந்தும் பொன்னொளிக்
கதிர்க்கோடுகள் சுடரிட்டு
பாய்கின்றன! இப்படி இன்னும்
என்னென்னவோ அற்புதமாய்த்
தோற்றங்கள் தொடர்கின்றன.
தொடர்புடனும் தொடர்பின்றியும்

தொடர்கின்றன. கனவு கலைந்து
விழித்துக் கொண்டபோது
தலையணை நனைந்திருந்தது.
கன்னங்களில் ஈரக்கரை. கண்களில்
நீர் பெருகித் தணிந்திருந்தது.
கனவின் போது தானாக
அழுதிருப்பதும் புரிந்தது பூரணிக்கு.

அடுத்த சில நாட்களில்
கல்கத்தாவுக்குப் புறப்படுவதற்காக
உற்சாகமான ஏற்பாடுகள்
தொடங்கவே சிறிது
நிம்மதியடைந்தாள் பூரணி.
தேர்தலுக்கான ஆடம்பர
ஏற்பாடுகளை அறவே கைவிட்டு
விட்டான் அரவிந்தன். 'பூரணியும்
தேர்தலுக்கு நிற்கிறாள்' என்று
மக்களுக்குத் தெரிவதை விட

அதிகமாக எந்த விளம்பர ஏற்பாடும்
செய்யக்கூடாதென்று
முருகானந்தத்திடம் வாக்கு வாங்கிக்
கொண்டிருந்தான் அவன். ஆனால்
முருகானந்தம் உலகியல்
தெரிந்தவனாக நடந்துகொண்டான்.
அரவிந்தனுக்கு வாக்குக் கொடுத்த
கண்டிப்புக்காகத் தான் ஒன்றும்
செய்யாமலிருந்தாலும் பொது
மக்களாகவே கூட்டம் போட்டு
விளம்பரம் செய்கிற மாதிரி
அங்கங்கே நண்பர்களிடம்
இரகசியமாகச் சொல்லி ஏற்பாடு
செய்திருந்தான் முருகானந்தம்.
அவனுடைய ஏற்பாட்டால்
ஆடம்பரமின்றித் தாமாகவே
பூரணியை ஆதரிக்கும் தேர்தல்
கூட்டங்கள் சில இடங்களில்

நடந்தன. இதே சமயத்தில் புது
மண்டபத்து மனிதரும்
பர்மாக்காரரும் விளம்பரத்துக்குப்
பணத்தை வாரி இறைத்துக்
கொண்டிருந்தார்கள்.

பூரணிக்குத் துணையாக
மங்களேசுவரி அம்மாளும்த
கல்கத்தாவுக்குப் போய்வர
வேண்டுமென்று
ஏற்பாடாகியிருந்தது. அவர்கள்
கல்கத்தாவுக்குப் புறப்படுவதற்காகப்
பயணம் தொடங்க இருந்த
தினத்துக்கு முதல்நாள் காலை
அரவிந்தனுடைய வாழ்க்கையில்
இமயமலை சரிந்ததுபோல் ஒரு
மாபெரும் மாறுதலை உண்டாக்கியது
பர்மாக்காரரின் புதுவிதமான சூழ்ச்சி

ஒன்று. தனது நிகரற்ற தன்னடக்கப்
பண்பினால் அந்த மாறுதலையும்
சிரித்துக் கொண்டே சர்வ
சாதாரணமாகத் தாங்கிக் கொண்டான்
அரவிந்தன். ஆயினும் அதனால்
அவன் மனம் எல்லையற்றுப்
புண்பட்டது. வருந்தி வாடியது.
பொறுக்க இயலாமல்
உள்ளுக்குள்ளேயே தவித்தான்
அவன்.

அன்று காலை வழக்கம் போல் அச்சக
வேலைகள் தொடங்கி நடந்து
கொண்டிருந்தன. அரவிந்தன்
அறையில் ஊரிலிருந்து
சிற்றப்பாவின் நிலங்களை விற்று
அவன் கொணர்ந்திருந்த தொகையில்
தேர்தலுக்காக முதலில் செலவழித்த

சிறிய பகுதி தவிர எஞ்சியதெல்லாம்
அச்சகக் கடன்களை அடைக்கவும்
புதிய எந்திரங்கள் வாங்கவும்
செலவிடப்பட்டிருந்தது. அவன்
அப்படித் தன் பணத்தைச் செலவிட்டு
நிலைமையைச் சரிக்கட்டியிருக்கா
விட்டால் அச்சக நிர்வாகம் கடனில்
மூழ்க நேரிட்டிருக்கும். அது
நேரிடாமல் காப்பாற்றிவிட்ட
பெருமிதத்தோடு வரவு செலவுக்
கணக்குகளைப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான் அவன்.

அப்போது மீனாட்சிசுந்தரத்தின்
வீட்டிலிருந்து வேலையாள் வந்து
கூப்பிட்டான். "பெரியம்மா
உங்களை கூட்டிக் கொண்டு
வரச்சொன்னாங்க." பெரியம்மா

என்றுதான் திருமதி
மீனாட்சிசுந்தரத்தை
வேலைக்காரர்கள் அனைவரும்
மரியாதையாக அழைப்பார்கள்.

'கடைசிப் பெண்ணின் திருமண
ஏற்பாடு பற்றி ஏதாவது நம்மைக்
கலந்து பேசவேண்டியிருக்கும்.
அல்லது சிறிய பையனின் படிப்பைப்
பற்றி இருக்கும். இரண்டும்
இல்லாவிட்டால் சீக்கிரம் திருமணம்
செய்து கொள்ளச் சொல்லி எனக்கு
அறிவுரை கூறுவதற்காக இருக்கும்'
என்று நினைத்துக் கொண்டு
புறப்பட்டுப் போனான் அரவிந்தன்.
ஆனால் முற்றிலும் வேறான நிகழ்ச்சி
அங்கே அவனை எதிர்கொண்டது.

திருநெல்வேலியிலிருந்தும்,
திருச்சியிலிருந்தும்
மீனாட்சிசுந்தரத்தின் இரண்டு
மாப்பிள்ளைகளும் வந்திருந்தார்கள்.
மீனாட்சிசுந்தரத்தின் இறுதிச்
சடங்குகளுக்கு வந்துவிட்டுச் சென்ற
பின்பு இப்போதுதான் அவர்களை
மீண்டும் பார்க்கிறான் அரவிந்தன்.

"வாருங்கள்! ஏது இரண்டு
மாப்பிள்ளைகளும் கட்சி சேர்ந்து
கொண்டு வந்திருக்கிறார்
போலிருக்கிறதே?" என்று
கலகலப்பாக வரவேற்ற அரவிந்தன்,
பதிலுக்கு அவர்களிடம்
கலகலப்பைக் காணாமல்
மருண்டான். உட்புறம் கதவருகில்
திருமதி மீனாட்சிசுந்தரம்

தென்பட்டாள்.

"என்னம்மா?

கூப்பிட்டனுப்பினீர்களாமே" என்று
அந்த பெரியம்மாவிடம் கேட்டான்
அரவிந்தன். அந்த அம்மாள்
முகத்திலும் வழக்கமாக இருக்கும்
ஏதோ ஓர் ஒளி
குறைந்திருக்கிறதாகப்பட்டது
அவனுக்கு. உடனடியாக அந்த
அம்மாளும் அவனுக்குப் பதில்
சொல்லத் தயங்கி நின்றாள்.

"இப்போது நீங்கள் எல்லோரும்
ஏதோ மனத் துன்பத்தோடு
இருக்கிறார் போலத் தோன்றுகிறது.
நான் வேண்டுமானால் போய்விட்டு
அப்புறம் வருகிறேன்" என்று

அரவிந்தன் திரும்பிப் புறப்பட
முயன்ற போதுதான் அந்த
அம்மாஸிடமிருந்து பேச்சுப் பிறந்தது.
"இல்லை! உட்காரு தம்பி!
உன்னிடம் கொஞ்சம் பேசவேண்டும்.
அதற்காகத்தான்
கூப்பிட்டனுப்பினேன்."

அரவிந்தன் உட்கார்ந்தான். அந்த
அம்மாள் தொடங்கினாள்.

"மாப்பிள்ளை இரண்டு பேரும்
வேலையை விட்டுவிட்டு
வந்திருக்கிறார்கள். 'பிரஸ்'
நிர்வாகத்தை எடுத்துக் கொண்டு
புதிதாக என்னென்னவோ மாறுதல்
எல்லாம் செய்து வியாபாரத்தைப்
பெரிதாய் வளர்க்க வேண்டுமென்று

ஆசைப்படுகிறார்கள். பெரிதாக
முதலீடு செய்து இன்னும் புது
மெஷின்கள் எல்லாம் வாங்கிப்
பிரஸ்ஸை விரிவாக்க இந்த
ஊரிலேயே தெரிந்தவர்கள் யாரோ
பணம் புரட்டித் தருவதற்கு
இணங்கியிருக்கிறார்களாம்." அந்த
அம்மாள் தயங்கித் தயங்கி
ஒருவிதமாகக் கூறி முடித்தாள்.
அதுவரை பேசாமலே இருந்த
இரண்டு மாப்பிள்ளைகளில் மூத்த
மாப்பிள்ளை அரவிந்தனை நோக்கிச்
சிறிது கடுமையாகவே இரைந்தான்.

"யாரோ ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதருடைய
பொண்ணுக்குத் தேர்தல் விளம்பரம்
அடிக்கவும், மனம் போன போக்கில்
நீயும் உன் நண்பர்களும்

குடியிருக்கவும் அரட்டையடிக்கவும்
மாமா பிரஸ் வைத்துக்
கொடுத்துவிட்டுப் போகவில்லை
உன்னிடம். பிரஸ் ஆகவா
இருக்கிறது அது? சந்தை மடமாக
அல்லவா ஆக்கியிருக்கிறாய்."

"கொள்ளை போவதற்கு இது ஒன்றும்
பிள்ளையில்லாச் சொத்து இல்லை
தம்பி" என்று சேர்ந்து கொண்டான்
இளைய மாப்பிள்ளை. உட்புறம்
திருமதி மீனாட்சிசுந்தரம் தலையைக்
குனிந்து கொண்டு நின்றாள்.
அரவிந்தனுக்குக் நெஞ்சம்
கொதித்தது. வாய் ஏதேதோ
பேசிவிடத் துடித்தது. அந்தப்
பெரியம்மாளின் பெருந்தன்மையில்
நம்பிக்கை வைத்து ஏதோ

கூறுவதற்காக "அம்மா!" என்று அந்தம்மாளை நோக்கிப் பேச வாயெடுத்தான். 'நீ சொல்ல ஒன்றுமில்லை, நான் கேட்கவும் ஒன்றுமில்லை' என்று கூறாமல் கூறுவது போல் விருட்டென்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு உட்புறம் போய் மறைந்துவிட்டாள் திருமதி மீனாட்சிசுந்தரம்.

மாற்ற முடியாத விதத்தில் யாரோ வேண்டுமென்றே முயன்று அவர்கள் மனங்களில் வஞ்சக வித்துக்களைத் தூவியிருக்க வேண்டுமென்று அரவிந்தன் அனுமானித்துக் கொண்டான். யார் விதைத்த வஞ்சகனையென்று அவனுக்குப் புரிந்தது. புரிந்து என்ன செய்ய?

பெருந்தன்மை நிறைந்த திருமதி
மீனாட்சிசுந்தரம் தான் சொல்ல
முயன்றதைக் கேட்கவே
தயாரில்லாதபோது செய்ய என்ன
இருக்கிறது? முரட்டுத்தனமாகத்
தன்னைத் தூக்கியெறிந்த
மாப்பிள்ளைகளைப் பதிலுக்கு
ஏதாவது பேசியிருக்கலாம் அவன்.
அப்படியும் பேசவில்லை.

உயர்ந்தவர்களைப் புகழவும்,
இழிந்தவர்களை இகழவும் செய்யாத
அவன் நடுநிலை பழகிய நாவுக்கு
இறைந்து கூச்சலிடத் தெரியவில்லை.
ஏசி வம்புக்கு இழுக்கத்
துணிவில்லை. 'இன்னாது அம்மா
இவ்வுலகம்' - என்று ஆயிரமாயிரம்
ஆண்டுகளுக்கு முன்பே துணிந்து
இந்த உலகத்துக்கு முட்டாள் பட்டம்

கட்டிவிட்டுப் போன கவிஞன்
அகப்பட்டால் அவன் வாயில் பிடி
சர்க்கரையைப் போடவேண்டும்
போல் இருந்தது. உள்ளேபோய்
"இந்தாருங்கள் சாவிக்கொத்து" என்று
அந்த அம்மாளின் காலடியில்
சாவிக்கொத்தை வைத்து
வணங்கிவிட்டு மௌனமாகத்
தலைகுனிந்து வெளியேறினான்
அரவிந்தன்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் அநாதைச்
சிறுவனாக இரயில் பாதையிலே
நடந்து கிராமத்திலிருந்து
வெளியேறிய பழைய சம்பவம்
இன்று நினைவு வந்தது அவனுக்கு.
தன்னுடைய வாழ்வில் நிகழ்ந்த
இந்தச் சரிவை யாரிடமும்

வெளியிடவில்லை.

ஒன்றுமே நிகழாததுபோல் பழைய
கலகலப்புடன் அன்று மாலையே
பூரணியோடும் மங்களேசுவரி
அம்மாளோடும் சென்னைக்குப்
புறப்பட்டுப்போய் மறுநாள் மாலை
சென்ட்ரல் நிலையத்தில் ஹெளரா
மெயிலில் அவர்களைக்
கல்கத்தாவுக்கு இரயிலேற்றிவிட்டு
மதுரை திரும்பினான். பூரணி,
முருகானந்தம் எவருக்கும் தன்
வாயால் அந்தச் செய்தியைத்
தெரியவிடவில்லை அவன்.

குறிஞ்சி மலர்

34

கரையா எனது மனக்கல்லும்
கரைந்தது
கலந்து கொளற்கு என் கருத்தும்
விரைந்து
புரையா நிலையில் என் புந்தியும்
தங்கிற்று
பொய்ப்படாக் காதல் ததும்பிமேற்
பொங்கிற்று.

-- இராமலிங்க அடிகள்

பூரணியையும் மங்களேசுவரி
அம்மாளையும் கல்கத்தா மெயிலில்
ஏற்றிவிட்டுச் சென்னையிலிருந்து
மதுரை திரும்பிய அரவிந்தன்
வாழ்க்கையிலேயே அதுவரை
உணர்ந்திருக்க முடியாத
வேதனையையும் தனிமையையும்

முதல் முதலாக உணர்ந்தான்.
மீனாட்சி அச்சகத்திலிருந்து
தன்னுடைய வாழ்வு பிரியும்
என்றோ, பிரிக்கப்படும் என்றோ
கனவில் கூட எண்ணியிருக்கவில்லை
அவன். எண்ணியிருந்தால் என்ன?
எண்ணியிருக்காவிட்டால் என்ன?
திடீரென்று கண்ட பயங்கரக்
கனவுபோல் அந்த நிகழ்ச்சி நடந்து
முடிந்துவிட்டது. மீனாட்சிசுந்தரம்
உயிரோடிருந்தால் இப்படி
நடந்திருக்குமா? கேட்பார் பேச்சைக்
கெட்டுக்கொண்டு மனிதர்கள்
எவ்வளவுக்கு நன்றி
கெட்டவர்களாகவும்,
நன்மையற்றவர்களாகவும்
மாறிவிடுகிறார்கள். அந்த அச்சகமும்
அதன் பொருள் வளமும்

சிறப்படைவதற்கு இரவு - பகல்
பாராமல் துன்புற்று
உழைத்ததெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக
நினைத்து நினைத்து நொந்தான்
அரவிந்தன். தகப்பனுக்கு
மூத்தபிள்ளை உழைப்பதை விட
அதிகமாக உழைத்தானே அவருக்கு?
அந்த உழைப்புக்கு உண்மைக்கு
செலுத்தப்பட வேண்டிய
நன்றியுணர்வெல்லாம் அவரோடு
அவரைப் போலவே மாய்ந்துபோய்
விட்டனவா? மறக்கப்பட்டு
விட்டனவா?

கல்கத்தாவுக்குப் புறப்படுகிற
நேரத்தில் பூரணிக்கோ மங்களேசுவரி
அம்மாளுக்கோ இந்த நிகழ்ச்சி
தெரிந்திருந்தால் பயணத்தைக்கூட

நிறுத்தியிருப்பார்கள். அவ்வளவுக்கு
வருந்தத்தக்க செய்தி இது. அது
தெரிந்து அவர்கள் பயணம்
தடைப்பட நேராமல் தன் துயரத்தைத்
தன்னோடு மறைத்துக் கொண்டு
விட்டதில் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியே.
திருமதி மீனாட்சிசுந்தரத்தின்
காலடியில் அச்சகத்தின்
சாவிக்கொத்தை வைத்து
வணங்கிவிட்டு வானமே நிழலாய்ப்
பூமியே நிலையாய் ஒரு
பற்றுக்கோடும் இன்றி அவன்
கிளம்பிய பின்புதான் பூரணியோடும்
மங்களேசுவரி அம்மாளுடனும்
சென்னைக்கு இரயிலேறினான்.
எவ்வளவோ தன்னடக்கத்தோடு தன்
வேதனையை மறைத்துக் கொண்டு
அவன் கலகலப்பாகத்தான் இருக்க

முயன்றான். ஆயினும் "இன்று
உங்கள் முகம் ஏதோ களை குன்றிக்
காணப்படுகிறது. உங்களுக்கு உடல்
நலமில்லை போல் தோன்றுகிறது.
இவ்வளவு சிரமப்பட்டு நீங்கள்
எங்களை வழியனுப்பச் சென்னை
வரை வருவானேன்? நாங்கள்
பார்த்துப் போய்க்
கொள்ளமாட்டோமா?" என்று
இரயிலில் போகும் போது பூரணி
அவனைக் கேட்டுவிட்டாள். 'மெய்த்
திருப்பதம் மேவு என்ற போதிலும்
இத்திருத் துறந்து ஏசு என்ற
போதிலும், சித்திரத்தில் அலர்ந்த
செந்தாமரை' போல இராமன்
இருந்ததாகப் பள்ளிப் பருவத்தில்
கம்பராமாயணம் படித்திருந்தானே,
அப்படி இருந்துவிட

வேண்டுமென்றுதான் முயன்றான்
அரவிந்தன். ஆனால் நுணுக்கமான
நோக்குள்ள பூரணி அவன்
முகத்தையும் சிரிப்பையும் கடந்து
உண்மையைக் கண்டு விட்டான்.
அவளைக் கல்கத்தா மெயிலில்
ஏற்றியனுப்புகிற வரையில் ஏதேதோ
சொல்லி உண்மையை
மறைத்துவிட்டு வந்திருந்தான்
அவன்.

சென்னையிலிருந்து திரும்பிய அன்று
காலையில் தன் பெட்டிப் படுக்கை
முதலிய பொருள்களை எடுத்துக்
கொண்டு வருவதற்காகக்
கடைசியாய் அச்சகத்துக்குச்
சென்றான். பெட்டி
படுக்கைகளையும், வேட்டி

துணிமணிகளையும் எடுத்துக்
கொண்டு அவன் கிளம்பின போது
அவற்றில் சிலவற்றைக் கையில்
வாங்கிக் கொண்டு பூரணியின் தம்பி
திருநாவுக்கரசும் உடன் வெளியேறி
விட்டான். விசாரித்ததில், "எனக்கு
நேற்றோடு கணக்குத் தீர்த்து
வெளியே போகச்
சொல்லிவிட்டார்கள். இனிமேல்
இங்கென்ன வேலை" என்றான்
திருநாவுக்கரசு. அச்சகத்திலிருந்து
ஒழித்துக் கொண்டு
வெளியேறும்போது, கூடியவரை
எவருடைய கண்களிலும் படாமல்
வெளியேற வேண்டும் என்றுதான்
அரவிந்தன் எண்ணியிருந்தான்.

ஆனால் அப்படி முடியவில்லை.

அவன் வெளியேறுகிற நேரம்
பார்த்தா அவனைத் தேடிக் கொண்டு
வசந்தாவும் முருகானந்தமும் அச்சக
வாயிலில் காரில் வந்து இறங்க
வேண்டும்? முருகானந்தம்
புன்னகையோடு கேட்கலானன்.

"என்ன கோலம் இது. எங்காவது
வெளியூருக்குக் கிளம்பிக்
கொண்டிருக்கிறாயா அரவிந்தன்?
அவர்களை இரயிலேற்றிவிட்டு நீ
இன்று திரும்பியிருப்பாயென
எதிர்பார்த்துதான் உன்னை இங்கே
காண வந்தோம். நீ என்னடா
என்றால் மறுபடியும் எங்கோ
பயணம் கிளம்பிக்
கொண்டிருக்கிறாய்?"

"முருகானந்தம்! இது வெளியூர்ப்
பயணம் அல்ல! என்னுடைய
வாழ்க்கைப் பயணம்" என்று சொல்லி
மெல்லச் சிரித்தான் அரவிந்தன்.
'இடுக்கண் வருங்கால் நகுக' என்று
தானே அவனுடைய திருக்குறள்
சொல்லுகிறது. ஆனாலும் தான்
சிரித்த சிரிப்பு அப்போது
முழுமையாக இருந்திருக்க
முடியுமென்பதில் அவனுக்கே
நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை.

"விளங்கும்படியாகச் சொல்
அரவிந்தன். எனக்குப் புரியவில்லை"
என்றான் முருகானந்தம். அதற்கு
மேலும் உண்மையை மறைக்க
முடியவில்லை அரவிந்தனுக்கு.

"இன்னும் எப்படியப்பா
விளக்குவது? பதவுரை, பொழிப்புரை
சொல்ல வேண்டுமா என்ன? இந்த
மீனாட்சி அச்சகத்தை
மீனாட்சிசுந்தரத்தின் மாப்பிள்ளை
இருவரிடமும் ஒப்படைத்தாயிற்று.
எனக்கும் இதற்கும் இனியொரு
தொடர்பும் இல்லை. எனக்கும்
இந்தப் பயல் திருநாவுக்கரசுக்கும்
தங்கிக் கொள்ள இடம் தேடிப்
புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்
நான். மங்கம்மாள் சத்திரத்திலோ
அல்லது வேறு ஏதாவது ஒரு
விடுதியிலோ இரண்டு மூன்று
நாட்கள் தங்கிக் கொண்டு அப்புறம்
வேறு இடம் பார்க்கலாமென
நினைக்கிறேன்."

"நன்றி கெட்ட உலகம்" என்று
கருவினான் முருகானந்தம்.
அரவிந்தனுக்கு இப்படி
நடக்குமென்று நினைத்துப்
பார்க்கவே முருகானந்தத்துக்கு
வேதனையாயிருந்தது.

"ஒரு சத்திரத்துக்கும் போக
வேண்டாம். நம் வீடு எங்கே
போயிற்று? மாடியில் எல்லா
அறையும் காலிதான். நீங்கள் நம்
வீட்டுக்குத்தான் வரவேண்டும்.
பூரணியக்காவிடமே
திருப்பரங்குன்றம் வீட்டை ஒழித்துக்
கொண்டு நம் வீட்டோடு
வந்துவிடும்படி அம்மா வற்புறுத்திக்
கொண்டிருக்கிறாள். உங்களுக்கு இது
மாதிரி ஏற்பட்டு வெளியிடத்தில்

போய் நீங்கள் தங்குவதை நாங்கள்
பார்த்துக் கொண்டு

பேசாமலிருந்தோமென்றால் அம்மா
திரும்பி வந்ததும் கோபித்துக்

கொள்வாள். கண்டிப்பாக நீங்கள்
வேறு இடத்துக்குப் போகக்கூடாது"

என்று அரவிந்தனிடமும்

திருநாவுக்கரசிடமும் இருந்த பெட்டி

படுக்கைகளை வாங்கி காருக்குள்

திணிக்கலானாள் வசந்தா.

முருகானந்தம் உள்ளம் துடித்துப்

பேசினான். "என்ன இருந்தாலும்

மற்றவர்களை மன்னிக்கிற பண்பு

உனக்கு இத்தனை அதிகமாக

இருக்கக்கூடாது அரவிந்தன்.

உன்னுடைய சாது குணத்தாலும்,

மன்னிக்கிற சுபாவத்தாலும் பலரைக்

கெடுதல் செய்ய துணியும்படி

ஆக்கியிருக்கிறாய் நீ. கொட்டினால்
தேள். கொட்டாவிட்டால்
பிள்ளைப்பூச்சி என்று தான் உலகம்
கணக்கிடுகிறது. ஒரு தரமாவது
கொட்டிக் காண்பிக்க வேண்டுமப்பா
நீ."

"மன்னிக்கவும், பதிலுக்குக் கெடுதல்
செய்யவும் இது என்ன பெரிய
விரோதமா! ஏதோ அந்த அம்மாள்
கூப்பிட்டு அனுப்பினார்கள்.
மாப்பிள்ளைகள் அச்சகத்தை
எடுத்துக் கொண்டு புதிய
முதலீட்டுடன் பெரிய அளவில்
என்னென்னவெல்லாமோ விரிவாகச்
செய்யப் போகிறார்களென்றும்
கூறினார்கள். 'நன்றாகச் செய்யட்டும்
எனக்கும் மகிழ்ச்சிதான்' என்று

சாவியைக் கொடுத்துவிட்டுக்
கிளம்பினேன், அவ்வளவுதான்."

"அப்படிச் சாதாரணமாக இருக்க
முடியாது அரவிந்தன். யாரோ
பின்னால் நின்று கொண்டு
திட்டமிட்டுக் கெடுதல்
செய்திருக்கிறார்கள். நீ என்னிடம்
மறைக்கிறாய்! ஆனாலும் என்னால்
இந்தச் சூழ்ச்சி நாடகத்துக்குக்
காரணம் யார் என்று அறிந்து சொல்ல
முடியும். இன்று மாலைக்குள்
கண்டுபிடித்துச்
சொல்லவில்லையானால் என் பெயர்
முருகானந்தம் இல்லை. நீ என்னவோ
ஒன்றும் பெரிதாக
நடந்துவிடவில்லை போல் சிரித்துப்
பேசினாலும் மனம்

வேதனைப்படுகிறது என்று உன்
முகம் காட்டுகிறதே அப்பா."

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை
முருகானந்தம்! இந்த விநாயக்யோடு நீ
இதை மறந்துவிடுவதுதான் நல்லது"
என்று அமைதியாகக் கூறி
முருகானந்தத்தைச்
சமாதானப்படுத்தினான் அரவிந்தன்.
அவன் எவ்வளவோ மறுத்தும்
கேட்காமல் வசந்தாவும்
முருகானந்தமும் வற்புறுத்தி தானப்ப
முதலித் தெரு வீட்டுக்கே அவனை
அழைத்துக் கொண்டு
போய்விட்டார்கள்.

"ஆனாலும் நீ கெட்டிக்காரன்
தானப்பா. இவ்வளவு பெரிய

காரியம் நடந்தும் அன்று
அவர்களோடு சென்னை
புறப்படும்போது கூட என்னிடமோ
அவர்களிடமோ ஒரு வார்த்தை
சொல்லவில்லையே நீ" என்று
வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றபின்
மறுபடியும் அரவிந்தனைக் கடிந்து
கொண்டான் முருகானந்தம். "தம்பி!
கவலைப்படாதே! வேறு ஓர்
அச்சகத்தில் உனக்கு வேலை
தேடித்தருவது என் பொறுப்பு. ஒரு
வேலையுமே
கிடைக்கவில்லையானால்
என்னுடைய தையல் கடைக்கு
வந்துவிடு. தொழில்களில் எதுவுமே
குறைவுடையதில்லை. தொழிலையும்
சொல்லிக் கொடுத்து மீனாட்சி
அச்சகத்தில் கொடுத்ததை விடப்

பத்து ரூபாய் கூடவே சம்பளம்
தருகிறேன் நான்" என்று பூரணியின்
தம்பி திருநாவுக்கரசை முதுகில்
தட்டிக் கொடுத்து முருகானந்தம்
உற்சாகப்படுத்தினான். தனக்கு
வேண்டியவர்கள் சோர்வடைந்து
கிடப்பதை ஒரு கணமும்
பொறுக்காதவன் அவன்.

மங்களேசுவரி அம்மாள் வீட்டு
மாடியில் வசதியான அறை ஒன்றில்
அரவிந்தனைத் தங்கச் செய்திருந்தாள்
வசந்தா. குளியலறையும் இணைந்த
வசதியான இடம் அது. "கூச்சமோ
தயக்கமோ இல்லாமல் இங்கேயே
பழகலாம். இது உங்களுக்கு புது
இடம் இல்லை அண்ணா. உங்கள்
வீடு மாதிரி நினைத்துக் கொள்ள

வேண்டும். இங்கேயே மாடியில் அலமாரி நிறையப் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன" என்றாள் வசந்தா. மரியாதையோடும் அன்புடனும் அரவிந்தனுக்கு ஓடியாடி உபசாரங்கள் செய்தாள் அவள்.

"எனக்காக நீங்கள் எல்லோரும் அதிகமான சிரமம் எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள். இதற்கு நான் எப்படி நன்றி செலுத்தப் போகிறேனோ? நிம்மதியாக எங்கள் கிராமத்துப் பக்கம் போய் பத்து பன்னிரண்டு நாட்கள் சுற்றிவிட்டு வரலாமென நினைக்கிறேன்" என்று முருகானந்தத்தையும் வசந்தாவையும் நோக்கி அரவிந்தன் கூறினான்.

"அதெல்லாம் எங்கும்
போகக்கூடாது. உங்களுக்கு
இப்போது ஓய்வு தேவை. பல
வகையிலும் மன வேதனைப்பட்டுப்
போயிருக்கிறீர்கள். அக்கா
கல்கத்தாவிலிருந்து திரும்புகிறவரை
எங்கும் நகரக் கூடாது" என்று
இருவருமே அவனைத்
தடுத்துவிட்டார்கள். காப்பி,
சிறுறுண்டி, உணவு என்று வேளை
தவறாமல் வாராது வந்த
விருந்தாளியைப் போற்றி
உபசரிப்பது போல் அரவிந்தனைக்
கவனித்துக் கொண்டாள் வசந்தா.

அன்று தையற்கடையைப் பூட்டிக்
கொண்டு இரவு வீட்டுக்கு வந்த
போது முருகானந்தம் அரவிந்தனுக்கு

அந்தச் செய்தியைச் சொன்னான்.

"நான் விசாரித்து உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டுவிட்டேன் அரவிந்தன். எல்லாம் பர்மாக்காரர் செய்த வினைதானப்பா. திருச்சியிலும் திருநெல்வேலியிலும் மீனாட்சிசுந்தரத்தின் மாப்பிள்ளைகள் வேலை பார்த்த கம்பெனிகளின் முதலாளிகள் பர்மாக்காரருக்கு வேண்டியவர்கள்; அவரே முயன்று தகவல் கூறி அவர்களை அங்கிருந்து நீக்கச் செய்ததுடன் மாமனாரின் அச்சகத்தை எடுத்து நடத்தலாம் என்று யோசனையும் கூறி வேறோர் ஆள் மூலம் முதலீடு செய்வதற்கு நிறைய பண உதவியும் அளித்திருக்கிறாராம். அசுர

வேலைகள் செய்கிறார் அப்பா அவர்.
அவருடைய ஆட்கள் நாம் எங்கே
போகிறோம், என்ன செய்கிறோம்
என்று ஒவ்வொரு வினாடியும்
கவனித்துக்
கொண்டிருக்கிறார்களாமே. நீ
கல்கத்தா மெயிலில் அவர்களை
ஏற்றிவிடப் போனது, திரும்பியது,
அச்சகத்திலிருந்து எல்லாவற்றையும்
ஒழித்துக் கொண்டு இங்கே வந்தது
எல்லாம் தெரிந்து வைத்துக்
கொண்டிருக்கிறார்களே அவர்
ஆட்கள்! இந்த அசுர சாமர்த்தியம்
தான் இன்றைய அரசியலில் வெற்றி
பெறும் கருவி அரவிந்தன். நீ
என்னவோ நேர்மையையும்
உண்மையையும் முதலாக வைத்துத்
தேர்தலில் வெற்றியை

எதிர்பார்க்கிறாய். இந்தக் காலத்தில்
பிழை செய்யத் தெரிந்தவனுக்குத்
தான் பிழைக்கத் தெரிகிறதப்பா"
என்று முருகானந்தம் வந்து கூறிய
போது 'பர்மாக்காரர்தான் இதை
செய்திருக்க வேண்டும்' என முன்பே,
தான் புரிந்து கொண்டிருந்த கருத்து
அரவிந்தன் மனத்தில் இப்போது
தெளிவாக உறுதியாயிற்று. அதை
இன்னும் உறுதிப்படுத்துவது போல்
அன்றிரவு பத்து மணிக்கு மேல் அந்த
வீட்டில் ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது.

தனக்கு விடப்பட்டிருந்த
மாடியறையில் உட்கார்ந்து தன்
மனத்தின் வேதனைகளையும்
எண்ணங்களையும், பித்தன் போல்
டையிரியில் கிறுக்கிக் கொண்டிருந்தான்

அரவிந்தன். மணி பத்தேகால்
ஆகியிருந்தது. கீழ் வீட்டில்
எல்லோரும் உறங்கிப்
போயிருந்தார்கள். இரவு விளக்கு நீல
ஒளி பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. கீழ்
வீட்டில் அந்த நேரத்தில் டெலிபோன்
மணி அடித்தது. கீழே யாராவது
விழித்துக் கொண்டு எடுத்துப்
பேசுவார்கள் என்று அரவிந்தன்
சிறிது நேரம் சும்மாயிருந்தான். கீழே
எல்லோரும் ஆழ்ந்து தூங்கிப்
போயிருந்ததனால் யாருமே
டெலிபோனை எடுக்கவில்லை.
மணியடிக்கிற ஒலி தொடர்ந்து
கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.
அரவிந்தன் மாடியிலிருந்து இறங்கிப்
போய் டெலிபோனை எடுத்தான்.
'யாருக்கு ஃபோன்'

வந்திருக்கிறதென்று தெரிந்து
கொண்டு அப்புறம் உரியவர்களை
எழுப்பிப் பேசச் செய்யலாம் என்று
எண்ணிக்கொண்டே அதை எடுத்த
அரவிந்தன், 'மிஸ்டர் அரவிந்தன்
இருக்கிறாரா?' என்று தன் பெயரே
டெலிபோனில் விசாரிக்கப்படுவது
கேட்டுத் திகைத்தான். ஒரு கணம்
தயங்கிவிட்டு, "ஏன்? அரவிந்தன்
தான் பேசுகிறேன். நீங்கள் யார்?"
என்று அவன் பதிலுக்கு விசாரித்த
போது, "இதோ கொஞ்சம் இருங்கள்"
என்று எதிர்பக்கம் ஃபோன்
யாரிடமோ மாற்றிக்
கொடுக்கப்பட்டது. அடுத்த வினாடி,
பர்மாக்காரரின் கடுமையான
கட்டைக்குரல் அவன் செவிகளில்
நாராசமாக ஒலித்தது. "நான் தான்

பேசுகிறேன் தம்பி. குரலிலிருந்தே
உனக்குப் புரியுமென்று
நினைக்கிறேன். இந்த நிமிஷம் கூட
எனக்கு உன் மேல் நம்பிக்கை
இருக்கிறது. இப்போதும் குடி முழுகி
விடவில்லை. கடைசியாக உன்னை
கேட்கிறேன். தேர்தல் அபேட்சை
மனுவை வாபஸ் வாங்க இன்னும்
ஒரு வாரம் தவணை இருக்கிறது. நீ
மட்டும் அந்தப் பெண்ணை வாபஸ்
வாங்கச் செய்வதாயிருந்தால்,
மீனாட்சிசுந்தரத்தின் மாப்பிள்ளைகள்
அச்சக நிர்வாகத்தை மறுபடியும்
உன்னை அழைத்து
ஒப்படைத்துவிட்டுப் போவார்கள்.
இன்னும் உனக்கு என்னென்ன
வேணுமோ, அத்தனையும் நான்
செய்து தரத் தயாராயிருக்கிறேன்.

அபேட்சை மனுவைத் திரும்பப் பெற
அந்தப் பெண் கல்கத்தாவிலிருந்து
வந்து போவதற்குத் தனி விமானம்
(ஸ்பெஷல் ப்ளேன்) என்னுடைய
செலவில் ஏற்பாடு செய்கிறேன்.
தயவு செய்து..."

"தயவு செய்வதற்கில்லை. முடியாது"
என்று சுருக்கமாகக் கூறிவிட்டு
டெலிபோனைக் கீழே வைத்தான்
அரவிந்தன். தனது பதிலைக் கேட்டு
பர்மாக்காரரின் புலி முகம் எவ்வளவு
கொடிய மாற்றம் அடைந்திருக்கும்
என்று கற்பனை செய்துகொண்டே
மாடிப்படியேறித் தன் அறைக்குச்
சென்றான் அரவிந்தன். 'நான்
பூரணிக்காக விளம்பரங்கள்
செய்வதை நிறுத்தியாயிற்று.

ஆடம்பரமான கூட்டங்களையும்,
ஆதரவு திரட்டும் ஏற்பாடுகளையும்
நிறுத்திவிட்டேன். பர்மாக்காரர்
விளம்பரங்களுக்கும், ஆதரவு
திரட்டும் ஏற்பாடுகளுக்கும்
ஆயிரமாயிரமாகச் செலவழிக்கிறார்.
அப்படியிருந்தும் அவர் ஏன்
என்னைக் கெஞ்சுகிறார்? ஏன்
என்னைக் கண்டுப் பயப்படுகிறார்?
பயமுறுத்துகிறார்? உண்மையின்
ஒளியைக் கண்டு பொய்க்கு ஏற்படும்
பயமா இது?' என்று எண்ணி
வியந்தான் அவன். பூரணிக்காக
முருகானந்தம் தொகுதியின் எல்லா
இடங்களிலும் நம்பிக்கை வாய்ந்த
மனிதர்கள் மூலம் ஆதரவு திரட்டிக்
கொண்டிருப்பது அரவிந்தனுக்குத்
தெரியாது. இரண்டு மூன்று நாட்கள்

வெளியே செல்வதற்குக் கூசிக்
கொண்டு மங்களேசுவரி அம்மாள்
வீட்டு மாடியிலேயே படிப்பதிலும்
எழுதுவதிலும் நேரத்தைக் கழித்தான்
அரவிந்தன். பூரணியின் இலங்கைச்
சொற்பொழிவுகளை
'டேப்ரிக்கார்டரி'லிருந்து மீண்டும்
மீண்டும் வைக்கச் சொல்லிக்
கேட்டான். அந்தக் குரல் அவன்
உள்ளத்தை குழப்பங்களிலிருந்து
விடுவித்து சாந்தியளித்தது.
பேராசிரியர் அழகியசிற்றம்பலத்தின்
நூல்களை உள்ளம் தோய்ந்து
திரும்பத் திரும்பப் படித்தான்.
சோர்வு தோன்றிய போதெல்லாம்
பூரணியின் முகத்தையும்
சிரிப்பையும் நினைத்துக்
கொண்டான். ஆழ்ந்த கருத்துக்கள்

ஓலிக்கும் அமுதக் குரலைக் கேட்டு
மகிழ்ந்தான். இலங்கையில் சைவ
மங்கையர் கழகத்தில் பூரணி
பேசியிருந்த ஒரு பேச்சு மிக
அற்புதமாயிருந்தது.

டேப்ரிக்கார்டரில் அந்தப் பேச்சை
வைத்துக் கேட்கும் போதெல்லாம்
அரவிந்தனுக்குக் கண்களில் ஈரம்
கசிந்தது. உணர்ச்சிமயமான
உயிரோட்டமுள்ள சிறந்த
சொற்பொழிவு அது. 'திருவாரூர்
கோயிலில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைக்
கண்டு பரவை நாச்சியார் காதல்
கொண்ட' பகுதியைப் பற்றிய பெரிய
புராணப் பேச்சு. அந்தப்
பேச்சின்போது பரவை
நாச்சியாருக்குச் சுந்தரமூர்த்தி
சுவாமிகளிடம் ஏற்பட்ட தெய்வீகக்

காதலுக்கு விளக்கமாகக் 'கரையா
எனது மனக்கல்லும் கரைந்தது' என்று
இராமலிங்க அடிகள் வள்ளலார்
பாடலைத் தேனொழுகப் பாடுகிறாள்.
'பொய்படாக் காதல் தும்பி
மேற்பொங்கிற்று' என்ற கடைசி
வரியை அவள் பாடும்போது
அவளுடைய உள்ளமே
பொங்குவதைக் கேட்கிறான்
அரவிந்தன்.

இலங்கையில் அந்தச்
சொற்பொழிவின் நடுவே இந்தப்
பகுதியைப் பேசும்போது பூரணிக்குத்
தன்னைப் பற்றிய நினைவு
வந்திருக்க வேண்டுமென்று
அரவிந்தனுக்குச் சந்தேகமற
விளங்கிற்று. எத்தனை முறை

கேட்டும் இந்தப் பேச்சு
அரவிந்தனுக்கு அலுக்கவில்லை.
'பொய்ப்படா காதல் ததும்பி
மேற்பொங்கிற்று' என்று அந்தப்
பாடலில் இறுதி வரியை அவள்
மேற்கோளாகப் பாடிக் கூவும் போது
நெஞ்சைப் பிழிந்து அன்பாய்
நெகிழ்விட்டு அவனையே
கூவியழைக்கிற மாதிரி இருந்தது.
திரும்பத் திரும்ப அந்தப் பகுதியைக்
கேட்டு அவளுடைய இலங்கைச்
சொற்பொழிவுகள் அரவிந்தனுக்கு
மனப்பாடமே ஆகிவிட்டன.
அவற்றின் கருத்தையும்
கம்பீரத்தையும் உணர்ந்த போது
அவள் தன்னைக் கீழே தள்ளிவிட்டு
தொடர முடியாத உயரத்துக்குப்
போய்விட்டதாகத்தான் அவனுக்குத்

தோன்றியது. அவளுடைய
பேச்சுக்களில் மிகவும் கவனம்
கரைந்து பொய்ப்படாக் காதல் ததும்பி
மேற்பொங்கிய சமயத்தில்
அரவிந்தன் தன் டைரியை எடுத்துக்
கீழ்க்கண்டபடி எழுதினான்.

"பூரணி! நீ குறிஞ்சிப் பூவைப்
போலச் சூடிக்கொள்ள முடியாத
உயரத்தில் எட்ட இயலாத
அருமையோடு பூத்திருக்கிறாய்.
தரையில் பூக்கும் எல்லாப்
பூக்களையும் போல் அல்லாமல்,
மானிடக் கைகளால் எட்டிப் பறிக்க
முடியாத மலைச்சிகரத்தில்
எப்போதும் பறிக்க முடியாத கால
அருமையோடு அலர்ந்திருப்பவள் நீ.
குறிஞ்சிப்பூ மதிப்பதற்கும்

வியப்பதற்கும் உரியது!
சூடிக் கொள்ள முடியுமா! உயரத்தில்
பூத்திருப்பதைக் கீழிருப்பவன்
எட்டிப் பறிக்கலாமா? பறிக்க
முடியுமா?"

பூரணியும் மங்களேசுவரி
அம்மாளும்கல்கத்தா போய்ச் சேர்ந்த
தினத்தன்று நலமாக வந்து சேர்ந்த
விவரத்தை அறிவிப்பதற்காக
அங்கிருந்து டெலிபோனில்
பேசினார்கள். டெலிபோன் வந்த
போது அரவிந்தன் அருகில்தான்
இருந்தான். வசந்தா பேசினாள்.
"உங்கள் செய்தி பற்றிச் சொல்லவா
அண்ணா? நீங்கள் பேசுங்களேன்"
என்று வசந்தா வேண்டிக்
கொண்டபோது அரவிந்தன்

மறுத்துவிட்டான். "இங்கு நடந்திருப்பதை எல்லாம் அவர்களுக்குச் சொல்லிப் போன இடத்தில் வீண் மனக்குழப்பத்தோடு இருக்கும்படி செய்து விடாதே. 'எல்லோரும் நலம்' என்று சொல்லி டெலிபோனை வைத்துவிடு, நான் ஒன்றும் பேசவேண்டாம்" என்றான் அவன்.

பூரணியின் தம்பி திருநாவுக்கரசுக்கு வேறு இடங்களில் சரியான வேலை கிடைக்காததனால் முருகானந்தம் தன் தையற்கடையிலேயே அவனை வைத்துக் கொண்டுவிட்டான். நாலைந்து நாட்களில் அரவிந்தனும் மனம் தேறி வெளியே நடமாடத் தொடங்கியிருந்தான். பொதுத்

தொண்டுகளில் பழைய
ஆர்வத்தோடும் துடிதுடிப்போடும்
ஈடுபட்டு வேதனைகளை
மறக்கலானான் அவன். மணி
நகரத்திலிருந்த ஏழைப் பெண்கள்
திருமண நிதி உதவிச்
சங்கத்திலிருந்து திருமணம் செய்ய
பணமில்லாமல் வயது வந்த
பெண்களை வைத்துக் கொண்டு
திண்டாடும் பல ஏழைப்
பெற்றோருக்கு உதவி கிடைப்பதற்கு
ஏற்பாடு செய்தான். பஸ்
நிலையத்துக்குப் பக்கத்திலும் இரயில்
நிலையத்திலிருந்து வெளியேறும்
வழியிலும் உள்ள
நடைபாதைவாசிகளாகிய
அநாதைகளுக்கு விடிவு உண்டாக
ஏதாவது நல்ல காரியம் செய்ய

முடியுமா என்று நண்பர்களைக்
கலந்து ஆலோசனை செய்தான்.
'நாகரிகப் பெண்களும்,
குழந்தைகளும் பிச்சையெடுக்க
வருகிற இழிநிலையைப் போக்க
உடனே ஏதாவது வழி செய்தாக
வேண்டும்' என்று முனிசிபல்
கவுன்சிலராகிய தன் நண்பர்
ஒருவரைக் கொண்டு நகரசபையில்
தீர்மானம் நிறைவேற்றச் செய்தான்.
பொன்னகரத்து உழைப்பாளி
மக்களின் சிறுவர்களுக்கு மாலை
நேரங்களில் இலவசத் திருக்குறள்
வகுப்புகள் நடைபெற ஏற்பாடு
செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வமும்
அவனுக்கு இருந்தது.
அரவிந்தனுக்கே தெரியாமல் தேர்தல்
ஏற்பாடுகளைச் செய்து

கொண்டிருந்ததனால் முருகானந்தம்
அவனுடன் அதிகம் அலைய
முடியாமல் இருந்தது. "எங்கே
அலைகிறாய் முருகானந்தம்?
ஆளையே பார்க்க
முடியவில்லையே?" என்று
அரவிந்தன் கேட்டதற்குத் தையல்
கடையைப் பெரிதாக்கி விரிவு
செய்யும் காரியங்களுக்காக
அலைவதாகப் பொய் சொல்லி
வைத்திருந்தான் முருகானந்தம்.
எப்பாடு பட்டாவது தேர்தலில்
பர்மாக்காரரின் ஆளுக்குத்
தோல்வியும் பூரணிக்கு வெற்றியும்
கிடைக்கச் செய்துவிட
வேண்டுமென்ற வைராக்கிய
வெறியுடன் திட்டமிட்டு வேலை
செய்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

பொய்யின் முகத்தில் கரி பூசிவிட
வேண்டுமென்று அவன் சபதம்
செய்து கொண்டிருந்தான்.

கல்கத்தாவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்த
மூன்றாம் நாளோ நாலாம் நாளோ,
பூரணி அங்கிருந்து விமானத்
தபாலில் அரவிந்தன் அச்சக
முகவரிக்கு ஒரு விரிவான கடிதம்
எழுதியிருந்தான். அச்சக ஊழியன்
அந்தக் கடிதத்தை முருகானந்தத்திடம்
தையல் கடையில் கொண்டு வந்து
கொடுத்துவிட்டுப் போனான். அன்று
அரவிந்தன் தன்னுடைய
கிராமத்துக்குப் போயிருந்ததனால்
மறுநாள் மாலை அவன் திரும்பிய
பின்பே பூரணியின் கடிதத்தை
முருகானந்தம் அவனிடம் சேர்க்க

முடிந்தது.

கடிதத்தின் உறையைப் பிரித்ததும்,
உள்ளே கம்மென்று சண்பகப்பூ
மணம் எழுந்து பரவியது. ஆறேழு
பக்கம், எழுதி மடித்து
வைக்கப்பட்டிருந்த கடித மடிப்பின்
நடுவே இருந்து உலர்ந்து பாடமாகிப்
படிந்த சண்பகப் பூக்கள் இரண்டும்
உதிர்ந்தன. பூரணியே தலைநிறையச்
சண்பகப் பூ வைத்துக் கொண்டு
மணக்க மணக்க பக்கத்தில் வந்து
நிற்பது போல் அரவிந்தனுக்கு
அப்போது ஒரு பிரமை
உண்டாயிற்று. வாடி ஒட்டிச்
சப்பட்டையாய்ச் செப்புத் தகடு
போல் படிந்திருந்த அந்தப்
பூக்களைக் கண்ணில் ஒற்றிக்

கொண்டு சட்டைப் பையில்
போட்டுக் கொண்டபின் கடிதத்தைப்
படிக்கலானான்.

அன்பிற்கினியவருக்கு,

பூரணியின் வணக்கங்கள். இப்படி
ஒரு பெரிய கடிதத்தை
இலங்கைக்குப் போயிருந்த போதே
உங்களுக்கு எழுத வேண்டும் என்று
நினைத்திருந்தேன். அங்கு ஓய்வே
இல்லாமற் போய்விட்டதனால்
அதற்கு வாய்க்கவில்லை. இப்போது
இங்கே வாய்க்கிறது. மனத்தில்
நிறைந்திருக்கும் உற்சாகமான
அனுபவங்களையும்
புதுமைகளையும் இந்தக் கடிதத்தின்
மூலம் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள

ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்தக் கடிதத்தின் உறையைப்
பிரித்தவுடன் உங்களுக்குப்
பிரியமான சண்பக மணத்தை
நுகர்ந்திருப்பீர்கள். நேற்று இங்கே
ஒரு கூட்டத்தில் அபூர்வமானச்
சண்பகப் பூமாலை போட்டார்கள்
எனக்கு. அப்பப்பா...! என்ன மணம்!
என்ன மணம்! அந்த மாலையை
அப்படியே தூக்கிக் கொண்டு
ஓடிவந்து உங்கள் மேசையில் வைத்து
நுகர்ந்து பார்க்கச் சொல்லி
மகிழவேண்டும் போல்
ஆசையிருந்தது எனக்கு. இரண்டு
முழுப்பூக்களை மாலையிலிருந்து
எடுத்து இந்தக் கடிதத்தில் வைத்து
எழுதி முழு மாலையையும் வைக்க

முடியாத குறையை நிவர்த்தி செய்து
கொண்டிருக்கிறேன். பேலூர்
இராமகிருஷ்ணா மடத்தின் வடபுறம்
ஹூக்ளியாற்றின் கரையில் பசும்புல்
தரையில் அமர்ந்து கொண்டு இந்தக்
கடிதத்தை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன்.
என் அருகில் மங்களேசுவரி
அம்மாள் உட்கார்ந்து தம் மக்களுக்கு
கடிதம் எழுதிக்
கொண்டிருக்கிறார்கள். பார்வைக்கு
எட்டின தொலைவு வரை
ஹூக்ளியின் அக்கரையில்
தட்சிணேசுவரத்துக் காளி கோயிலும்
அப்பால் எல்லையற்ற கல்கத்தா
நகரமும் மங்கிய ஓவியம் போல்
தெரிகின்றன. கல்கத்தாவைப் போல்
இத்தனை பெரிய நகரத்தை இதற்கு
முன்னால் நான் பார்த்ததே இல்லை.

எவ்வளவு அழகான நகரம்.

தனியாக அரவிந்தன் மாடியறையில்
உட்கார்ந்து கடிதத்தின் இந்த
இடத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்த
போது கீழேயிருந்து வசந்தாவின்
குரல் அவனை அழைத்தது.

"அண்ணா! உங்களை யாரோ
டெலிபோனில் கூப்பிடுகிறார்கள்."

அரவிந்தன் கடிதத்தை மடித்துப்
பையில் போட்டுக் கொண்டு கீழே
இறங்கி வந்தான். தனியாய்
மேசையில் எடுத்து வைத்திருந்த
டெலிபோனைக் கையில் எடுத்தான்.

"கடைசித் தடவையாகக் கேட்கிறேன்.

வாபஸ் வாங்க நாளைக்கு ஒரே நாள்
தான் மீதமிருக்கிறது. மரியாதையாக
வாபஸ் வாங்கச் செய்! என்னை
மிகவும் பொல்லாதவன் ஆக்காதே.
நான் கெட்ட கோபக்காரன்" என்று
பர்மாக்காரரின் குரல் சீறியது. பதில்
சொல்லாமல் ஓசை எழும்படி
'ணங்'கென்று டெலிபோனை
வைத்தான் அரவிந்தன். அவன் முகம்
சிவந்தது. பக்கத்தில் நின்று பார்த்துக்
கொண்டிருந்த வசந்தா, "என்ன
அண்ணா, யார் அது? ஏதாவது
நியூஸென்ஸா?" என்று வினவினாள்.

"இல்லை வேறு ஒரு வம்பு" என்று
ஏதோ சொல்லி மழுப்பினான்
அரவிந்தன். அப்போது
வெளியிலிருந்து முருகானந்தமும்

வந்து சேர்ந்தான். "கொஞ்சம்
மாடிக்கு வா அரவிந்தன்! உன்னிடம்
தனியாக ஒன்று சொல்லவேண்டும்"
என்று முருகானந்தம் வந்ததும்
வராததுமாகக் கூறியது அரவிந்தனின்
கலக்கத்தை அதிகமாக்கியது.

குறிஞ்சி மலர்
35

ஊண் பழித்து உள்ளம் புகுந்து -
என்
உணர்வு அது ஆய ஒருத்தன்
-- மாணிக்கவாசகர்

அரவிந்தனிடம் தனியாகப் பேச

வேண்டுமென்று அவனை மாடிக்கு
அழைத்துக் கொண்டு போன
முருகானந்தம் கூறலானான்:
"இப்போது நான் சொல்லப் போகிற
இந்தச் செய்தியில் நீ அவ்வளவு
அக்கறை காட்டமாட்டாய் என்பது
எனக்குத் தெரியும், அரவிந்தன்.
ஆனாலும் உன்னிடம் சொல்லி
எச்சரிக்கை செய்துவிட வேண்டியது
என் கடமை. உனக்காக
இல்லாவிட்டாலும்
பூரணியக்காவுக்கும் எங்களுக்கும்
வேண்டியாவது இதில் நீ கவனமாக
இருந்துதான் ஆகவேண்டும்."

"செய்தியைச் சொல் அப்பா!
என்னவோ அடிப்படை பலமாகப்
போடுகிறாயே?"

"வேறொன்றுமில்லை அரவிந்தன்.
தேர்தல் முடிகிறவரை நேரமில்லாத
நேரங்களில் தனியாக ஒண்டியாக நீ
வெளியே அதிகம் நடமாட
வேண்டாம். காலம் சரியில்லை.
நம்மை எதிர்த்துப் போட்டியிடுகிற
மனிதர்களும் சரியில்லை. கெட்ட
எண்ணங்களோடு மதம் பிடித்து
அலைகிறார்கள்."

இதைக் கேட்டதும் முருகானந்தத்தின்
முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கி விட்டு
மெல்லச் சிரித்தான் அரவிந்தன்.

"சிரிப்பதற்கு இது வேடிக்கை
இல்லை. என் காதுக்குப் பல
விதமான செய்திகள் வருகின்றன.

எல்லாவற்றையும் கேள்விப்பட்டுத்
தெரிந்து கொண்ட பின்புதான்
உன்னைக் கவனமாக இருக்கச்
சொல்லி எச்சரிக்கிறேன். இது
விளையாட்டுக் காரியமில்லை"
என்று சிறிது கண்டிப்புக் கலந்த
குரலில் கூறினான் முருகானந்தம்.
அரவிந்தன் இதற்கு மறுமொழி
கூறவில்லை.

பர்மாக்காரர் தொலைபேசி மூலம்
இரண்டு முறை தன்னை அழைத்து
மிரட்டியதையும் முருகானந்தத்திடம்
சொல்லி விடலாமா என்று
நினைத்தான் அரவிந்தன். அதை
அவனிடம் தெரிவிப்பதனால்
அவனுக்கு ஆத்திரம் உண்டாகி
ஏதாவது வீண் வம்பு இழுத்துக்

கொண்டு வருவான் என்று
தோன்றியதால் சொல்லாமல்
இருப்பதே நல்லதென்று அடக்கிக்
கொண்டான்.

சிறிது நேரத்தில் முருகானந்தம்
வெளியே சென்றதும் பாதி
படிக்காமலே பைக்குள் வைத்திருந்த
பூரணியின் கடிதத்தை எடுத்து
மீண்டும் தொடர்ந்து படிக்கத்
தொடங்கினான். வெப்பம் மிகுந்த
சூழலில் குளிர்ந்த சுனை நீரில்
மூழ்கினாற் போல் முருகானந்தத்தின்
எச்சரிக்கையும், பர்மாக்காரரின்
மிரட்டலும் சூழப்பியிருந்த
மனத்தைப் பூரணியின் கடிதம்
மறுபடியும் இங்கிதக் கனவுகளிலே
மூழ்கச் செய்தது. தான் கண்டு

மகிழ்ந்த கல்கத்தா நகரத்தையும், தன்
உள்ளது உணர்வுகளையும்
ஓவியமாக்கி வரைந்தனுப்பினாற்
போல் அந்தக் கடிதத்தையும்
எழுதியிருந்தாள் அவள். அந்தக்
கடிதத்தில் சண்பகம் மட்டும்
மணக்கவில்லை. கருத்தும் மணந்தது,
கருத்தோடு கலந்த உணர்வும்
மணந்தது.

"பாரதத்தின் தலைசிறந்த
கவிஞரையும் நாவலாசிரியரையும்
ஆத்ம ஞானியையும் வீரரையும்
அளித்த வங்கநாட்டு மண்ணில்
அமர்ந்து உங்களுக்கு இந்தக்
கடிதத்தை எழுதுகிறேன் என்பதை
நினைக்கும்போது எனக்குச்
சொல்லரிய பெருமிதம் உண்டாகிறது

அரவிந்தன். தாகூரின்
கவிதைகளிலுள்ள ஆழ்ந்த
சோகமயமான அழகைக்
காணும்போது, சரத்சந்திரரின்
நாவல்களில் காணும் உயிருணர்வு
ததும்பும் பாத்திரங்களையும், கிராமச்
சூழ்நிலைகளையும் படிக்கும்போது
மானசீகமாக வங்க நாட்டுக்கு
வந்ததுண்டு. பலமுறை
இராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர்
ஆகியோரின் உள்ளொளி
வெள்ளத்தில் திளைத்தபோதும்,
சுபாஷ்சந்திரரின் வீர வாழ்வை
எண்ணி எண்ணி வியந்தபோதும்
வங்கநாட்டுப் பொங்குபுகழ்ச்
சிறப்புக்காக
மெய்சிலிர்த்திருக்கிறேன். ஆனால்
அவையெல்லாம் உள்ளத்தால்

நூல்களின் உலகத்தில் சுற்றிப் பார்த்த
கனவுப் பயணங்கள். இந்த வங்க
பூமியின் வளம் நிறைந்த இடங்களில்
சுற்றிப் பார்க்கும் போது
இப்போதெல்லாம் இதன் அழகை
நன்றாக உணர முடிகிறது! நன்றாகக்
காண முடிகிறது!

அரவிந்தன்! இங்கு வந்த சில
நாட்களாக இந்த இராமகிருஷ்ண
மடத்துச் சூழலும், பல நாட்டுப்
பிரதிநிதிகளாக மகாநாட்டுக்கு
வந்திருப்பவர்களிடம் பழகுவதும்
சேர்ந்து என் மனதுக்கு மிக உயர்ந்த
பூரிப்பை அளிக்கின்றன. நான்
உயர்ந்ததாக எதை அடைந்தாலும்
அதில் உங்களுக்குப் பங்கு
வேண்டும் என்பீர்கள் நீங்கள். அந்தப்

பங்கை உங்களுக்குக் குறைவின்றி
அளித்து விடுவதற்காகத்தான் இப்படி
வளர்த்து நீட்டி எழுதிக் கொண்டே
போகிறேன். கல்கத்தாவுக்கு
நீங்களும் எங்களோடு வந்திருந்தால்
எனக்கு எத்தனையோ
மகிழ்ச்சியாயிருந்திருக்கும்.
உங்களுக்குத்தான் அச்சக நிர்வாகம்,
என் தேர்தல் வேலைகள், ஏழைப்
பெண்கள் திருமண நிதி என்று
ஊரிலிருந்து நகர முடியாமல்
வேலைகள் சுமந்து கிடக்கின்றனவே!

வங்காளத்தில் நாட்டுப்புறத்துக்
கிராமங்களைக் காணும்போது
எதையும் உள்ளடக்கிக்கொண்டு
நிறைந்திருக்கும் பெரிய மெளனம்
தொடர்ந்த அமைதி தென்படுகிறது.

நீர் நிறைந்த அல்லிக் குட்டைகள்,
பசுமைத் தவழும் வயல்வெளிகள்,
அடர்ந்த மரக் கூட்டங்கள்,
மாடிபோல் மேலே எடுத்துக் கட்டிய
கூரைக் குடிசைகள், இவைதான்
வங்கத்தின் கிராமங்கள். இந்தக்
கிராமங்களில் தான் வங்காளத்து
வாழ்வின் உயிர்த்துடிப்பைக் கண்டு
மகிழ்ந்தேன் நான். தமிழ்நாட்டின்
வாழ்வில் இருப்பது போல் ஒரு
பழமையான பண்பாட்டின் சாயல்
வங்காளிகளின் வாழ்க்கையிலும்
இருப்பதைக் காண்கிறேன்.
'வங்கத்தில் ஓடி வரும் நீரின்
மிகையால் மையத்து நாடுகளில்
பயிர் செய்குவோம்' என்று
நம்முடைய பாரதியார் பாடியிருக்கிற
பாட்டின் அழகை இங்கு

கண்டுகளிக்கிறேன். மூலத்தார்
வேட்டியும் முழுக்கை ஜிப்பாவுமாக
வீரநடை நடக்கும் வங்கத்து
ஆண்களையும், காதுகளில் பொன்
வளையங்கள் அசைந்தாட நெற்றிக்கு
மேல் கூந்தல் வகிட்டில் பளிச்சென்று
மின்னும் குங்குமத் திலகத்துடன்,
எளிய புடவைகளையும் அரிய
அழகுடன் அணிந்திருக்கும்
வங்கத்துப் பெண்களையும்
காணும்போது முழுமையான
குடிமக்களுக்குரிய இயல்புகள்
தோன்றுகின்றன. இங்குள்ள
சகோதரிகளின் முகத்தைப் பார்க்கும்
போதெல்லாம் பெருமைப்படத்தக்க
ஒருணர்வு உண்டாகிறது எனக்கு.

நேற்று மாலை நானும் மங்களேசுவரி

அம்மாளும் மாநாட்டுக்கு வந்திருந்த
வேறு சில பிரதிநிதிகளும் கல்கத்தா
நகரத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கப்
போயிருந்தோம் அரவிந்தன்! நீங்கள்
உடன் வரவில்லையானாலும் இந்தப்
பெரிய நகரத்தைச் சுற்றிப்
பார்க்கும்போது, என் மனம் நிறையக்
கண்கள் நிறைய நீங்களும்
இருந்தீர்கள், பார்த்தீர்கள்,
உணர்ந்தீர்கள், வியந்தீர்கள்!

கல்கத்தாவை ஹூக்ளி ஆறு இரண்டு
பிரிவாகப் பிரிக்கிறது. ஹூக்ளிக்கு
இப்பால்தான் ஹௌரா,
இராமகிருஷ்ணா மடம் உள்ள
பேலூர் எல்லாம் இருக்கின்றன.
ஹௌராவையும், கல்கத்தாவையும்
இணைக்கும் பெரிய பாலத்தைப்

பார்க்கும்போதெல்லாம் வியப்பு
மேலிடுகிறது எனக்கு.

தட்சிணேசுவரத்துக்குக் காளி
கோயிலுக்குப் போயிருந்தோம்.

அந்தக் கோயிலில் முன்பு

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்

பூசாரியாக இருந்தபோது எந்த

அறையில் தங்கி வசித்து வந்தாரோ

அதே அறையில் இன்றும் அவர்

வாழ்ந்தபோது உபயோகித்த புனிதப்

பொருள் எல்லாம் காட்சிக்கு

வைக்கப்பட்டிருந்தன.

தட்சிணேசுவரத்துக் காளி கோயிலின்

முன்னால் ஹூக்ளிக் கரையில் ஒரு

பெரிய ஆலமரம் இருக்கிறது.

கோயில் பூசை நேரம் தவிர

எஞ்சியபோதெல்லாம் பரமஹம்சர்

இந்த ஆல மரத்தடியில் அமர்ந்து

தான் ஆன்மீகச் சிந்தனைகளில்
ஈடுபட்டிருப்பாராம். அவர் வாழ்ந்த
அறையிலும் சிந்தித்த
ஆலமரத்தடியிலும் நின்றபோது
எம்மனத்தின் ஆழத்தில்
வார்த்தைகளின் பொருள்
எல்லைக்குள் அடக்கிச் சொல்ல
முடியாத ஒரு தாகம், ஒரு தவிப்பு,
மிகப்பெரிதாக, மிகச்சிறந்ததாக, மிக
நல்லனவாக இந்த நாட்டுக்கு
என்னென்னவோ செய்ய
வேண்டும்போல் உண்டாயிற்று.
மனதுக்குள் பூத்துச் சொரியும்
நறுமண் மலர்களைப் போல்
விரைவாகப் பேசிய பெரிய
நினைவுகள் மலர்ந்தன. நினைவு
தெரிந்த நாளிலிருந்து பலமுறை நான்
உணர்ந்திருக்கும் இந்தத் தவிப்பைக்

கொடைக்கானலில்

தங்கியிருந்தபோது உங்களிடம் கூடச் சொல்லி விளக்க முயன்றதாக எனக்கு நினைவிருக்கிறது. முழுமையாகச் சொல்லி விளக்க என்னாலேயே முடியாத இந்த உணர்வு அண்மையில் சிறிது காலமாக அடிக்கடி உண்டாயிற்று எனக்கு.

நாங்கள் இங்கு வந்து சேர்ந்ததும், முதல்நாள் மகாநாட்டில் எனக்கு விந்தையான அனுபவம் ஒன்று ஏற்பட்டது. நான் மேடையில் பேசிவிட்டுக் கீழே இறங்கி என் இடத்தில் வந்து அமர்ந்ததும், மகாநாட்டுக்கென்று விசேடப் பிரதிநிதியாகச் சீனாவிலிருந்து

வந்திருந்த சீனப்பெண்மணி ஒருத்தி
என்முன் வந்து நின்று கொண்டு,
"கண்களை இமைக்காமல் இப்படியே
சிறிதுநேரம் உங்கள் முகத்தைக்
காண்பிக்க வேண்டும்" என்று
ஆங்கிலத்தில் வேண்டிக்
கொண்டாள். நான் அந்த
வேண்டுகோளின் பொருள்
புரியாமல் மருண்டேன்.

"ஏன், எதற்காக?" என்று அருகில்
இருந்த மங்களேசுவரி அம்மாள்
அந்தப் பெண்மணியைக்
கேட்டார்கள். "இந்த முகத்தையும்
இதன் அகன்ற நெடுங்கண்களையும்
காணும் போது அளவற்றதொரு
தெய்வீக மகிழ்ச்சி என் உள்ளத்தில்
ஏற்படுகிறது. இந்த முகத்தையும்

விழிகளையும் காணும்போது
விண்டுரைக்க மாட்டாததொரு
தெய்வீகப் புனித உணர்வு
பெறுகிறேன். இந்தப் பெண்
பேசியபோது இவள் முகத்தையே
தான் நான் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தேன். ஆயினும்
என்னுடைய பார்க்கும் தாகம்
இன்னும் அடங்கவில்லை" என்று
உருக்கமான குரலில் பதில் கூறினாள்
அவள். எனக்கு ஒரே வெட்கமாகப்
போயிற்று. அந்தச் சீனப் பெண்மணி
என்னை அப்படியே உட்காரச்
சொல்லிப் படம் பிடித்துக்
கொண்டாள். 'தென்னிந்தியாவின்
தெய்வீக அழகு (தி டிவைன் பியூட்டி
ஆப் சவுத் இண்டியா) என்ற
பொருள்படும் ஆங்கிலச்

சொற்றொடரைச் சொல்லி
அப்பெயருடன் தங்கள் நாட்டுப்
பத்திரிகைகளில் என் படத்தை
வெளியிடப் போவதாகக் கூறினாள்.
இங்கு நடைபெற்ற கிழக்கு ஆசியப்
பெண்கள் மகாநாட்டில் முக்கால்
மணி நேரம் ஆங்கிலத்தில்
பேசினேன். என்னுடைய பேச்சு
சிறப்பாகவும் புதுமையாகவும்
இருந்ததென்று நம் மங்களேசுவரி
அம்மாள் உட்பட எல்லோரும்
சொல்கிறார்கள்.

'ஆண்கள் நிகழ்காலத்துக்காக மட்டும்
வாழ்கிறார்கள். பெண்களாகிய நாம்
அப்படி அல்ல. நம்முடைய ஒரு
தலைமுறையைச் சேர்ந்த வாழ்வு பல
தலைமுறைக்கு மணமும் பண்பும்

நல்கிக் கொண்டே தொடரவேண்டிய
வாழ்வாக இருக்கிறது. பெண்கள்
நாற்றங்காலைப் போன்றவர்கள்.
பின்னால் விரிவான நிலத்தில்
பெரிதாக வளர்ந்து விளையாட
வேண்டிய பயிர்கள் முதலில்
நாற்றங்காலில்தான் தோன்றுகின்றன.
பூத்திருக்கும் இடத்திலிருந்து
நெடுந்தொலைவுக்குத் தன்
மணத்தைப் பரப்புகிற
மனோரஞ்சிதப் பூவைப்போல்
தாய்மை என்ற நிலையில்
இல்லத்துக்கு அரசியாக இருந்து
கொண்டே எல்லா காலத்துக்கும்
மணம் பரப்புகிற சிறப்பும்
பெண்களுக்கு உண்டு' என்று
இப்படிப் பல கருத்துக்களைச்
சொன்னேன். மறுநாள் இங்குள்ள

பிரபல அமிர்தபசார், ஸ்டேட்ஸ்மென்
ஆகிய இதழ்களில் ஆசியப்
பெண்கள் மாநாடு பற்றி
எழுதியிருந்த தலையங்கங்கள்
என்னுடைய பேச்சை முக்கியமாக
எடுத்துக் காட்டியிருந்தன. அதைப்
பார்த்ததும் மங்களேசுவரி
அம்மாளுக்கு பெருமை
தாங்கவில்லை. 'இந்தப்
பேச்சாற்றலாலும் இந்தக்
கண்களாலும் நீ உலகத்தையே
வென்று வாகை சூடி வாழப்
போகிறாயடி பெண்ணே' என்று
என்னை வாய் நிறையப்
புகழ்கிறார்கள் அந்த அம்மாள்.
அப்போது நான் யாரை நினைத்துக்
கொண்டேன் தெரியுமா, அரவிந்தன்!
அப்பாவை நினைத்து மெய்

சிலிர்த்தேன். 'உலகத்து வீதிகளில்
பண்பாட்டுப் பெருமையை
முழக்கமிட வேண்டும்...' என்று
நீங்கள் கூறியிருப்பதை நினைத்தேன்.

இங்கே ராஷ்பிகாரி அவென்யூ என்ற
பகுதியிலும் ஹௌராவினும்
தமிழர்கள் நிறைய வசிக்கிறார்கள்.
இன்று இரவு அந்தத் தமிழ்
அன்பர்களின் சங்கங்கள் சிலவற்றில்
என்னைப் பேசுவதற்கு
அழைத்திருக்கிறார்கள். நாளைக்
காலையில் இங்கிருந்து காரிலேயே
புறப்பட்டுக் கவி தாகூரின் சாந்தி
நிகேதனம் இருக்கும் கிராமத்துக்குப்
போய்விட்டு வரத்
திட்டமிட்டிருக்கிறோம். வேறு
நாட்டுப் பிரதிநிதிகள் சிலரும்

எங்களோடு சாந்திநிகேதனுக்கு
வருகிறார்கள்.

இப்போது தமிழ் அன்பர்களின்
கூட்டத்துக்குப் புறப்பட நேரமாகிக்
கொண்டிருப்பதால் இந்தக் கடிதத்தை
இவ்வளவில் முடித்துத் தபாலில்
சேர்க்கிறேன். சாந்தி
நிகேதனத்திலிருந்து திரும்பியதும்
ஊருக்குப் புறப்படுகிறோம். 'ஊருக்கு
ஒன்றும் அவசரமில்லை, இவ்வளவு
தூரம் வந்தது வந்தாயிற்று, காசிக்கும்
போய்விட்டு ஊர் திரும்பலாமே'
என்று மங்களேசுவரி அம்மாள்
கூறுகிறார்கள். அப்படிப்
போவதாயிருந்தால் சாந்தி
நிகேதனத்திலிருந்து திரும்பியதும்
உங்களுக்கு மறுபடியும் ஒரு கடிதம்

எழுதுவேன். தேர்தல் எப்படி
ஆனாலும் சரி, நீங்கள் கண்டபடி
அலைந்து உடம்பைக் கெடுத்துக்
கொள்ள வேண்டாம். முருகானந்தம்,
வசந்தா எல்லோருக்கும் என்
அன்பைச் சொல்லுங்கள். செல்லம்,
எம் தம்பிகள், தங்கை
எல்லோருக்கும் என்
வாழ்த்துக்களைக் கூறுங்கள்.

உங்கள் அன்பிற்கினிய பூரணி.

ஆர்வமும் அன்புப் பெருக்கும்
போட்டியிடக் கடிதத்தை இன்னும்
இரண்டு முறை படித்தான்
அரவிந்தன். நவில் தொறும் நூல்
நயம் போல் படிக்கப் படிக்கப் புதிய
நயங்கள் நல்கிற்று அந்தக் கடிதம்.

அன்று இரவு உணவின் போது
வசந்தா, பூரணியின் கடிதத்தைப்
பற்றி அரவிந்தனிடம் விசாரித்தாள்.
அரவிந்தன் பதில் கூறினான்.
"பூரணியும் உன் அம்மாவும்
காசிக்குப் போய்விட்டுத்தான்
திரும்புவார்கள் போலிருக்கிறது."

"அம்மா எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில்
கூட அப்படித்தான் எழுதியிருந்தாள்
அண்ணா. கேட்டவர்களெல்லாம்
அக்காவின் பேச்சைக்
கொண்டாடுகிறார்கள்.
பத்திரிகைகளெல்லாம் அக்காவின்
சொற்பொழிவுகளைப் பற்றித்
தலையங்கங்கள்
எழுதியிருக்கின்றனவாம்."

அரவிந்தன் இரவு உணவாகிய
சிற்றுண்டியை முடித்துக் கொண்டு
எழுந்திருந்தபோது வசந்தா
இன்னொரு நல்ல செய்தியையும்
தெரிவித்தாள். "அண்ணா,
உங்களிடம் சொல்வதற்கே மறந்து
போய்விட்டேனே. முந்தா நாள்
இலங்கை வானொலியிலிருந்து
கடிதம் வந்தது. இன்றிரவு எட்டரை
மணிக்குத் தேசிய ஒலிபரப்பில்
அக்காவிடமிருந்து சிறப்புப் பேச்சாக
பதிவு செய்து வைத்துக்
கொண்டிருக்கும் 'இறையணர்வு'
என்ற பேச்சை ஒலி
பரப்புகிறார்களாம். நீங்கள் எங்கும்
வெளியில் போய்விடாதீர்கள்.
இப்போது மணி எட்டு. இன்னும்

அரைமணி நேரம்தான் இருக்கிறது.
அக்காவின் பேச்சை நாம்
எல்லோரும் கேட்கலாம்."

மாடிக்குப் போய் சிறிது நேரம்
படித்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு மணி
எட்டரை ஆவதற்கிருந்தபோது கீழே
இறங்கி வந்து வானொலிப்
பெட்டிக்கு அருகில் உட்கார்ந்தான்
அரவிந்தன். அப்போது
முருகானந்தத்தைத் தவிர
எல்லோரும் வீட்டில் இருந்தார்கள்.
வானொலிப் பெட்டியைச் சுற்றி
எல்லோரும் வந்து அமர்ந்து
கொண்டார்கள்.

பூரணியின் அந்த வானொலிப்
பேச்சில் ஒரு பகுதி அரவிந்தனைப்

புல்லரிக்கச் செய்தது.

"இறையணர்வு பெருகப் பெருக
உடம்பால் வாழும் வாழ்க்கை
அலுத்துப் போகிறது. வெறும் உடம்பு
மட்டும் வளர்வதற்கு இறையணர்வு
தேவையில்லை. இறையணர்வே
போதும். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக
மனத்தைக் கோயிலாக்கி
நினைவுகளில் தெய்வம் நிலைக்க
வாழ்ந்தவர்கள் நிறைந்த சமயம்
நம்முடையது. 'ஊண் பழித்து
உள்ளம் புகுந்த என் உணர்வு அது
ஆய ஒருத்தன்' என்றுதான்
நம்முடைய மாணிக்கவாசகர்
பாடியிருக்கிறார். உணர்வுகளாலும்
எண்ணங்களாலும்தான் மெய்யாக
வாழ்கிறோம். வாடகைக் குடியிருப்பு

மாதிரித் தேகம் நமக்குச்
சொந்தமில்லாதது. தத்துவக்
கண்கொண்டு பார்த்தால் நம்முடைய
உடம்பு ஒரு பெரிய புண். தினசரி
நீராடும் போது புண்ணைக்
கழுவுகிறோம். வியர்வை தான் சீழ்.
வியர்வையும் அழுக்குமாகக்
கற்றாழை நாற்றமும், முடை
நாற்றமும் நாறுகிறதே, அதுதான்
புண்ணின் நாற்றம். சோறு, கறி, நீர்
எல்லாம் உடம்பாகிய புண்ணுக்குச்
செலுத்துகிற மருந்துகள். புண்ணைக்
கழுவி மருந்திட்டுத் துணியால்
கட்டுப்போடுவார்களே,
அதுபோல்தான் வேட்டி சட்டை
அணிந்து கொள்வது. 'ஊண் பழித்து,
உள்ளம் புகுந்து என் உணர்வு அது
ஆய...' என்று மாணிக்கவாசகர்

பாடியிருப்பதில் இத்தனை
தத்துவமும் அடங்கியுள்ளது.
கீழைநாட்டுச் சமயங்கள் பக்தி
செலுத்துவதற்கு மனம் தான் இடம்
என்று கருதியவை. ஆனால்
வறுமையும் வாழ்வும் போட்டிகளும்
மிகுந்துவிட்ட இந்தக் காலத்தில்
இறையணர்வுதான் எங்கும்
நிறைந்திருக்கிறது. இறையணர்வைக்
காணோம். ஒழுக்கம், நாணயம்,
பண்பு ஆகிய பொதுவாழ்க்கையின்
நியாயங்கள் பறிபோகாமற் காக்கும்
ஒரே வேலி இறையணர்வுதான்.
மனம் வளர்வதற்கு மருந்தும்
அதுதான்."

பூரணியின் இந்த வானொலிப் பேச்சு
அன்றிரவு அரவிந்தனைப் பெரும்

சிந்தனைக்கு ஆளாக்கிற்று.
அன்றொரு நாள் கொடைக்கானலில்
'பூரணியை மணந்து கொள்ளுமாறு
மங்களேசுவரி அம்மாள் என்னிடம்
கூறியபோது நான் எந்தக்
கருத்துக்களைச் சொல்லி
மறுத்தேனோ அதையே பூரணியும்
பேசுகிறாள். ஆனால் 'ஊண் பழித்து
உள்ளம் புகுந்து என் உணர்வு அது
ஆய ஒருத்தன்' என்று
திருவாசகத்தைக் கூறும்போது
என்னுடைய மெல்லிய
உணர்வுகளையும் இந்தச் சொற்களில்
புகழ்கிறாளா? அல்லது குத்திக்
காட்டுகிறாளா? எடுத்துக் கொண்ட
பொருளுக்காக இந்தத்
தத்துவங்களைச் சொல்லி இப்படிப்
பேசுகிறாளா?' என்று பலவாறு

எண்ணினான் அரவிந்தன்.
அவளுடைய வானொலிப் பேச்சைக்
கேட்ட அன்று மீண்டும் தன் குறிப்பு
நோட்டுப் புத்தகத்தில் அவளைப்
பற்றி சில வரிகளை எழுதினான்
அவன். 'பூரணி! நீ என்னோடு சம
உயரத்தில் நின்று சிரித்துப் பொன்
காட்டும் நிறமும், பூக்காட்டும்
விழிகளுமாகப் பேசிக்
கொண்டிருப்பதாக நான்
நினைக்கிறேன். அப்படி நினைத்துக்
கொண்டிருக்கும் போதே, நான்
நிற்கிற எல்லை உங்களுக்கு
ஒப்பானதில்லை. இன்னும்
உயரமானது, உயரமானது என்று
கூறுவதுபோல் மேல் எல்லைக்குப்
போய் நின்று பேசிவிடுகிறாய் நீ.
உயரத்தில் ஏறிச்செல்லும் இந்தப்

போட்டியில் நீதான் வெற்றி
பெறுவாய் என்று நான் பலமுறை
கூறியிருக்கிறேன். அதுதான்
இப்போது என் மனத்தில் மறுபடியும்
உறுதிப்படுகிறது. மலை நிலத்தில்
பூத்த பூவைத் தரை நிலத்து மனிதன்
சூடுவதற்குக் கை எட்டாது போலும்.'

இதைக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதிய
பின்புதான் அன்றிரவு அவனுக்கு
உறக்கம் வந்தது. மறுநாள் காலை
ஐந்து மணிக்கு முன்பே அவன்
எழுந்துவிட்டான். தலைக்கனமும்
சளியுமாக உடம்பு வலிப்பது
போலிருந்தது. வெந்நீரில் குளித்தால்
நல்லது என்று தோன்றியதால் வசந்தா
எழுந்திருந்து விட்டாளா என்று
பார்க்கக் கீழ் வீட்டுக்குச் சென்றான்.

கீழ்வீட்டில் யாருமே எழுவில்லை.
எழுந்த பிறகு வசந்தாவிடம்
வெந்நீருக்குச் சொல்லிக்
கொள்ளலாமென்று திரும்பிய
அரவிந்தன் வெளியிலிருந்து
சைக்கிள் மணி ஒலியும்
அதையடுத்துச் செய்தித்தாள் ஜன்னல்
வழியாக வீசி எறியப்படும் ஒலியும்
கேட்டு நின்றான். போய்ச் சன்னல்
அருகே விழுந்திருந்த செய்தித்தாளை
எடுத்துக் கொண்டு மாடிக்குச்
சென்றான். விளக்கைப் போட்டுக்
கொண்டு வராந்தாவில்
செய்தித்தாளைப் பிரித்துப் படிக்கத்
தொடங்கினான். தோர்தல்
செய்திகளும் அடிதடி வம்புகளும்
மூலைக்கு மூலை நிரம்பியிருந்தன.
செய்தித்தாளில் படித்தால் மனம்

தூய்மையும் நிம்மதியும்
அடைகிறவிதமான செய்தியாக
ஒன்றும் தெரியவில்லை.
செய்தித்தாளின் நடுப்பக்கத்தில்
மனம் அதிர்ந்து கலக்கமுறும்படியான
இரண்டு செய்திகளையும் அரவிந்தன்
கண்டான். மீனாட்சி
அச்சகத்திலிருந்து நடிகர்
நடிகையர்களின் கவர்ச்சிகரமான
படங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு
'சினிமா சுரங்கம்' என்ற பத்திரிகை
ஒன்று வெளிவரப் போவதாக
விளம்பரம் செய்யப்பட்டிருந்தது.
அந்த விளம்பரத்தைக் கண்ணுற்றதும்
அரவிந்தன் வேதனையுற்றான்.
'பேராசிரியர் அழகியசிற்றம்பலம்
அவர்களின் மிக உயர்ந்த
நூல்களையெல்லாம் மலிவு

விலையில் வெளியிட்ட
இடத்திலிருந்தா இப்படி ஒரு
பத்திரிகை வெளியாகப் போகிறது?
மீனாட்சிசுந்தரம் எவ்வளவு பெரிய
மனிதர்? அவர் காலமான பின்
இப்படியா ஆகவேண்டும் இந்த
அச்சகம்? இதற்கு எல்லாம் நான்
அங்கிருப்பது இடையூறாக
இருக்குமென்றுதானே என்னைப்
பிரித்து வெளியேற்றியிருக்கிறார்கள்?
சே! சே! எவ்வளவு கீழ்மைக் குணம்
இவர்களுக்கு?' என்று எண்ணிப்
புண்பட்டான். 'நான் வருத்தப்பட்டு
இனி ஆவதற்கு என்ன இருக்கிறது?
வருத்தப்படுவதற்குத்தான் எனக்கு
உரிமை ஏது?' என்று நினைத்து அதை
மறந்துவிட முயன்று கொண்டே
அடுத்த பக்கத்தைப் புரட்டினான்

அவன்.

அடுத்த பக்கத்தில் 'விஷக்
காய்ச்சலால் கிராமத்தில் பலர் சாவு'
என்ற தலைப்பின் கீழ்
பிரசுரமாகியிருந்த செய்தி ஒன்றில்
அவன் பார்வை பதிந்தது. மதுரை
மாவட்டத்தின் மேற்குப்
பிரதேசத்திலுள்ள ஊர் ஒன்றில்
அந்தக் கொடுமைக் காய்ச்சல் பரவி
ஏழை மனிதர்களைப் பலிகொண்டு
தொடர்கிற செய்தி அவனை
வாட்டியது. அப்போதே அந்தக்
கிராமத்துக்கு ஓடிப் போய்த்
தன்னாலான சிறிய
உதவிகளையாவது ஏழைகளுக்குச்
செய்ய வேண்டுமென்ற துடிப்பு
அரவிந்தனுக்குத் தவிர்க்க முடியாமல்

உண்டாயிற்று. முருகானந்தமும்
வசந்தாவும் எழுந்திருந்த பின்
அவர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு
போவதென்பது நடக்காது. அவர்கள்
இருவருமே அவனைப்
போகவிடமாட்டார்கள். தேர்தல்
முடிகிற வரை எங்கும் வெளியேற
வேண்டாமென்று முருகானந்தம்
எச்சரித்திருக்கிறான். எனவே
விஷகாய்ச்சல் பரவியிருக்கிற
கிராமத்துக்குத் தொண்டனாகச்
சென்றுவர வேண்டுமென்ற என்
விருப்பத்தை முருகானந்தம்
ஒப்புக்கொள்ள மாட்டானே! என்ன
செய்யலாம் என்று சிறிது பொழுது
தயங்கினான் அரவிந்தன். தயக்கம்
தோற்றது. அவன் மனத்தில்
எப்போதும் நிரம்பியிருக்கிற

எல்லையில்லாக் கருணையுணர்வும்
காந்தீயமும் வெற்றி பெற்றன. தான்
அங்கே போவதை அவர்கள் தெரிந்து
கொள்வதற்காக அந்தச் செய்தியைச்
சுற்றிச் சிவப்பு மையால் கோடிட்டு
வைத்த பின் ஒரு பையில் இரண்டு
மூன்று சட்டை வேட்டிகளை
அடைத்துக் கொண்டு தன்
பெட்டியிலிருந்து கொஞ்சம் பணமும்
எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டான்
அரவிந்தன். ஐந்தே முக்கால் மணிக்கு
மதுரை பஸ் நிலையத்திலிருந்து
விஷக்காய்ச்சல் பரவியிருக்கும்
அந்தக் கிராமத்துக்குப் போகிற பஸ்
ஒன்று உண்டு. அதற்குள் பஸ்
நிலையத்தை அடைந்துவிட
வேண்டுமென்ற ஆவலுடன்
விரைந்தான் அவன். நேரம்

போதுமான அளவு இருக்கும்போதே,
பஸ் நிலையத்தை அடைந்தான்.
பஸ்ஸில் இடம் கிடைத்துவிட்டது.
புறப்படுவதற்கு சிறிது நேரமும்
இருந்தது. ஒருவேளை முருகானந்தம்
செய்தித்தாளில் தான் கோடிட்டு
வைத்த பகுதியைப் பார்க்காமலோ
புரிந்து கொள்ளாமலோ
விட்டுவிட்டால் தன்னைப் பற்றி வீண்
கவலைப் படக்கூடாது என்பதற்காகச்
சட்டைப் பையில் எப்போதோ
வாங்கி வைத்திருந்த அஞ்சல்
அட்டையில் (போஸ்ட் கார்டு)
அவசரமாக விவரம் எழுதி
அங்கிருந்த தபால் பெட்டியில்
போட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டான்
அரவிந்தன்.

அரவிந்தன் பஸ் ஏறுவதற்கு முன்
தபாலில் இட்ட கடிதம் அன்று
பதினோரு மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்து
சேர்ந்தது. ஆனால் அதற்கு முன்பே
முருகானந்தமும், வசந்தாவும்
செய்தித்தாளைப் பார்த்து புரிந்து
கொண்டிருந்தார்கள்.

"அடுத்த பஸ்ஸிலேயே நீங்கள் பின்
தொடர்ந்து போய்த் திருப்பி
அழைத்துக் கொண்டு
வந்துவிடுங்கள். இல்லாவிட்டால்
டிரைவர் வந்ததும் காரை எடுத்துக்
கொண்டு புறப்படுங்கள். எங்கேயோ
விஷக் காய்ச்சல் வந்திருந்தால்
இவருக்கென்ன வந்தது?" என்று
முருகானந்தத்திடம் கூறினாள்
வசந்தா.

"நடக்காது வசந்தா! இந்த மாதிரி
பிறருக்கு உதவுகிற காரியங்களில்
அரவிந்தன் பிடிவாதக்காரன். யார்
தடுத்தாலும் கேட்க மாட்டான்" என்று
முருகானந்தம் மறுத்துவிட்டான்.
மேலும் இந்தச் சமயத்தில்
அரவிந்தன் வெளியூரில் இருப்பது
நல்லதென்று தோன்றியது
முருகானந்தத்திற்கு. தேர்தல்
பகைகளும், வம்புகளும் உள்ளூரில்
அரவிந்தனை வட்டமிடுகிற
சமயத்தில் அவன் யாருக்கும்
தெரியாமல் வெளியூர் சென்றிருப்பது
ஒருவகையில் நல்லதென்று
நினைத்தான், முருகானந்தம்.
அரவிந்தனுடைய தடைகளுக்கு
அஞ்சாமல் தான் தாராளமாகப்

பூரணிக்குத் தேர்தல் ஆதரவு தேடும்
வேலைகளில் இறங்கவும்
வசதியாயிருக்கும் என்று
எண்ணினான் அவன். அதனால்
அதிக அக்கறை காட்டவில்லை.

தேர்தல் சுறுசுறுப்பிலும்,
வேலைகளின் வேகத்திலும் நாட்கள்
கழிவதே தெரியவில்லை.
முருகானந்தம் பம்பரமாய்ச் சுற்றி
அலைந்து கொண்டிருந்தான்.
காலையில் ஆறு மணிக்கு
வீட்டிலிருந்து கிளம்பினால் இரவு
அவன் வீடு திரும்பப் பன்னிரண்டு
மணிக்கு மேல் ஆகிவிடும்.
பர்மாக்காரர் போட்டி
கடுமையாயிற்று. 'உண்டு இல்லை'
என்று அவர் இரண்டிலொன்று

பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அரவிந்தன் கிராமத்துக்குப்
புறப்பட்டுப் போன மூன்றாம் நாளே
பூரணியும் மங்களேசுவரி
அம்மாளும்கல்கத்தாவிலிருந்து
திரும்பிவிட்டார்கள். மங்களேசுவரி
அம்மாளுக்கு உடல்நிலை
நன்றாயில்லாததால்
காசிப்பயணத்தை நிறுத்திவிட்டுக்
கல்கத்தாவிலிருந்து நேரே
திரும்பிவிட்டார்கள். இருவரும்
மதுரை திரும்பியதும், அரவிந்தன்
மீனாட்சி அச்சகத்திலிருந்து பிரிந்த
செய்தி அவர்கள் இருவருக்கும்
தெரிந்தது. பூரணிக்குத் தாங்கிக்
கொள்ள முடியாத பேரிடியாய்
இருந்தது அந்தச் செய்தி. தான்

கல்கத்தா புறப்படும் முன்பே அது
நிகழ்ந்திருந்தும் அதைப்பற்றித்
தன்னிடம் கூறாமல் மறைத்த அவன்
நெஞ்சுரம் அவளை மலைப்படையச்
செய்தது. தங்களை

வழியனுப்புவதற்காகச் சென்னை
வரும்போது இரயிலில் அரவிந்தன்
களையில்லாமல் இருப்பது போல்
தனக்குத் தோன்றியதை நினைத்துக்
கொண்டாள் பூரணி. அவளுக்கு
உடனே அரவிந்தனைச் சந்திக்க
வேண்டும்போல் இருந்தது. தானே
அரவிந்தன் சென்றிருக்கும் அந்தக்
கிராமத்துக்குப் புறப்படத் தயார்
ஆனாள் அவள். "வேண்டாம்
அக்கா? இரண்டு மூன்று நாட்களில்
அரவிந்தனே திரும்பிவிடுவான்.
பார்த்துக் கொண்டு

வரவில்லையானால் அப்புறம்
அவசியம் அவனை நான் போய்க்
கூட்டி வருகிறேன்" என்று
பூரணியைத் தடுத்துவிட்டான்
முருகானந்தம். ஆனால் அதற்குப்
பின் ஒரு வாரம் கழித்தும்
அரவிந்தனைப் பற்றித் தகவலேதும்
தெரியவில்லை. பூரணியின் மனம்
இனம் புரியாக் கவலைகளால்
வருந்தலாயிற்று.

குறிஞ்சி மலர்

36

நினைந்து நினைந்து உணர்ந்து
உணர்ந்து

நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து அன்பே
நிறைந்து நிறைந்து ஊற்று எழும்
கண்ணீர்தனால் உடம்பு நனைந்து
நனைந்து...

கிராமத்துக்குச் சென்ற அரவிந்தன்
என்ன ஆனான் என்ற விபரமே
தெரியாமல் பூரணி, மங்களேசுவரி
அம்மாள், வசந்தா எல்லோரும்
கவலைப்பட்டு மனம் தவித்துக்
கொண்டிருந்த போது, முருகானந்தம்
மட்டும் அதைப் பற்றிய நினைவே
இல்லாதவன் போல் தோதலில்
பூரணிக்கு ஆதரவு தேடி அலைந்து
கொண்டிருந்தான். அப்படி அவன்
அலைவதற்காக வழக்கம் போல்
அன்று காலையிலும் அவசரமாக
வெளியில் கிளம்பிய போது வசந்தா

சீற்றத்தோடு வந்து வழி மறித்துக் கொண்டாள்.

"நீங்கள் செய்வது உங்களுக்கே நன்றாயிருக்கிறதா? எதற்கு இப்படி வீட்டு நினைவில்லாமல் அலைந்து திரிகிறீர்கள்? அக்கா இரவிலிருந்து சாப்பிடுவதையே நிறுத்திவிட்டார். அறைக்குள்ளேயே அழுதுகொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் அந்தக் கிராமத்துக்குப் போய் அரவிந்தன் அண்ணனை எங்கிருந்தாலும் தேடிக் கூட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டு மறுவேலை பாருங்கள். அக்கா அங்கே போகிறேன் என்றாலும் போகவிடாமல் தடுத்துவிட்டு, நீங்களும் போகாமல் இருந்தால்

என்ன அர்த்தம்? வீடே
களையில்லாமல் போய்விட்டது.
பூரணியக்காவின் வாடிய முகத்தைப்
பார்த்தால் வருத்தமாக இருக்கிறது
எனக்கு. உடனே காரில் அந்தக்
கிராமத்துக்குப் போய் அண்ணனைத்
தேடிக் கொண்டு வாருங்கள்."

வசந்தா இப்படி விரட்டியதும்
வேகமாகத் திரும்பி உள்ளே சென்று
மாடிக்குப் போய் பூரணியின்
அறையில் பார்த்தான் முருகானந்தம்.
பூரணி கண்களில் நீர் நெகிழ
வாட்டத்தோடு வீற்றிருந்தாள்.
மங்களேசுவரி அம்மாள் அருகில்
உட்கார்ந்து ஏதோ சொல்லிக்
கொண்டிருந்தாள். சிரிப்பின்றி
கலகலப்பின்றிச் சிறுவர்களும்

சிறுமிகளும் வெறும் பொம்மைகள்
போல் அந்த அறைக்குள்
சூழ்ந்திருந்தார்கள்.

முருகானந்தத்தைக் கண்டதும்
மங்களேசுவரி அம்மாள் எழுந்து
அருகில் வந்தாள். "மாப்பிள்ளை,
வேறு எவ்வளவு முக்கியமான
வேலையிருந்தாலும் அப்புறம்
பார்த்துக் கொள்ளலாம். நீங்கள் தயவு
செய்து அந்தக் கிராமத்துக்குப் போய்
அரவிந்தனைக் கூட்டிக்கொண்டு
வந்து சேருங்கள். இவள்
நேற்றிலிருந்து சாப்பிட மாட்டேன்
என்று முரண்டு பிடிக்கிறாள்.
'என்னை விட்டுவிடுங்கள்! நான்
திருப்பரங்குன்றம் வீட்டுக்குப்
போய்விடுகிறேன்' என்கிறாள்.
அரவிந்தன் திரும்பி வரவில்லை

என்றதும் என்னென்னவோ
நினனத்துச் சிறு பிள்ளைபோல்
கலங்குகிறாள். இவள் கலங்கினால்
வீடே கலங்கிப் போகிறது. தயவு
செய்து எனக்காக நீங்கள் உடனே
புறப்படுங்கள். இவளுக்குத் தேர்தல்
வேண்டாமாம்! வெற்றியும் பதவியும்
வேண்டாமாம்! அரவிந்தன் நலமாக
இருப்பதை அறிந்து கொண்டால்
போதுமாம்."

"அக்கா இவ்வளவு
குழந்தைத்தனமாக இருப்பார்கள் என
நான் நினைக்கவேயில்லை.
அரவிந்தன் பொதுத்தொண்டு
செய்யத்தான் போயிருக்கிறான்.
அங்கே அவனுக்குக் கெடுதல் செய்ய
யாரும் இல்லை. தானே சுகமாகத்

திரும்பி வருவான்" என்று
பூரணியின் செவிகளிலும்
கேட்கும்படி இரைந்து மங்களேசுவரி
அம்மாளுக்குப் பதில் சொன்னான்
முருகானந்தம். மங்களேசுவரி
அம்மாளிடம் கூறுவது போல்
அவனுக்கும் சேர்த்துப் பதில்
கூறிலானாள் பூரணி.

"எனக்கு என்னவோ பயமாக
இருக்கிறது அம்மா. நான் அமைதி
செய்து கொள்ள முயன்றாலும் மனம்
கேட்காமல் தானாகவே
சஞ்சலப்படுகிறது. அவர்
சென்றிருக்கிற கிராமத்துக்கே நானும்
போய் அவருடைய
பொதுத்தொண்டுக்கு
உதவியிருக்கலாம் அல்லவா?"

"நீ எப்படி அங்கெல்லாம் போக முடியும் பூரணி? மலேயாவில் அந்த விழாவுக்கு வருவதாக ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறாயே? இன்னும் சில நாட்களில் புறப்பட வேண்டுமே? நச்சக்காய்ச்சல் பரவியிருக்கிற கிராமத்துக்குப் போய் அலைந்து ஏதாவது உடம்புக்கு இழுத்துக் கொண்டு விட்டாயானால் பிரயாணம் தடைப்பட்டு நின்று போகுமே அம்மா. நான் சொல்லுகிறபடி கேள். இன்று மாப்பிள்ளையை நம் வீட்டுக் காரில் அனுப்பி அரவிந்தனை அழைத்து வரச் சொல்கிறேன். அவர் மாப்பிள்ளையோடு திரும்பி வரவில்லையானால் அப்புறம் நீயே அங்கு போகலாம்" என்று பூரணியை

சமாதானப்படுத்திவிட்டு
முருகானந்தத்தைத்
துரிதப்படுத்தினாள் மங்களேசுவரி
அம்மாள். முருகானந்தம் தேர்தல்
வேலைகளுக்காக அன்று சில
முக்கியத் தொகுதிகளில் சுற்றுவதாக
இருந்தான். அதைக் கைவிட்டு
அரவிந்தனை அழைத்து
வருவதற்காகக் காரில் புறப்பட்டான்.

சில நாட்கள் கல்கத்தாவிலிருந்து
திரும்பியது முதற்கொண்டு
பூரணியின் மனத்தில்
சொல்லமுடியாத ஊமைத் துயரங்கள்
தோன்றித் தவிப்படையச் செய்தன.
மழை வருவதற்கு முன்
மண்ணிலிருந்து கிளம்பும் ஈரமும்
வெப்பமும் இணைந்த

புழுக்கத்தைப்போல் தாங்க முடியாத
விதத்தில் பெரிதாக எதையோ
தாங்கிக் கொள்ள வேண்டிய
சந்தர்ப்பம் அருகில் அணுகிக்
கொண்டிருக்கிறதோ என அவளுக்கு
ஓர் ஐயம் உண்டாயிற்று. நல்ல
இருட்டில் எதிரிகள் நிறைந்த
இடத்தில் நடந்து போய்க்
கொண்டிருக்கும்போது முதுகுக்குப்
பின்னால் ஒவ்வொரு கணமும்
யாரோ ஓங்கி அறைய வந்து
கொண்டிருப்பது போன்ற
பொய்யான ஒரு தோற்றம்
உண்டாகுமே, அப்படி ஒரு நடுக்கம்
அவளுள் மெய்யாய் வருவது
போலவும், வராதது போலவும்
தோன்றித் தோன்றி ஊமைத்
துன்பமாய் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

இருட்டறையில் தனிமையாய்த் திரிய
நேர்ந்த குழந்தைபோல் அவளுக்குத்
தனியாக இருக்கும் போதெல்லாம்
பெரிதாய் அழவேண்டும்
போலிருந்தது. மனத்துக்குள்
மௌனமாக அப்படி அழுதழுது ஓர்
இனம் புரியாத பேரவல உணர்வு,
புறத்திலும் அழத்தூண்டியது. மதுரை
திரும்பியதும் ஒவ்வொன்றாய்
உற்சாகக் குறைவான அனுபவங்கள்
அவளுக்கு ஏற்பட்டதுதான் அதற்குக்
காரணமா?

கல்கத்தாவிலிருந்து ஊர்
திரும்பியதும் அரவிந்தன்,
அச்சகத்திலிருந்து சூழ்ச்சியால்
நீக்கப்பட்ட விவரம் அவளுக்குத்
தெரிந்தது. தனக்குத் தேர்தலில்

ஆடம்பரமான ஆதரவு தேடாமல்
இருக்கும் போதே எதிர்ப்பாளர்கள்
கொடுமையான முறையில் நடந்து
கொள்கிறார்கள் என்பதும்
அவளுக்குப் புரிந்தது. அரவிந்தன்
மிகப் பொல்லாததும் பயங்கரமாகத்
தொற்றக் கூடியதுமான நச்சுக்
காய்ச்சல் பரவியிருக்கும்
கிராமத்துக்குத் தொண்டு செய்ய
ஓடியிருப்பதும் திரும்பிய பின்பே
அவளுக்குத் தெரிந்தது.
எல்லாவற்றையும் நினைக்க நினைக்க
'பொய்மையே பெருக்கிப்
பொழுதினைச் சுருக்கும்'
மனிதர்களிடம் சிறுமை சிறிது
சிறிதாக விளங்கலாயிற்று
அவளுக்கு. அவளும் அவளுடைய
அரவிந்தனும் மனிதர்களின்

கீழ்மையிலிருந்து விலகி உயரத்தில்
ஏறிச்செல்ல இணையாக
ஆசைப்படுகிறார்கள். ஆனால்
உலகத்தின் கீழ்மைகள் இருவரையும்
பாதிக்கின்றன. நிலத்துக்கு
எட்டாதவனாய் எங்கள்
நினைவுகளை ஏன் இப்படிச்
குறிஞ்சியாகப் பூக்கச் செய்கிறாய்
இறைவா! கமலாவையும்
காமுவையும் போல் வாழும்
ஆசையையாவது எனக்குத்
தந்திருக்கக் கூடாதா என்று ஏங்கியது
அவள் உள்ளம். 'அரவிந்தன் அருகில்
இருக்கும் போது மறந்துவிடுகிற
உடம்பின் நினைவு அவன் அருகில்
இல்லாதபோது ஏன் இந்த உள்ளத்தை
இப்படிப் பிழிகிறது?' என்று தன்
உள்ளமே தானறியாத முரண்பாடுகள்

நிறைந்ததாயிருப்பதை எண்ணி
வாடினாள் அவள். அவளுக்கே
புரியாத மன வேதனைகள் அவளை
நிம்மதி இழக்கச் செய்திருந்தன.
மௌனமாகத் தனியே இருந்து
நெடுநேரம் நன்றாக அழவேண்டும்
போல் வருத்தமாயிருந்தது
அவளுக்கு.

அன்று இரவு முருகானந்தம்
அரவிந்தனோடு கிராமத்திலிருந்து
காரில் திரும்பி வீடு வந்தபோது
பதினோரு மணிக்கு மேலிருக்கும்.
வாயிலில் கார் வந்து நிற்கும் ஓசை
கேட்டு, மாடியில் உறங்காமல்
விழித்திருந்த பூரணிதான் ஓடிவந்து
ஆவலோடு கதவைத் திறந்தாள்.
அங்கே கண்ட காட்சி அவளுடைய

ஆவலை அவலமாக மாற்றிற்று.
அரவிந்தன் அரவிந்தனாகத் திரும்பி
வரவில்லை. உலகத்துத்
துன்பங்களைப் போக்கும்
முயற்சியில் அந்தத் துன்பங்களை
எல்லாம் தன் நெஞ்சில்
நினைவுகளாகச் சுமந்து கொண்ட
புத்தனைப் போல் எந்த
விஷக்காய்ச்சலிலிருந்து கிராமத்து
மக்களை விடுவிப்பதற்காகத்
தொண்டு செய்ய அவன்
சென்றிருந்தானோ, அதே காய்ச்சலை
உடல் நிறைய ஏற்றுக் கொண்டு
வந்திருந்தான். எலும்பும் தோலுமாய்
இளைத்துக் கறுத்துப் போயிருந்தது
அரவிந்தனின் அழகு மேனி. சிரித்துக்
கொண்டே இருப்பது போல் ஒரு
கவர்ச்சிகரமான சாயல் அமைந்த

அவனுடைய கண்கள் சோர்ந்து
பள்ளமானவை போல்
ஆகியிருந்தன. கார் டிரைவரும்
முருகானந்தமும் கைத்தாங்கலாக
அவனை உள்ளே அழைத்துக்
கொண்டு வந்தார்கள். தளர்ந்து
தள்ளாடி நடந்தான் அரவிந்தன்.

"அக்கா உங்கள் பேச்சைக் கேட்டுக்
கொண்டு நான் கிராமத்துக்குப்
போனது நல்லதாயிற்று. வேளைக்குச்
சோறு தண்ணீரின்றிக் கிராமத்து
வெய்யிலில் இவன் பாட்டுக்கு
அலைந்து திரிந்திருக்கிறான்.
தொண்டு தொண்டு என்று சுற்றி
கடைசியில் தன் உடம்புக்கே
காய்ச்சலை இழுத்துவிட்டுக்
கொண்டுவிட்டான். நமக்காவது ஒரு

வரி கடிதம் எழுதிப்
போடக்கூடாதோ? அதையும்
செய்யாமல் எனோ ஒரு
குடியானவனுடைய குடிசையில்
விழுந்து கிடக்கிறான். அந்தக்
கிராமத்தில் டாக்டர் கூட இல்லை.
பத்து மைலுக்கு அப்பால் பக்கத்துக்
கிராமத்திலிருந்து இரண்டு நாளைக்கு
ஒரு தடவை ஒரு எல்.எம்.பி.
வைத்தியர் வந்து போகிறார். அவன்
அவரிடமும் சரியாக மருந்து
சாப்பிடவில்லையாம். அவர்
இவனைத் தேடிக் கொண்டு
வந்தபோதெல்லாம், 'எனக்கு
ஒன்றுமில்லை. நான் பிழைத்துக்
கொள்வேன். கிராமத்து மக்களை
இந்தப் பாழும் தொற்று
நோயிலிருந்து காப்பாற்றுங்கள்

போதும்' என்று கூறி அவரை
அனுப்பிவிட்டானாம். நூற்று மூன்று
டிகிரி காய்ச்சலோடு அந்தக்
குடிசையின் ஈரம் கசியும் மண்
தரையில் முள்ளாய்க் குத்தும்
வைக்கோல் மெத்தையின் மேல்
அநாதைபோல் விழுந்து கிடந்த
இவனைக் கண்டபோது எனக்கு
அழுகையே வந்துவிட்டது அக்கா.
மறுபேச்சு பேசாமல் காரில் தூக்கிப்
போட்டு இங்கே கொண்டு வந்தேன்"
என்று துயர் கனிந்து தளர்ந்த குரலில்
பூரணியிடம் கூறினான்
முருகானந்தம்.

அந்தக் கோலத்தில் அரவிந்தனைக்
கண்டபோது அப்படியே
'கோ'வென்று வாய்விட்டுக் கதறி

அழுதுவிட வேண்டும்போல் துக்கம்
பொங்கிற்று பூரணிக்கு. அரவிந்தனை
மாடியறையில் கிடத்தினார்கள்.
பூரணி அவன் தலைப்பக்கமாய்ப்
போய் நின்றாள். என்ன விசாரிப்பது
என்று அப்போது இருந்த
உணர்ச்சிமயமான நேரத்தில்
அவளுக்குச் சொற்களே
தோன்றவில்லை. கண்களில் நீர்
நெகிழ அரவிந்தனை இமையாமல்
பார்த்தாள். கண்ணீரில் அவன்
உருவம் மங்கிக் கலைகிற வரை
பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள்.
அரவிந்தனுடைய கண்களிலும் நீர்
திரண்டது. கிணற்றுக்குள்ளிருந்து
ஒலிப்பதுபோல் தளர்ந்து
உள்ளொடுங்கின குரலில்,
"உன்னுடைய கடிதம் கிடைத்தது.

சண்பகப்பூ மணத்தையும் சேர்ந்தே
நுகர்ந்தேன். இலங்கை
வானொலியில் உன் பேச்சையும்
கேட்டேன்" என்றான் அரவிந்தன்.

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும்! என்
பெருமையை யார் கேட்டார்கள்
இப்போது? என்னால்தானே
இப்போது இத்தனை காலமாக
உரிமையோடு வேலை பார்த்த
அச்சகம் உங்களை வெளியேற்றி
அனுப்பியிருக்கிறது?
என்னால்தானே தேர்தலில் கீழான
துன்ப அனுபவங்களை
அடைந்தீர்கள்? என்னால் என்ன
நன்மை உங்களுக்கு
ஏற்பட்டிருக்கிறது? உங்களால்
எனக்கு உலகம் புகழுகிற பெருமை

கிடைத்திருக்கிறது. என்னால்
உங்களுக்கு என்ன கிடைத்தது?
என்ன கிடைக்கப் போகிறது?"

பூரணி தன் வாழ்விலேயே
அரவிந்தனுக்கு முன் முதல்
முறையாகக் கண்ணீர் சிந்தி
அழுதாள். சாதாரணப் பெண்ணாகச்
சாதாரண ஆசைகளுடன்
அப்போதுதான் மாறிப் பிறந்தவள்
போல் அழுதாள்.

"இப்படி அசட்டுத்தனமாக
அழக்கூடாது பூரணி! நீ அழுவது
எனக்குப் பிடிக்காது. இப்போது
எதற்காக நீ இப்படி அழுகிறாய்?
யாருக்கு என்ன வந்துவிட்டது?"

"நீங்கள் இந்த நிலையில் அரை உடம்பாய் வந்திருப்பதைப் பார்த்து அழாமல் என்ன செய்வது? அந்தக் கிராமத்துக்குத் தொண்டு செய்ய நீங்கள் போகவில்லை என்று யார் குறைபட்டுக் கொண்டார்கள்? எப்படி இருந்தவர் எப்படி இளைத்துப் போய்விட்டீர்கள்?"

"உடம்பு ஒரு பெரிய புண்' என்று நீயே உன்னுடைய இலங்கை வானொலிப் பேச்சில் பேசியிருக்கிறாயே. அரை உடம்பானாலும் பாதிப்புண் ஆறிவிட்டதென்று தானே பொருள்?" என்று அந்தத் தளர்ந்த நிலையிலும் குறும்பாகச் சிரித்துக் கொண்டே அவளைக் கேட்டான் அரவிந்தன்.

வந்ததும் வராததுமாக முருகானந்தம்
டாக்டர் வீட்டுக்கு ஓடியிருந்தான்.
பேச்சுக்குரல் கேட்டு தூங்கிக்
கொண்டிருந்த மங்களேசுவரி
அம்மாளும், வசந்தாவும்
எழுந்திருந்து மாடிக்கு விரைந்து
வந்தார்கள். பூரணி, "அம்மா!
இவரைப் பார்த்தீங்களா? எப்படி
ஆகிவிட்டார்?" என்று துயரம்
பொங்க கூறினாள். அவள் குரல்
நைந்து அழுவது போலிருந்தது.
அரவிந்தன் படுக்கையில் கிடந்த
நிலையைக் கண்டதும் மங்களேசுவரி
அம்மாளும் வசந்தாவும்
அதிர்ச்சியடைந்தார்கள். வசந்தா
ஓடிப் போய் 'தர்மாமீட்டரை' எடுத்து
வந்தாள். காய்ச்சல் நூற்றிரெண்டு
டிகிரிக்கு மேல் இருந்தது.

முருகானந்தம் டாக்டரோடு வந்தான்.
டாக்டர் பார்த்து முடிந்ததும் காய்ச்சல்
தணிவதற்கு 'குளோரோ மைஸின்'
மாத்திரை கொடுத்துக்
கொண்டிருக்கும்படி சொல்லிவிட்டுப்
போனார். போகும்போது
முருகானந்தத்தை தனியே வாயில்
வரை அழைத்துச் சென்று அவனிடம்
மட்டும் 'டைபாய்டு' மாதிரி
தோன்றுகிறது. ஐந்தாறு நாள் சரியான
கவனிப்பில்லாமல் வேறு
இருந்திருக்கிறார். எதற்கும் நீங்கள்
பயப்பட வேண்டாம். ஆனாலும்
கொஞ்சம் கவனமாகப் பார்த்துக்
கொள்ள வேண்டிய நிலைதான். பத்து
பதினோரு நாளில் விட்டாலும்
விடும். நாற்பது நாள் வரை
வதைத்தாலும் வதைக்கும். சனியன்

பிடித்த காய்ச்சல் இது. மறுபடியும்
நாளைக்கு வந்து பார்க்கிறேன்.
பெண்களிடம் இதையெல்லாம்
இப்போது ஒன்றும் சொல்லிப்
பயமுறுத்த வேண்டாம்" என்று
கூறிவிட்டுப் போனார் டாக்டர். அதை
அறிந்ததும் முருகானந்தத்தின்
உள்ளத்தில் கவலை சூழ்ந்தது. எந்த
நிலையிலும் மனோதிடத்தை
இழக்காத அவனுடைய இறுகிய
உள்ளமும் அப்போது
அரவிந்தனுக்காக உருகி நெகிழ்ந்தது.
கண்கள் கலங்கினான் அவன்.
நண்பனை இவ்வளவு பெரிய
நலிவோடு காண்பது புது அனுபவம்
அவனுக்கு. "நீங்கள் இப்படி
அசட்டுத் தனம்
பண்ணியிருக்கக்கூடாது அரவிந்தன்.

விஷக் காய்ச்சல் பரவியிருக்கிற
கிராமத்துக்குப் போனதே தப்பு.
போனதுதான் போனீர்கள்,
மற்றவர்களுக்குத் தொண்டு
செய்ததோடு உங்கள் உடம்பையும்
கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க
வேண்டாமோ? எப்போது
உங்களுக்குக் காய்ச்சல்
வந்துவிட்டதோ, உடனே புறப்பட்டு
இங்கு வந்திருக்க வேண்டும். எந்த
விதமாவது ஆகட்டும் என்று அங்கே
இருந்தால் எப்படி?" என்று
மங்களேசுவரி அம்மாள்
அரவிந்தனை கண்டித்துக் கடிந்து
கொண்டார்.

அன்றிரவு ஒருவருக்கும் அந்த
வீட்டில் உறக்கம் இல்லை. மறுநாள்

காலையில் அரவிந்தனுக்குக்
காய்ச்சல் குறைந்திருந்தது. இரவு
அவன் மட்டும் நன்கு அயர்ந்து
உறங்கியிருந்தான். ஆனால்
மாலையில் மறுபடியும் காய்ச்சல்
நூற்றிரண்டு டிகிரிக்கு ஏறிவிட்டது.
டாக்டர் வந்து போய்க்
கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொரு நாளும்
காலையில் காய்ச்சல் இறங்குவதும்,
மாலையில் மறுபடியும் உச்ச
நிலைக்கு ஏறிக் கொள்வதுமாக
ஒன்றும் உறுதி சொல்ல முடியாமல்
இருந்தது. அந்த வீட்டில் ஒருவர்
மனத்திலும் நிம்மதி இல்லை. ஒருவர்
முகத்திலும் ஒளி இல்லை.
அரவிந்தனுடைய காய்ச்சல்
இறங்குகிற நேரத்தில் அவர்கள்
கவலையும் சிறிது இறங்கியது.

மாலையில் 'டெம்பரேச்சர்' ஏறுகிற
போது அவர்கள் கவலையும் ஏறியது.
பூரணி அரவிந்தனின்
கட்டிலருகிலேயே அமர்ந்து
பணிவிடைகள் புரிந்து
கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய
கண்களில் நீரும் மனத்தில்
வருத்தமும் நீங்கிய நேரம் சிறிதும்
இல்லை.

பூரணி மலேயாப் பயணத்தைக்
கைவிட்டுவிட்டாள். தேர்தல்
நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதைப்
பற்றி யாருமே நினைக்கவில்லை.
முருகானந்தம் கூடத் தேர்தல்
வேலைகளாக அலைவதை
நிறுத்திவிட்டான். அரவிந்தன்
உடல்நிலை தேறி எழுந்தால் போதும்

என்ற ஒன்றுதான் அப்போது
அவனுடைய கவலையாயிருந்தது.
ஏற்கெனவே தன்னால் தூண்டிவிடப்
பெற்று அந்தந்த பகுதியில்
தேர்தலுக்கு வேலை செய்து
கொண்டிருந்தவர்களை மட்டும்
முருகானந்தம் தடுக்கவில்லை.
தானாக நடப்பதைத் தடுப்பானேன்
என்று வாளாவிருந்தான். அரவிந்தன்
உடல் நலம் பெற வேண்டும் என்று
திருப்பரங்குன்றத்து முருகன்
கோயிலிலும், மதுரை மீனாட்சி
கோயிலிலும் பழைய சொக்கநாதர்
கோயிலிலும் நாள் தவறாமல்
பிரார்த்தனைகளும் அர்ச்சனைகளும்
நடத்திக் கொண்டிருந்தாள்
மங்களேசுவரி அம்மாள். சின்ன
டாக்டர், பெரிய டாக்டர் என்று

டாக்டர்கள் வந்து பார்த்துக்
கொண்டிருந்தார்கள். காய்ச்சல் தணிய
என்னென்ன விதமான உயர்ந்த
வைத்திய வசதிகள் எல்லாம்
உண்டோ அவ்வளவும்
அரவிந்தனுக்குச் செய்யப் பெற்றன.
ஒவ்வொரு நாளும் காலையில்
காய்ச்சல் தணிந்து போய்விட்டது
போல் டெம்பரேச்சர் இறங்கும்.
மாலை மூன்று மணிக்கு மேல்
மறுபடியும் பயப்படத்தக்க அளவு
ஏறிவிடும். பூரணி அவன்
தலைமாட்டிலேயே அமர்ந்து
அழுவது நாள் தவறாத நிகழ்ச்சியாகி
விட்டது. ஜன்னியில் பிதற்றும்
போதெல்லாம் அவன் தன் பெயரைச்
சொல்வதைக் கேட்டு அவளுக்கு
மெய்சிலிர்க்கும்.

அரவிந்தன் கிழிந்த நாராகத் துவண்டு
படுக்கையில் கிடக்கும் இளைத்த
நிலையைக் காணக்காண நெக்குருகி
நெகிழ்ந்து துடித்தது அவள் உள்ளம்.
எந்தச் சிரிப்பையும் முகத்தையும்
நினைவு வைத்துக் கொண்டால்
உலகம் முழுவதும் சுற்றி வாகை சூட
முடியும் என்று அவள்
பெருமிதப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தாளோ அந்த முகத்தில்
ஒளியில்லை. நகையில்லை.
களையில்லை. காளைபோல்
பீடுநடை நடந்தவன் கட்டிலில்
துவண்டு கிடந்தான். பொன் போலும்
மேனி எலும்பும் தோலும் தெரியப்
பொலிவிழ்ந்து காட்சியளித்தது.
பகலில் அரவிந்தன் காய்ச்சல்

குறைந்து தன் நினைவோடு
இருக்கும் போது நா தழுதழுக்க
கண்களில் நீரும் நெஞ்சில் உணர்வும்
மல்கிக் கரைந்த குரலில், "இப்படி
ஆகிவிட்டீர்களே?" என்று பூரணி
கேட்கும்போது மெல்லச் சிரிக்க
முயன்று கொண்டே, "நீ எதற்காக
அழுகிறாய்? அழாதே பூரணி! தேறி
எழுந்திருந்து மறுபடியும் பழைய
மாதிரி ஆகிவிடுவேன். உன்னோடு
மலேயா, பர்மா எல்லா இடத்துக்கும்
நானும் இனிமேல் கூட வரலாம்.
அச்சகத்தையும் விட்டாயிற்று.
எனக்கு முழுநேரமும் ஓய்வுதான்"
என்று பதில் கூறுவான் அரவிந்தன்.
அப்போது அவன் கண்கள் தனி
ஒளியுடனே மின்னும்.

"நீ பார்த்துக் கொண்டே இரு பூரணி!
டாக்டர் கூடச் சொல்லியிருக்கிறார்.
இம்மாதிரிக் காய்ச்சல் வந்து
போகிறபோது உடம்பிலுள்ள கெட்ட
இரத்தமெல்லாம் போய் மறுபடி
வளர்கிற போது மிக நன்றாக
ஆகிவிடுவேனாம். நீதான் 'உடம்பு
பெரிய புண்' என்று
பேசியிருக்கிறாயே? எனக்கு அந்தப்
புண் ஆறிக் கொண்டிருக்கிறது.
தலைக்குத் தண்ணீர் வீட்டுக் கொண்டு
அடுத்த திங்கள்கிழமை உன்னோடு
போட்டி போட்டுத் திருப்பரங்குன்றம்
மலையில் ஏறுகிறேனா, இல்லையா
என்று பார். மலையேறும் போது பின்
தங்கினால் உனக்குக் கோபம்
வந்துவிடுமே? நீதான் உயரத்தில்
ஏறிச் செல்லும் போதெல்லாம், நாம்

இருவரும் சேர்ந்து செல்ல வேண்டும்
என்பாயே?"

தன் கட்டிலருகில் உட்கார்ந்து வாடிய
முகத்தோடு தன்னையே பார்த்துக்
கொண்டு கண்கலங்கித்
தோற்றமளிக்கும் பூரணிக்குத்
தேரீயமூட்டி
உற்சாகப்படுத்துவதற்காக அடிக்கடி
அவ்வாறெல்லாம் சிரித்தபடி
சொல்வான் அரவிந்தன். பூரணி
மலையாப் பயணத்தைக்
கைவிட்டதைக் கூறியபோது அவன்
அவளை கோபித்துக் கொண்டான்.

"எனக்காக நீ உன் பயணத்தை ஏன்
நிறுத்த வேண்டும்? இங்கே
மனிதர்களே இல்லையா, என்ன?

வசந்தாவும் முருகானந்தமும்
என்னைப் பார்த்துக் கொள்ள
மாட்டார்களா? நீ உன் திட்டப்படி
மங்களேசுவரி அம்மாளுடன்
புறப்பட்டுப் போயிருக்கலாமே?"
என்று அவன் கோபித்தபோது பூரணி
அவனைக் கடிந்து கொண்டாள்.

"நன்றாயிருக்கிறது உங்கள் பேச்சு.
எனக்கு ஒரு இடத்துக்கும் போக
வேண்டாம். இப்போது நீங்கள்
பிழைத்தெழுந்தால் போதும்.
உங்களை விட எனக்கு எதுவும்
பெரிதில்லை" என்று இதைக்
கூறும்போது அவளுடைய அழகிய
இதழ்கள் உணர்ச்சிவசப்படத்
துடித்தன.

நான்கு வாரங்கள் காலையில்
காய்ச்சல் இறங்குவதும், மாலையில்
ஏறிவிடுவதுமாக அலைக்கழித்தன.
நாற்பதுநாள் அந்த நிலையில்
இருக்குமென்று டாக்டர்
சொல்லியிருந்தார். இதற்கிடையில்
தேர்தல் நாள் வந்து சேர்ந்தது.
அவர்கள் யாருமே அதை
ஆவலோடு எதிர்பார்க்கவும் இல்லை.
வரவேற்கவும் இல்லை. தற்செயலாக
அரவிந்தன் அன்று சிறிது
நலமடைந்து தெம்பாகவே
இருந்தான். நண்பர்கள் வந்து
முருகானந்தத்தை வற்புறுத்தவே
அவன் அன்று காலையில் ஓட்டுச்
சாவடிக்குப் போய்ச் சுற்றினான்.
முருகானந்தம் எதிர்பார்த்த
ஆதரவுகள் கூடியிருந்ததே ஒழியக்

குறையவில்லை. ஊரிலுள்ள
கார்களும் குதிரை வண்டிகளும்
பர்மாக்காரருக்காக அலைந்து
வாக்காளர்களைத் தேடிக் கொண்டு
வந்து ஓட்டுச் சாவடிகளில் சேர்த்துக்
கொண்டிருந்தன. ஆனால் அதில்
இரகசியம் என்னவென்றால் சில
இடங்களில் பர்மாக்காரருடைய
காரில் முருகானந்தத்தின்
மனிதர்களே சவாரி செய்து ஓட்டுச்
சாவடிக்குப் போய் பூரணிக்கு ஓட்டுப்
போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். புது
மண்டபத்து மனிதருக்குப்
பர்மாக்காரர் செய்திருந்த
ஏற்பாடுகளைப் பார்க்கும் போது
வெற்றி அவர்களுக்குத்தான்
என்பதில் சந்தேகமே இருப்பதாகத்
தெரியவில்லை. ஊரிலும்

அப்படித்தான் பேசிக் கொண்டார்கள்.
முருகானந்தம் மட்டும் நம்பிக்கை
இழக்காமல் உற்சாகமாகவே
இருந்தான். பெரும் போர் நிகழ்ந்து
ஓய்ந்த களம் போல தேர்தல் நாள்
முடிந்து முடிவுகளை எதிர்பார்க்கும்
ஆவல் மட்டும் நகர் முழுவதும்
தேங்கி நின்றது. தேர்தலன்று இரவு
முருகானந்தம் வீடு திரும்பியபோது
அரவிந்தனிடம் தன் நம்பிக்கையைத்
தெரிவித்தான். அதைக்கேட்டு
அரவிந்தன் நகைத்தான்.

"பார்க்கலாம் நீ சொல்கிறபடி
பூரணிக்கு வெற்றி
கிடைப்பதாயிருந்தால் அது
மாபெரும் இலட்சிய வெற்றியாக
இருக்கும்" என்றான்.

அரவிந்தனுடைய உடல்நிலை

அன்றும் மறுநாளும் காய்ச்சல்
ஏறாமல் சுமாராகவே இருந்தது.

மறுநாள் பூரணியை அருகில்
உட்காரச் செய்து பிரயாண
அனுபவங்களைக் கூறச் சொல்லிக்
கேட்டு மகிழ்ந்தான் அவன். 'டேப்
ரிகார்டர்' போடச் சொல்லி
அவளுடைய பேச்சுக்களை மீண்டும்
அவள் அருகில் இருக்கும் போதே
கேட்டு மகிழ்ந்து பாராட்டினான்.

"பொய்ப்படாக் காதல் ததும்பி
மேற்பொங்கிற்று என்று முடியுமே.
அந்தப் பாட்டை ஒரு தடவை நீயே
நேரில் பாடு. உன்னை எதிரில்
வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டே
அந்தப் பாட்டைச் செவிகள் குளிரக்

கேட்க வேண்டும் போல்
ஆசையாயிருக்கிறது" என்று
குழந்தையைப் போல் வேண்டினான்.
அவள் அவன் விருப்பப்படியே
அதைப் பாடினாள். பாடி
முடித்துவிட்டு நிமிர்ந்து அவன்
முகத்தைப் பார்த்தபோது அங்கே
கண்களில் நீர் தளும்பி நிற்பதைக்
கண்டாள்.

"ஏன் அழுகிறீர்கள் இப்படி? சிறு
குழந்தையல்லவே நீங்கள்?"

"அழவில்லை; பூரணி! ஆனந்தக்
கண்ணீர் சிந்துகிறேன். உன் பேச்சும்,
பாட்டும் என்னைக் குழந்தையாக்கி
விடுகின்றன."

"உங்களுக்கு வேறு வேலையென்ன?
எதையாவது சொல்லிக்
கொண்டிருங்கள்!"

அரவிந்தன் இமையாமல் அவள்
முகத்தைப் பார்த்தான். சிரித்தான்.
பூரணி தலைகுனிந்தாள். "இந்தா!
இவைகளைப் படித்துப் பார். என்
மனத்திலே உன் பேச்சுக்கள்
உண்டாக்கிய மணம்
எத்தகையதென்று நீயே புரிந்து
கொள்வாய்" என்று தன் குறிப்பு
நோட்டுப் புத்தகங்களை எடுத்து
அவள் கையில் கொடுத்தான். அவள்
நாணத்தோடு வாங்கிக் கொண்டாள்.
அரவிந்தனின் முகம் ஒருகணம்
அற்புதமாக மலர்ந்தது; நகைத்தது.
அடுத்த கணம் அவன் பெருமூச்சு

விட்டான். கண்களிலும் முகத்திலும்
ஏக்கம் நிழலிட்டது. வேதனையோடு
கட்டிலில் புரண்டு படுத்தான் அவன்.

இரண்டு நாள் இடைவெளிக்குப் பின்
மறுபடியும் அவனுடைய காய்ச்சல்
அன்று மாலை உச்சநிலைக்குப்
போய்விட்டது. டாக்டர், வந்து
பார்த்து ஏதோ மருந்தைக் கொடுத்து
விட்டுப் போனார். அன்று மாலை
பூரணியின் தொகுதியில் பதிவான
ஓட்டுக்களை எண்ணி முடிவு சொல்ல
வேண்டிய நாளாததால்
முருகானந்தம், வசந்தாவையும்
வீட்டில் இருந்த செல்லம்,
மங்கையர்க்கரசி, சம்பந்தன்
முதலியவர்களையும் அழைத்துக்
கொண்டு ஓட்டுகள் எண்ணப்படும்

இடமாகிய மாவட்ட கலெக்டர்
அலுவலகத்துக்குப் போயிருந்தான்.
மங்களேசுவரி அம்மாள்
மீனாட்சியம்மன் கோயிலுக்குப்
போயிருந்தாள்.

வீட்டில் பூரணி மட்டுமே அரவிந்தன்
அருகிலிருந்தாள். காய்ச்சல்
கணத்துக்குக் கணம் அதிகமாகிக்
கொண்டிருந்தது. நூற்று மூன்று
டிகிரிக்கு மேலே போய் ஜன்னி
கண்டு பிதற்றுகிற நிலையில்
சுயப்பிரக்ஞையின்றி இருந்தான்
அரவிந்தன். அவளுக்கு மிகவும்
பயமாயிருந்தது. அப்போது
மாடிக்குக் கீழேயிருந்து
மங்களேசுவரியம்மாள், "பூரணி நீ
தேர்தலில் வெற்றி

பெற்றுவிட்டாயாம். ஐயாயிரம் ஓட்டு
வித்தியாசத்தில் உனக்கு
வெற்றியாம்" என்று மகிழ்ச்சி
பொங்கக் கூறிக்கொண்டே படியேறி
வரும் ஒலி கேட்டது. அந்த அம்மாள்
மலர்ந்த முகத்தோடு மாடியறைக்குள்
வந்தாள்.

"அம்மா! தேர்தல் எக்கேடும்
கெட்டுப் போகட்டும். டாக்டருக்கு
உடனே டெலிபோன் செய்யுங்கள்.
இங்கே இவருக்கு ஜன்னி
கண்டுவிட்டது. பேச்சுமூச்சு இல்லை"
என்று வெடித்துப் பொங்கிவரும்
அழுகைக்கிடையே அலறினாள்
பூரணி.

சுறிஞ்சி மலர்

37

சொல்லரிய பல துறையும்
துயர பெரிய தமிழ் நாட்டில்
மெல்ல மெல்ல நலம்காண
மேலெழுந்தமிழ்ச் செல்வன்
செல்லரித்த பழமையெல்லாம்
சீர்திருத்த முன் வந்தோன்
புல்லரித்து மனம் வாடப்
போகின்றான் போகின்றான்

மதுரை மாவட்ட அதிகாரியின்
அலுவலகத்தில் தேர்தல் முடிவு
தெரிவிக்கப்பட்ட போது, மாலை
மங்கி, இருள் சூழும் நேரம்
ஆகியிருந்தது. வானத்தில் முழு

நிலவு பால் வண்ணமாய்த் தன் கதிர்
பரப்பத் தொடங்கியிருந்தது. அன்று
பெளர்ணமி நாள். நல் முடிவைக்
கேட்ட மகிழ்ச்சியோடு வாக்குச்
சீட்டுக்கள் எண்ணப்பட்ட

அலுவலகத்து வாயிலுக்கு வந்து
நின்ற முருகானந்தம் அங்கு
கூடியிருந்தவர்கள் 'பூரணி தேவி
வாழ்க!' என்று விண்ணதிர
வாழ்த்தொலி முழங்கியதைக்
கேட்டுக் களித்தான். கூடியிருந்த
முகங்களிலெல்லாம் நியாயம்
வென்றதென்ற பெருமிதப் புன்னகை
நிலவியது. கைகளிலெல்லாம் வெற்றி
பெற்ற பூரணிக்கு அணிவிக்கக்
கொணர்ந்த மாலைகள் மலர்ந்தன.
பூரணி அங்கு வரவில்லை என்றதும்
அவள் வெற்றியை எதிர்பார்த்துப்

பாராட்ட வந்தவர்களுக்குப் பெருத்த
ஏமாற்றமாக இருந்தது. "வசந்தா! நீ
காரில் புறப்படு. முன்னால் போய்
நல்ல செய்தியை அக்காவுக்கும்
அரவிந்தனுக்கும் அம்மாவுக்கும்
சொல். இவர்கள் எல்லோரும் வெற்றி
பெற்றதைப் பாராட்டி அக்காவுக்கு
மாலை அணிவிக்க
வந்திருக்கிறார்கள். நான்
எல்லோரையும் வீட்டுக்கு அழைத்துக்
கொண்டு வருகிறேன். அக்காவை
தயாராக இருக்கச் சொல். இன்றிரவு
எல்லோருக்கும் விருந்துக்கு ஏற்பாடு
செய்துவிடு. அரவிந்தனுக்குக் கூட
காலையில் நாம் வரும்போது
காய்ச்சல் குறைந்து தெம்பாக
இருந்தது. மாடியறையிலிருந்து
நடத்தி வந்து கூடத்தில் அரவிந்தனை

உட்காரச் சொல். பின்னாலேயே
நாங்களும் வந்து விடுகிறோம்"
என்று கூறி வசந்தாவையும்
சிறுவர்களையும் முன்னால் வீட்டுக்கு
அனுப்பினான் முருகானந்தம்.
வந்தவர்கள் யாவரும் ஆர்வத்தோடு
முருகானந்தத்தைச் சூழ்ந்து
கொண்டார்கள். ஒவ்வொரு
தொகுதியிலிருந்தும் வார்டிலிருந்தும்
மாலைகளோடு மனிதர்கள்
வந்திருந்தார்கள். ஒரு பெரியவர்,
"ஆச்சரியப்பட வேண்டிய
வெற்றியப்பா இது. வெளிப்பகட்டு
இல்லாமல், விளம்பரம் இல்லாமல்
மனிதர்களின் நம்பிக்கையில் பெற்ற
வெற்றி. சத்தியத்துக்கு கிடைத்த
வெற்றி. இதை நன்றாகக் கொண்டாட
வேண்டும். பால் போல் நிலா

காய்கிறது. இரட்டை குதிரைச்
சாரட்டில் புஷ்பாலங்காரம் செய்து
நான்கு மாசி வீதிகளிலும் அந்தப்
பெண்ணை ஊர்வலமாக அழைத்துப்
போகவேண்டும். பாண்டு வாத்தியம்,
இரட்டை மேளம், வாண வேடிக்கை
எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்ய
வேண்டும்" என்று தணியாத
ஆசையோடு முருகானந்தத்துக்கு
அருகில் வந்து கூறினார். யாருடைய
அன்பையும் புறக்கணிக்க முடியாத
நிலையில் இருந்தான் முருகானந்தம்.
பூரணிக்கோ அரவிந்தனுக்கோ இந்த
ஏற்பாடுகள் பிடிக்காதவையாக
இருக்குமென்று அவன்
உணர்ந்திருந்தாலும் மக்களின் அன்பு
வெள்ளம் கட்டுப்படுத்த
முடியாததாக இருந்தது. பூரணியின்

வெற்றியே அதற்காக உழைத்துப்
பாடுபட்ட ஒவ்வொருவருக்கும்
தங்கள் தங்கள் சொந்த வெற்றியாகத்
தோன்றியது. அதனால் அடக்க
முடியாத கோலாகலப் பெருக்கில்
என்னென்னவோ ஏற்பாடுகள்
செய்தார்கள் அவர்கள். அவர்களை
எந்த உற்சாகத்திலிருந்தும்
விலக்காமல் தானும் அவர்களோடு
ஒருவனாகக் கலந்து கொண்டு
விடுவதைத் தவிர முருகானந்தத்தால்
வேறெதுவும் அப்போது செய்ய
முடியவில்லை. நகர
மண்டபத்துக்கருகில் அம்மன்
சந்நிதியிலிருந்து ஊர்வலமாகப்
புறப்பட்டுத் தானப்ப முதலித்
தெருவுக்குப் போய் அங்கே
பூரணியை அழைத்துக் கொண்டு

நான்கு மாசி வீதிகளிலும் சுற்றுவது
என்று ஏற்பாடு ஆயிற்று. ஏற்பாடுகள்
மின்னல் வேகத்தில் நடந்தன.

திருமண ஊர்வலங்களுக்கு
வழக்கமாகப் போகும் இரட்டை
வெண்புரவிச் சாரட்டு மல்லிகைச்
சரங்களால் அலங்கரிக்கப் பெற்று
அம்மன் சந்நிதி வாயிலில் அழகாய்
நின்றது. பாண்டு வாத்தியக்
குழுவினரின் உற்சாக முழக்கமும்
இரட்டை மேளமும் அற்புதமாய்
ஒலித்தன. திருவிழாக் கூட்டம் போல்
மக்கள் வெள்ளம் கூடி விட்டது.
முருகானந்தம் கையில் ஒரு பெரிய
தும்பிக்கை ரோஜா மாலையோடு
ஊர்வலத்தின் முன் பகுதியில்
நின்றான். அருகில் வேறு பலரும்

மாலைகளோடு நின்றார்கள்.
பூரணியை வாழ்த்தியும், தேர்தல்
வெற்றியைப் பாராட்டியும்
வாழ்த்தொலிகள் ஒலித்தன.
ஊர்வலம் ஒலிவெள்ளமாய் எழில்
வெள்ளமாய் மெல்ல மெல்ல
நகர்ந்தது. தெற்குக் கோபுர வாயில்
வழியாகச் சுற்றி மேலக் கோபுரத்
தெருவில் புகுந்து தானப்ப முதலித்
தெருவில் திரும்பியது.

அழகாக எடுப்பாக நீண்டு அகன்ற
அலங்காரச் சாரட்டை இழுத்துக்
கொண்டு கம்பீரமான வெண்புரவிகள்
சென்றன. வானத்தில்
வாணவேடிக்கை ஒளிக்கோலங்கள்
பரப்பியது. மகிழ்ச்சி என்ற
பேருணர்வு ஒளி, ஒலி வடிவமாகவே

மாறிவிட்டதுபோல் பாண்டு
வாத்தியக்குழு, மனமும் நடக்கும்
கால்களும் குதூகலத் துள்ளல்
பெறத்தக்க அற்புதமானதொரு
பண்ணை முழக்கியது.

நாயனக்காரர்களும் இசை மழை
பொழிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.
கூட்டமெங்கும் பூக்களின் மணம்,
செவிகள் எல்லாம் இசைகளின் ஒலி,
வீதியின் இருபுறத்து வீடுகளிலும்
ஊர்வலத்தைக் காண முந்தும்
மலர்ந்த முகங்கள். மங்களேசுவரி
அம்மாளின் வீட்டை நெருங்கிக்
கொண்டிருந்தது ஊர்வலம். வீட்டு
வாயிலை அடைவதற்குச் சிறிது
தொலைவே இருந்தது. இதோ
வீட்டை அணுகிவிட்டார்கள். ஐயோ!
அந்த மகிழ்ச்சியினிடையே

இதென்ன குரல்? "நிறுத்துங்கள்
நிறுத்துங்கள்" என்று தலைவிரி
கோலமாக அழுது கொண்டே ஓடி
வந்தாள் வசந்தா. முருகானந்தத்தின்
கையிலிருந்த மாலை நழுவியது.
மனமும் உடம்பும் நடுங்கின. பாண்டு
மேளம், வாழ்த்தொலிகள் எல்லாம்
திடீரென்று வீதியே ஊமையாகி
விட்டதுபோல் ஒலியவிந்து நின்றன.
ஒரே ஒரு விநாடியில் எல்லோரும்
எல்லாமும் இயக்கமற்றுப்
பொம்மைகளாய்
பொலிவிழந்தவர்களாய் அப்படியே
கட்டுண்டு நகராமல்
நின்றுவிட்டார்கள். முருகானந்தம்
அலறிக் கொண்டு வீட்டுக்கு
ஓடினான். டாக்டர் களையற்ற
முகத்துடன் தலைகுனிந்து

வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார். கீழே
கூடத்தில் செல்லம், மங்கையர்க்கரசி,
சம்பந்தன் ஆகியோர் இரைந்து
கதறியழுது கொண்டிருந்தார்கள்.
மாடியில் மங்களேசுவரி அம்மாளும்
பூரணியும் உரத்த குரலில் உள்ளத்தை
வாள் கொண்டு அறுப்பதுபோல்
அலறி அழுது கொண்டிருந்தார்கள்.
வானமும் பூமியும் மற்றெல்லாப்
பூதங்களும் இடிந்து சிதைந்து
தலைமேல் விழுந்து அமுக்குவது
போலிருந்தது முருகானந்தத்துக்கு.
மாடியறைக்குப் போய்ப் பார்த்ததும்,
'அரவிந்தா' என்று அலறிப் பொங்கி
வரும் அழகையை அடக்கிக்
கொண்டு குமுறினான் முருகானந்தம்.
பூரணி வேரற்ற மரம்போல் தரையில்
கிடந்து கதறிக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த அறையில் கட்டிலில்
அரவிந்தன் தெய்வமாகியிருந்தான்.
கண்ணால் பார்த்து, வாயால் பேசி,
காலால் நடந்து, மண்ணில்
உடம்போடு வாழும் சின்னப் பொய்
வாழ்விலிருந்து விடுபட்டுப்
போயிருந்தது அந்த அன்புப்
பெருமகனின் நல்லுயிர். ஊராரின்
துன்பங்களுக்கெல்லாம் விடிவு
தேடிய நல்லவன் உடம்பாகிய
துன்பத்திலிருந்து
விடுதலையடைந்திருந்தான். பூரணி
தேர்தலில் சத்தியத்தின் பலத்தால்
வெற்றி பெற வேண்டுமென்று
ஆசைப்பட்ட கருணை வள்ளல் அந்த
வெற்றியின் மகிழ்ச்சியைத் தான்
இருந்து நுகராமல் போய்ச்

சேர்ந்துவிட்டான்.

"எல்லோர் வாயிலும் மண்ணைப்
போட்டுப் போய் விட்டாயே, என்
தங்கமே" என்று மங்களேசுவரி
அம்மாள் கதறினாள்.

ஒவ்வொன்றாகப் பழைய
நிகழ்ச்சிகளை நினைக்க நினைக்க
அணை உடைந்த வெள்ளம் போல்
அழுகை பொங்கிற்று பூரணிக்கு.
நிராதரவான பேதைபோல் அவள்
அலமலந்து அலறினாள்.

"பார்த்துக் கொண்டே இரு!
தலைக்குத் தண்ணீர் விட்டுக்
கொண்டு அடுத்த திங்கள்கிழமை
உன்னோடு போட்டி போட்டுத்
திருப்பரங்குன்றம் மலையில்

ஏறுகிறேன்" என்று சில தினங்களுக்கு முன் அரவிந்தன் தன்னிடம் சிரித்துக் கொண்டே கூறிய சொற்களை இப்போது அவள் எண்ணினாள், உள்ளம் துடித்தது. அப்படியே தன்னுடைய மூச்சும் நின்று போய்விடக் கூடாதோ என்று தவித்தாள் அவள்.

"சிலப்பதிகாரத்தில் பாண்டியன் இறந்தவுடன் அவன் தேவி தன்னுயிரைக் கொண்டு அவனுயிரைத் தேடுவாள் போல் இறந்தாளென்று இளங்கோ பாடியிருக்கிறாரே! அதே போல் என்னுயிரைக் கொண்டு நான் அரவிந்தன் உயிரினைத் தேட முடியுமா?" என்று நினைந்து நினைந்து அழுதாள்.

வீட்டுக்கு வெளியே மாலைகளோடு
காத்திருந்த மனிதர்கள் நிழல்கள்
நகர்வது போல் நடந்து மௌனமாக
ஒவ்வொருவராக உள்ளே
நுழைந்தார்கள். அந்த அறைக்கு
வெளியே வந்து கண்கலங்கித்
தலைகுனிந்து சோக வடிவங்களாய்
நின்றார்கள். அவர்களில் வயது
முதிர்ந்த பெரியவர் ஒருவர் மெல்ல
அறைக்குள் நுழைந்து நா தழுதழுக்க
உணர்வு நெகிழ்ந்து துடிக்கும்
அவலக் குரலில்,

"இளைஞனே நீ இன்று சாகவில்லை;
சாகமாட்டாய். வறுமையும்,
வாட்டமும் ஏழ்மையும் ஏக்கமும்
நிறைந்த இந்தத் தமிழ் மாநிலத்தில்

தலைமுறைக்கு ஒரு தரம் நீ
பிறப்பாய்; பிறக்க வேண்டும். பிறந்து
நல்லனவெல்லாம் செய்ய
வேண்டும்" என்று உருக்கமாக
நிறுத்தி நிறுத்தி கூறிவிட்டுத் தம்
கையிலிருந்த மாலையை அரவிந்தன்
உடலில் சூட்டினார். எல்லோருடைய
உள்ளத்தையும் உருகச் செய்தன
அவர் செய்கையும் சொற்களும்.
பூரணி அழகைக் கிடையே நிமிர்ந்து
பார்த்தாள். இச்சொற்கள் அவள்
மனத்தைப் பிழிந்தெடுத்தன.
மாலையணிந்த தோற்றத்தில்
உயிரோடும், உணர்வோடும்
குறும்புநகை குலவ அரவிந்தன்
படுத்திருப்பதுபோல் அவள்
கண்களுக்குத் தோன்றியது.
திருப்பரங்குன்றத்து மலையில்

அவளோடு போட்டி போட்டுக்
கொண்டு ஏறப்போவதாகக் கூறின
போது இப்படித் தானே சிரித்தான்
அவன்! சவமாகக் கிடக்கும் இந்த
நிலையிலும் இந்த மாலை அவனுக்கு
எத்தனை அழகாக இருக்கிறது?
எழுந்து நிற்க முடியாதபடி, கீழே
விழுந்துவிட்ட அந்தத் துக்கத்துக்கு
நடுவே அவளுக்கு
விந்தையானதொரு பேராசை
உண்டாயிற்று. மெல்ல எழுந்தாள்.
கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.
அறைக்கு வெளியே நிழல்கள் போல்
மௌனமாக நின்று
கொண்டிருந்தவர்கள் கைகளில்
இருந்து பெரிய பெரிய பூ
மாலைகளை ஒவ்வொன்றாக
வாங்கிக் கொண்டு வந்து

அரவிந்தனுடைய உடலில் சூட்டி
அழகு பார்த்தாள். உயிரோடு
வாழும்போதே, 'இப்படி ஒரு மண
மாலையை அவனுடைய கழுத்தில்
அவள் சூட்டியிருக்க வேண்டும்.'
எல்லார் கையிலுமாக எல்லா
மாலைகளையும் வாங்கிச்
சூட்டிவிட்டு நின்று அவன்
முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே
இப்படி நினைத்த போது மீண்டும்
கண்களில் நீர் பனித்தது அவளுக்கு.
பல நாட்களுக்கு முன் எப்போதோ
மங்கையர்க்குமகத்தில் தான்
உள்ளமுருகிப் பேசிய திலகவதியின்
பேச்சு இப்போது அவளுக்கு
நினைவு வந்தது. திலகவதியைப்
போல் மனத்தால் மட்டும் வாழ்ந்து
மணம் பரப்பும் வாழ்வுதான்

தனக்கும் விதியால்

நேரப்பட்டிருக்கிறதென்று அப்போது
அவளுக்குத் தெரியாது.

'திலகவதியின் கலிப்பகை சோழ
நாட்டுப் போரில் மாண்டான்.

என்னுடைய அரவிந்தனை
வாழ்க்கைப் போரே மாய்த்துவிட்டது'
என்று நினைத்த போது மேலும்
துயரம் கொதித்தது. அவள் மனத்தில்
'உடலால் செத்துப் போய்க்

கொண்டே உள்ளத்தால் வாழ்ந்த
திலகவதி போன்ற புனிதப் பெண்
தமிழ்நாட்டில்தான் அம்மா பிறக்க
முடியும்' என்று தந்தை சொல்லிக்
கொடுத்திருந்ததை நினைத்தபோது
உடல் புல்லரித்தது அவளுக்கு.

'எனக்கும் திருநாவுக்கரசு என்ற
பெயரில் தம்பி இருக்கிறான்.

உடன்பிறந்த தம்பிகளையும்
தங்கைகளையும் காத்து வாழ
வைப்பதற்காக நானும்
வாழவேண்டும்' என்று அவள்
உள்ளத்தில் ஒரு மெல்லிய குரல்
ஒலித்தது. சிறுபிள்ளைப்
பருவத்திலிருந்தே திலகவதியார்
கதை தன் மனத்தைக் கவர்ந்து
உருக்கி வந்திருப்பதைப்
படிப்படியாக நினைத்துக் கண்
கலங்கினாள். அவள் நெஞ்சை
உணர்வுகள் சூழ்ந்து கொண்டு
தேள்களாய்க் கொட்டின.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின் அவள்
கண்களில் மீண்டும் ஒளி
தென்பட்டது. அழகை நின்றது.
அரவிந்தனின் பாதங்களைத்

தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக்
கொண்டாள். குனிந்த தலை
நிமிராமல் கூட்டத்தை விலக்கிக்
கொண்டு வெளியேறிப் பக்கத்து
அறைக்குள் புகுந்தாள். உள்ளே
ஏதோ உடைபடுகிற ஓசை கேட்டது.

பின்னும் சிறிதுநேரம் கழித்துப்
பக்கத்து அறையிலிருந்து மீண்டும்
அவள் வெளியே வந்தபோது
நெற்றியில் திலகம் இல்லை.
கைகளில் வளையல்கள் இல்லை.
செவிகள், மூக்கு, கழுத்து எங்கும்
அங்கிருந்த அணிகலன்கள் கழன்று
மூளியாகியிருந்தன. அலைகள்
அடங்கிய பெண் கடல்போல் மெல்ல
வந்து முருகானந்தத்தை நோக்கி
"மேலே நடக்க வேண்டியதைச்

செய்யுங்கள்" என்று நிதானமாகச்
சொன்னாள் பூரணி. அவள் முகத்தில்
உலகமெல்லாம் தேடினும்
கிடைக்காத சாந்தி நிலவிற்று
அப்போது.

நடக்க வேண்டியவைகள் நடந்தன.
தேர்தல் வெற்றியைக் கொண்டாட
வந்த ஊர்வலம், சோக ஊர்வலமாக
மயானம் வரை தொடர்ந்தது. அந்த
நள்ளிரவின் அமைதியில் முழுநிலா
வானத்தின் கீழே வையையின்
வடகரையிலே அரவிந்தன் என்னும்
பேரெழில் வாழ்க்கை மண்ணில்
கலந்து பொய்யாய்ப் போய்விட்டது.
நிலவைப் பிடித்துச் சில க்றைகள்
துடைத்துக் குறுமுறுவல் பதித்த
முகத்துக்குத் திலகம் இல்லாமல்

துடைத்துப் போய்விட்டான்
அரவிந்தன். தரளம் மிடைத்து
ஒளிதவழக் குடைந்து இருபவழமும்
பதித்த இதழ்களில் சிரிப்பில்லாமல்
செய்துவிட்டுப் போய்விட்டான்.
உயரத்தில் ஏறிச் செல்லும்
போதெல்லாம் உடன் வரும்
துணையைப் பூரணி
இழந்துவிட்டாள்.

அன்றிரவு எல்லோரும் வீடும்
திரும்பும்போது இரண்டு மணிக்கு
மேலிருக்கும். அரவிந்தன் இருந்த
அறையில் அவனுடைய குறிப்பு
நோட்டுப் புத்தகங்களும், அவற்றின்
மேல் அவள் இலங்கையிலிருந்து
வாங்கி வந்து அவனுக்கு
அன்பளிப்பாகத் தந்த

கைக்கடிகாரமும் இருந்தன. அந்த
கடிகாரத்தை அவனுடைய கையில்
கட்டும் போது 'காலத்தை உங்கள்
கையில் கட்டி ஓடவிடுகிறேன்!'
என்று அவள் கூறியதற்கு 'நாம்
மனிதர்கள், காலத்தின் கையில்
கட்டுண்டு ஓடுபவர்கள்' என்று
அரவிந்தன் புன்னகையோடு கூறிய
பதிலை நினைத்தாள் பூரணி. குறிப்பு
நோட்டுப் புத்தகத்தில் தன்னைக்
குறிஞ்சிப் பூவாக உருவகம் செய்து
அவன் எழுதியிருந்த
வாக்கியங்களைப் படித்தபோது
புனிதமானதொரு உணர்வை
அடைந்தாள் அவள். அன்றிலிருந்து
அவள் மனமே நினைவுகளின்
மயானமாகிவிட்டதோ? அங்கே
புதைந்த நினைவுகளின்

கழிவிரக்கத்தில் அமிழ்ந்து வாடினாள்
அவள். சில வாரங்கள் கழித்துச்
செய்தித்தாளில் பூரணி, தான்
தேர்தலில் வெற்றி பெற்றடைந்த
பதவி தனக்குத் தேவையில்லை
என்று விட்டுவிட்டச் செய்தி
வெளியாகியிருந்தது. அதை
விடுவதற்கு முன் பலர் வேண்டிக்
கொண்டிருந்தும் அவள் அரசியல்
தனக்குத் தேவையில்லை என்றும்
சமூகத்துக்கும், பண்பாட்டு
வளர்ச்சிக்கும் தன் வாழ்வை
செலவழிக்கப் போவதாகவும் கூறி
மறுத்துவிட்டாள். அவள் மறுப்பு
ஏனையோரை வியப்பில்
ஆழ்த்தியது.

ஈடுசெய்ய முடியாத அந்தப்புண்

அவளைச் சிறிது காலம்
துன்புறுத்தியது. துக்கத்தில் ஞானம்
பிறந்தது. அகக்கண்கள் திறந்தன.
வாழ்க்கையின் மெய்யான தத்துவம்
புலப்பட்டது. பெண்மையின் பயனை
வழிமாற்றிக் கொண்டு மணிமேகலை
போல் அறச்செல்வியாக
மேலெழுந்தாள் பூரணி. 'வாழ்க்கை
அவரவருக்கும் நேர்ந்தபடி வருவது.
தாயின் கையிலிருக்கும்
தீன்பண்டத்துக்கு அவசரப்பட்டு
அடித்துக் கொண்டு குழந்தைகள்
மாதிரி விதியின் கையிலுள்ள
வாழ்வுக்கு நைப்பாசைப்பட்டுப்
பயனில்லை' என்று அவள் உணர்ந்து
ஆற்றிக் கொள்ள முயன்றாள்.
வெளிநாட்டிலும் உள்நாட்டிலும்
ஞான ஒளிபரப்பும்

சொற்பொழிவுகளைச் செய்தாள்.
பொதுப்பணிகளில் ஈடுபட்டு
அலைந்தாள். உலகத்து நாடுகளில்
எல்லாம் அறிவு முழக்கமிட்டு வாகை
சூடினாள். கைகளில் தீபத்தை ஏந்திக்
கொண்டு இருளடைந்த மனிதக்
கூட்டத்தின் நடுவே ஒளி சிதறி
நடந்து செல்வதாக அவள் அடிக்கடி
கண்ட கனவை இப்போது
நனவாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.
பூரணமான ஞானத்தோடும்
பூரணமான பயன்களோடும் பூரணி
பெரு வாழ்வு வாழ்ந்தாள். தான்
வளர்த்து வாழ்விட்ட தம்பிகளும்
தங்கைகளும் இன்ப வாழ்வு
வாழ்வதைக் கண்டுகொண்டே தான்
வாழாமல் இழந்து விட்டதை மறக்க
முயன்றாள் அவள். மறைக்க

முயன்றாள் எனினும் பொருந்தும்.

ஆனால் ஊருக்கெல்லாம்
ஞானத்தைப் போதித்தும் அறிவுரை
கூறியும் வாழும் தனக்குள் ஏதோ ஓர்
ஆறாப்புண் இருந்து வதைப்பதை
மட்டும் அவளால் மறக்க
இயலவில்லை. திருப்பரங்குன்றத்து
மலை ஏறும் போதெல்லாம் அங்கு
சாசனம் போல் பூரணி-அரவிந்தன்
என்று கல்மேலிட்ட எழுத்துக்கள்
தெரிந்து அவளைக் கண்கலங்க
வைத்தன. அழகும் தூய்மையும்
பண்பும் உள்ள தமிழ் இளைஞர்களை
எங்கு கண்டாலும் அரவிந்தனின்
நினைவு வந்தது அவளுக்கு. அன்று
அந்தப் பெரியவர் கூறியதுபோல்,
அரவிந்தன் தலைமுறை தோறும்

பிறக்க வேண்டுமென்று அவள்
உள்ளத்தில் ஓர் ஏக்கம் புண்ணாக
இருந்தது. தத்துவத்திற்கும்
ஞானத்திற்கும் ஆறவில்லை அந்தப்
பெரும்புண்.

காலம் ஓடுகிறது. வயது ஐம்பதுக்கு
மேல் ஆகியும் தளராத உடலோடும்
நரையாத குழலோடும் அழகான பல்
வரிசையோடும் அவள் இருப்பதைப்
பார்த்து அவளுடைய தம்பியின் சிறு
பெண் குழந்தை, "எங்க அம்மா இந்த
வயசிலே பல்லெல்லாம் விழுந்து
தலை நரைச்சுக் கிழவி ஆகிவிட்டது.
நீ மட்டும் இப்படி இருக்கிறாயே!"
என்று சிரித்துக் கொண்டே மழலை
மொழியில் வக்கணையாகக்
கேட்கிறது!

அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல
முடியாமல் உட்கார்ந்து விடுகிறாள்
பூரணி. அவள் மனம் துக்கத்தை
உணருகிறது. கண்கள் நீர்
சிந்துகின்றன. சதா காலமும் எதற்காக
அவள் மனம் மௌனமாகவே அழுது
கொண்டிருந்ததோ அதற்காக
வாய்விட்டே அழுகிறாள். குழந்தை
அவளுடைய அழகைக்குக் காரணம்
புரியாமல் மருண்டு பார்க்கிறது,
மயங்கித் திகைக்கிறது!

கால ஓட்டத்தில் எத்தனையோ
பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழிகின்றன.
பூரணி ஏதோ பெண்கள்
மாநாட்டுக்காகக் கோடைக்காலலுக்கு
மீண்டும் வந்திருக்கிறாள். அந்த

ஆண்டும் குறிஞ்சி பூக்கும் முறை;
மலை நிறைய குறிஞ்சி
பூத்திருக்கிறது. காலையில் மாநாடு
முடிந்துவிட்டதனால் அன்று மாலை
உடன் வந்திருக்கும் வேறு சில
பெண்களோடு ஏரிக்கரைக்குச்
செல்கிறாள் பூரணி. இளம்பெண்கள்
எல்லோரும் படகில் சுற்றப்
போய்விடுகிறார்கள். பூரணி
அருகிலிருந்த வீதியில் தனியே
உலவச் செல்கிறாள். அங்கே ஒரு
புகைப்பட நிலையத்தின் வாயிலில்
வந்ததும் எதையோ கண்டுவிட்டு
இமையாமல் பார்த்துக் கொண்டு
நிற்கிறாள். அவள் கண்களைக்
கவர்ந்தது அந்தப் புகைப்பட
நிலையத்தின் காட்சியறையில்
இருந்த ஒரு படம். முன்பு பல

ஆண்டுகளுக்கு முன் அரவிந்தனும்
அவளும் எடுத்துக் கொண்ட
புகைப்படம் அங்கே
வைக்கப்பெற்றிருக்கிறது!
நினைவுபடுத்தக்கூடாத பழைய
துயரக் கனவை யாரோ நினைவு
படுத்திவிட்டதுபோல் ஆறுதலணை
உடைந்து வேதனை பாய்கிறது
அவள் மனதில். அந்தப் படம், அந்த
மாலைகள், அளவற்று பூத்திருக்கும்
குறிஞ்சி மலர்கள் எல்லாம் அவள்
மனத்தின் பழைய நினைவுகளைக்
கிளறுகின்றன. அந்தப் பூக்களையும்
அவை குலவிக் காட்சியளிக்கும்
மலைத்தொடர்களின் அழகையும்
இரசிக்கத் தூண்டும்
எழிலுணர்ச்சியையும் தன்
மனத்துக்குத் தந்துவிட்டு

மறைந்தவனை எண்ணித் தவித்து
நிற்கிறாள் அவள். 'படத்தில்
வாழ்கிறோம்; வாழ்வில் இல்லை'
என்ற தாபம் மனம் கொள்ளாமல்
பெருகுகிறது. எங்காவது
ஓடிப்போய்க் குமுறிக் குமுறி அழுது
அந்த அழுகையின் முடிவில்
இதயமே தானாக வெடித்துச் சிதறிச்
செத்துப் போய்விட வேண்டும்
போலிருக்கிறது அவளுக்கு.
படிப்பும், புகழும், பெருமையும்,
வயதும் மறந்து சர்வசாதாரணமாக
பேதைச் சிறு பெண் போல் அங்கே
கண் கலங்கி நிற்கிறாள் அவள்.
துக்கத்துக்கு முன் படிப்பும் ஞானமும்
என்ன செய்துவிட முடியும்?

தனியாகக் குறிஞ்சியாண்டவர்

கோயிலுக்குப் போய் அங்கே தானும்
அரவிந்தனும் முன்பு அமர்ந்து
பேசிய இடத்தில் உட்கார்ந்து
கொண்டு நெஞ்சில் தாங்க
முடியாமல் சமையேறிக் கிடக்கும்
துக்கங்களை அழுது கரைக்க
வேண்டும்போல ஒரு துடிப்பு
அவளுக்கு உண்டாகிறது. உலகத்து
மக்களின் துக்கத்துக்கெல்லாம்
ஆறுதல் கூறி அறிவுரை வழங்கித்
தன் பார்வையாலும், பேச்சாலும்,
பண்பட்ட தூய வாழ்வாலும்,
உதாரண நங்கையாயிருக்கும் அவள்
அப்போது தன் இதயச்சூடு
தணியாமல் அநாதைபோல் மலைத்து
மயங்கி நிற்கிறாள்.

குறிஞ்சியாண்டவர் கோயில் அருகில்

இருந்த மேட்டில் போய் அமர்ந்து
தன்னைப் பிறரும், பிறரைத் தானும்
கவனிக்காத தனிமையில்
வாய்விட்டுக் கதறி அழுகிறாள்,
பூரணி. உலகத்தில் மனிதப் பூண்டே
அடியோடு அழிந்து அமிழ்ந்து
மூச்சுப் பேச்சற்று மூழ்கிப் போன
தனிமையில் அந்த மலைத்தொடர்கள்
மட்டும் மௌனமாய்ப் பரந்து
கிடப்பது போலவும் அதனிடையே
எல்லா துக்கங்களுக்கும் எல்லா
ஆற்றாமைகளுக்கும் எல்லா
ஏக்கங்களுக்கும் எல்லா
வேதனைகளுக்கும் எஞ்சி மிஞ்சிய
ஒரே ஒரு சொந்தக்காரியாய் தான்
மட்டுமே உட்கார்ந்து குமுறியழுது
கொண்டிருப்பது போலவும்
சொற்களின் துணைகொண்டு விளக்க

முடியாததொரு தவிப்பை
அடைகிறாள்.

அருகே கோயில் மணியோசை
கேட்கிறது! துக்கத்திலிருந்து
விடுபட்டு 'இங்கே வா' என்று
குறிஞ்சி ஆண்டவனாகிய முருகனே
அவளை அழைக்கிறானா! கனவில்
எழுந்து நடப்பது போல்
தட்டுத்தடுமாறி தயங்கி நடந்து
முருகன் சந்நிதிக்கு முன் போய்
நின்றாள் அவள்.

அர்ச்சகர் கற்பூரச் சோதியை முருகன்
முகத்தருகே தூக்கிக் காண்பிக்கிறார்.
பூரணிக்கு மெய் சிலிர்க்கிறது. தன்
கண்கள் காண்பது மெய்யா?
பொய்யா? என்று விழியகல மீண்டும்

பார்க்கிறாள். முருகனுடைய முகமே
அரவிந்தனின் முகமாகத் தெரிகிறது
அவளுக்கு. சிறிய கற்பூரச் சோதியே
பெரிய சோதியாக மாறி
அரவிந்தனின் முகமாகி அழகாய்
நகைக்கிறது. 'துக்கத்திலிருந்து
விடுபட்டு இங்கே வா' என்ற
பொருளா அந்தச் சிரிப்புக்கு?
'அரவிந்தன்! உங்களுடைய சிரிப்பில்
அமுதம் இருக்கிறது, அமுதம்
உயிரை வளர்க்கும் ஆற்றலுடையது'
என்று பித்து பிடித்தவள் போல்
முனகிக் கொள்கிறாள் அவள்.
அவளுடைய இதயத்தில் சோகம்
நிறைந்திருந்த இடமெல்லாம்
அரவிந்தனின் சிரிப்பு நிறைந்து ஒலி
பரப்புகிறது.

"பிறவாமை வேண்டும்!
மீண்டும் பிறப்பு உண்டேல்
உன்னை மறவாமை வேண்டும்!"

என்று மெல்லப் பாடிக்கொண்டே
கண்களில் வடிந்து கொண்டிருக்கும்
நீரைத் துடைத்துக் கொள்கிறாள்.
கண்களில் நீரையும், மனத்தில்
துயரத்தையும் துடைத்துக் கொண்டு
நிமிர்ந்து பார்க்கிற போது முருகனே
அரவிந்தனாக மாறி நின்று மீண்டும்
சிரிக்கிறான்! கைகூப்பி
வணங்கிவிட்டு முடிவற்ற மலைத்
தொடர்களின் தனி வழியே இறங்கி
நடக்கிறாள் அவள். வழியின்
இருபுறமும் வெள்ளம்போல்
நிறைந்து விளங்கும் குறிஞ்சிப்
பூக்கள் பூத்துக் குலுங்குகின்றன.

மாலைப்போது வீறுகுன்றி இருள்
வீறு கொள்ளத் தொடங்குகிறது.
பூரணி மெல்ல நடந்து
கொண்டிருக்கிறாள். பிரபஞ்சப்
பூச்செடியில் மறுபடியும் ஒரு நாள்
மலர் வாடி உதிர்கிறது.

குறிஞ்சி மலர்
கனவு நிறைகிறது

காலமெனும் பூச்செடியில்
கனவு மலர் பூத்தாச்சு
சாலமிகும் விதிக்கொடுமை
சார்ந்துவர உதிர்ந்தாச்சு!

இந்த முடிவுரையைப் படிக்கத்
தொடங்குமுன்பே வாசகர்கள்

என்மேல் சீற்றமடைந்திருப்பார்கள்
என்று என்னால் உய்த்துணர
முடிகிறது. 'அரவிந்தன்' என்ற
இலட்சிய இளைஞன் 'இறந்திருக்கக்
கூடாது' என்று கடுமையாக
வாதமிடுவார்கள், கண்டிப்பார்கள்,
கடிந்து கொள்வார்கள். ஆனால்
அவர்களுக்கெல்லாம் இந்தக்
கதையின் ஆசிரியன் ஒரே பதிலைத்
தான் கூறமுடியும். அரவிந்தன்
சாகவில்லை! இந்தத்
தலைமுறையிலோ நாளைக்கு
வரப்போகும் தலை முறையிலோ,
இந்தத் தமிழ் மண்ணில் அன்பும்
அருளும் பண்பும் அழகும் நிறைந்து
தோன்றும் இளைஞனை -
இளைஞர்களை - எங்கே கண்டாலும்
அங்கே அரவிந்தன் பிறந்திருப்பதாக

நினைத்து வணங்குங்கள்!
வாழ்த்துக்கள்!

நாட்டுப்பற்றும், மொழிப்பற்றும்
கொண்டு ஞானப் பூங்கோதையாய்
நின்று நோயும், வறுமையும் நிறைந்த
மனிதர்களிடையே அருளொளி
பரப்பி உயரிய வாழ்வு காண
ஆசைப்படும் பெண் திலகத்தை -
திலகவதிகளை எங்கே கண்டாலும்
அங்கே பூரணி பிறந்திருப்பதாக
நினைத்து வணங்குங்கள்!
வாழ்த்துங்கள்! பூரணியும்,
அரவிந்தனும் வெறும்
கதாபாத்திரங்களல்லர். அவர்கள்
தமிழனத்து ஆண்மை, பெண்மைக்கு
விளக்கமாகும் அழகிய தத்துவங்கள்.
மனிதர்களுக்குத் தான் அழிவு

உண்டு. தத்துவங்களுக்கு
அழிவில்லை. அவை
உணர்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்டவை,
உயர்ந்தவை. இந்தக் கதையில் பூரணி
இறக்கவில்லை. அவள் என்றும்
அழியாதவள்.

ஞான ஒளி பரப்பித் தமிழும்
தொண்டுமாக நூறு வயதுக்கு மேலும்
ஒளவையார் போல் தாய்த்
தெய்வமாக வாழ்ந்து கொண்டே
இருக்கிறாள் பூரணி. உயர்ந்த மலைச்
சிகரங்களில் பல்லாண்டுகளுக்கு ஒரு
முறை மட்டுமே சிறப்பாக மலரும்
குறிஞ்சி மலரைப் போல்
காலவெள்ளத்தில் எப்போதாவது ஒரு
முறைதான் அவளைப் போல்
பெண்மலர் பூக்கிறது.

இலக்கியங்களில் வாழ்கிற குறிஞ்சி
மலரின் பெருமை போல்
காவியங்களில் வாழ வேண்டிய
பெண் அவள். என்னால்
அவளுடைய கதையை வெறும்
வசனத்தில் தான் எழுத முடிந்தது.
என்ன செய்வது? அரவிந்தனைப்
போல் கவியுள்ளம் எனக்கு
இல்லையே!

என் பூரணி கையில் தீபத்தையும்,
கண்களில் நீரையும் ஏந்திக் கொண்டு
இரக்கத்துக்குரிய ஆண், பெண்களின்
இருண்ட வாழ்வில் ஒளி சிதறி நடந்து
கொண்டே இருக்கட்டுமென்று
உங்கள் சார்பில் அவளை வாழ்த்தி
முடிக்கிறேன். வாழ்க பூரணி! வாழ்க
அரவிந்தன்!

மணிவண்ணன்.

This file was last updated on 4
December 2011
Feel free to send corrections to the
webmaster.